

REGULAMENTUL (UE) 2021/2036 AL COMISIEI

din 19 noiembrie 2021

de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1126/2008 de adoptare a anumitor standarde internaționale de contabilitate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului, în ceea ce privește Standardul Internațional de Raportare Financiară 17

(Text cu relevanță pentru SEE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 iulie 2002 privind aplicarea standardelor internaționale de contabilitate ⁽¹⁾, în special articolul 3 alineatul (1),

întrucât:

- (1) Prin Regulamentul (CE) nr. 1126/2008 al Comisiei ⁽²⁾ au fost adoptate anumite standarde internaționale de contabilitate și interpretări existente la 15 octombrie 2008.
- (2) La 18 mai 2017, Consiliul pentru Standarde Internaționale de Contabilitate (IASB) a publicat Standardul Internațional de Raportare Financiară (IFRS) 17 *Contracte de asigurare*, iar la 25 iunie 2020, amendamente la IFRS 17 („IFRS 17”).
- (3) Adoptarea IFRS 17 antrenează modificări ale următoarelor standarde sau interpretări ale standardelor: IFRS 1 *Adoptarea pentru prima dată a Standardelor Internaționale de Raportare Financiară*, IFRS 3 *Combinări de întreprinderi*, IFRS 5 *Active imobilizate deținute în vederea vânzării și activități întrerupte*, IFRS 7 *Instrumente financiare: informații de furnizat*, IFRS 9 *Instrumente financiare*, IFRS 15 *Venituri din contractele cu clienții*, Standardul Internațional de Contabilitate (IAS) 1 *Prezentarea situațiilor financiare*, IAS 7 *Situația fluxurilor de trezorerie*, IAS 16 *Imobilizări corporale*, IAS 19 *Beneficiile angajaților*, IAS 28 *Investiții în entitățile asociate și în asocierile în participație*, IAS 32 *Instrumente financiare: prezentare*, IAS 36 *Deprecierea activelor*, IAS 37 *Provizioane, datorii contingente și active contingente*, IAS 38 *Imobilizări necorporale*, IAS 40 *Investiții imobiliare* și Interpretarea Comitetului pentru interpretarea standardelor SIC-27 *Evaluarea fondului economic al tranzacțiilor care implică forma legală a unui contract de leasing*.
- (4) IFRS 17 oferă o abordare cuprinzătoare a contabilizării contractelor de asigurare. Obiectivul IFRS 17 este de a asigura faptul că o societate prezintă în situațiile sale financiare informații relevante care să reprezinte contractele de asigurare cu fidelitate. Informațiile respective le oferă utilizatorilor de situații financiare o bază solidă pentru a evalua efectul contractelor de asigurare asupra poziției financiare, a performanței financiare și a fluxurilor de trezorerie ale societății.
- (5) IFRS 17 se aplică contractelor de asigurare, contractelor de reasigurare, precum și contractelor de investiții cu particularități de participare discreționară. Există în Uniune numeroase contracte diferite de asigurare de viață și de economii de viață, cu o datorie totală care reprezintă, conform celor mai bune estimări, aproximativ 5,9 mii de miliarde EUR (excluzând contractele unit-linked). În mai multe state membre, unele dintre aceste contracte au particularități de participare directă și discreționară, care permit partajarea riscurilor și a fluxurilor de trezorerie între generații diferite de deținători de polițe de asigurare.

⁽¹⁾ JO L 243, 11.9.2002, p. 1.⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1126/2008 al Comisiei din 3 noiembrie 2008 de adoptare a anumitor standarde internaționale de contabilitate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 320, 29.11.2008, p. 1).

- (6) Într-o serie de state membre, contractele de asigurare de viață sunt și ele gestionate pe mai multe generații pentru a reduce expunerea la riscurile de rată a dobânzii și de longevitate și au un portofoliu specific de active-suport pentru datoria asociată contractelor de asigurare, însă aceste contracte nu au particularități de participare directă, astfel cum sunt definite în IFRS 17. În cazul în care îndeplinesc cerințele Directivei 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾ și după aprobarea de către autoritățile de supraveghere a asigurărilor, unele dintre contractele respective pot aplica prima de echilibrare pentru calcularea ratei Solvabilitate II.
- (7) Uniunea poate adopta IFRS 17, astfel cum a fost publicat de IASB, numai dacă îndeplinește criteriile pentru adoptare prevăzute la articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1606/2002.
- (8) În avizul său cu privire la aprobare, Grupul Consultativ European pentru Raportare Financiară (EFRAG) a concluzionat că IFRS 17 îndeplinește criteriile pentru adoptare prevăzute la articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1606/2002. Cu toate acestea, EFRAG nu a ajuns la un consens cu privire la măsura în care gruparea în cohorte anuale a contractelor mutualizate intergenerațional și a contractelor corelate cu fluxuri de trezorerie îndeplinește criteriile tehnice de aprobare sau este favorabilă interesului public european. Acest lucru este în concordanță cu opiniile exprimate de părțile interesate în legătură cu avizul EFRAG privind aprobarea, precum și cu opiniile exprimate de experții din statele membre în cadrul Comitetului de reglementare contabilă.
- (9) Societățile din Uniune ar trebui să poată aplica IFRS 17, astfel cum a fost publicat de IASB, pentru a facilita cotearea în țări terțe sau pentru a răspunde așteptărilor investitorilor la nivel mondial.
- (10) Cu toate acestea, cerința privind cohorta anuală ca unitate de cont pentru grupurile de contracte de asigurare și de investiții nu reflectă întotdeauna modelul de afaceri și nici caracteristicile juridice și contractuale ale contractelor mutualizate intergenerațional și ale contractelor corelate cu fluxuri de trezorerie menționate la considerentele 5 și 6. Contractele respective reprezintă peste 70 % din totalul datoriei asociate contractelor de asigurare de viață din Uniune. Aplicarea cerinței privind cohorta anuală în cazul acestor contracte nu are întotdeauna un raport costuri-beneficii favorabil.
- (11) Având în vedere că IFRS se aplică în contextul pieței de capital mondiale, abaterile de la IFRS ar trebui să se limiteze la circumstanțe excepționale și să aibă un domeniu de aplicare restrâns.
- (12) Prin urmare, fără a aduce atingere definiției grupului de contracte de asigurare prevăzute în apendicele A la anexa la prezentul regulament, societățile din Uniune ar trebui să aibă opțiunea de a excepta contractele mutualizate intergenerațional și contractele corelate cu fluxuri de trezorerie de la cerința privind cohorta anuală prevăzută în IFRS 17.
- (13) Investitorii ar trebui să poată înțelege dacă o societate a aplicat exceptarea de la cerința privind cohorta anuală pentru grupurile de contracte. Prin urmare, în conformitate cu Standardul Internațional de Contabilitate 1 *Prezentarea situațiilor financiare*, o societate ar trebui să prezinte, în notele la situațiile sale financiare, utilizarea acestei exceptări ca politică contabilă semnificativă și să furnizeze alte informații explicative, cum ar fi portofoliile pentru care a aplicat exceptarea. Acest lucru nu ar trebui să implice o evaluare cantitativă a impactului utilizării exceptării opționale de la cerința privind cohorta anuală.
- (14) Până la 31 decembrie 2027, Comisia ar trebui să revizuiască exceptarea contractelor mutualizate intergenerațional și a contractelor corelate cu fluxuri de trezorerie de la cerința privind cohorta anuală, ținând seama de revizuirea IASB ulterioară punerii în aplicare a IFRS 17.
- (15) Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 1126/2008 ar trebui modificat în consecință.
- (16) Măsurile prevăzute de prezentul regulament sunt conforme cu avizul Comitetului de reglementare contabilă,

⁽³⁾ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Anexa la Regulamentul (CE) nr. 1126/2008 se modifică după cum urmează:

- (a) Se introduce Standardul Internațional de Raportare Financiară (IFRS) 17 *Contracte de asigurare*, în conformitate cu anexa la prezentul regulament;
- (b) IFRS 1 *Adoptarea pentru prima dată a Standardelor Internaționale de Raportare Financiară*, IFRS 3 *Combinări de întreprinderi*, IFRS 5 *Active imobilizate deținute în vederea vânzării și activități întrerupte*, IFRS 7 *Instrumente financiare: informații de furnizat*, IFRS 9 *Instrumente financiare*, IFRS 15 *Venituri din contractele cu clienții*, Standardul Internațional de Contabilitate (IAS) 1 *Prezentarea situațiilor financiare*, IAS 7 *Situația fluxurilor de trezorerie*, IAS 16 *Imobilizări corporale*, IAS 19 *Beneficiile angajaților*, IAS 28 *Investiții în entitățile asociate și în asocierile în participație*, IAS 32 *Instrumente financiare: prezentare*, IAS 36 *Deprecierea activelor*, IAS 37 *Provizioane, datorii contingente și active contingente*, IAS 38 *Imobilizări necorporale*, IAS 40 *Investiții imobiliare* și Interpretarea Comitetului pentru interpretarea standardelor SIC-27 *Evaluarea fondului economic al tranzacțiilor care implică forma legală a unui contract de leasing* se modifică în conformitate cu IFRS 17, astfel cum este prevăzut în anexa la prezentul regulament.

Articolul 2

- (1) Fiecare societate aplică modificarea menționată la articolul 1 cel târziu de la data începerii primului său exercițiu financiar care debutează la 1 ianuarie 2023 sau ulterior acestei date.
- (2) Prin derogare de la alineatul (1), o societate poate alege să nu aplice cerința prevăzută la punctul 22 din anexa la prezentul regulament în cazul:
 - (a) grupurilor de contracte de asigurare cu particularități de participare directă și grupurilor de contracte de investiții cu particularități de participare discreționară, astfel cum sunt definite în apendicele A la anexa la prezentul regulament, și cu fluxuri de trezorerie care afectează sau sunt afectate de fluxurile de trezorerie destinate deținătorilor de polițe de asigurare din alte contracte, astfel cum se prevede la punctele B67 și B68 din apendicele B la anexa menționată;
 - (b) grupurilor de contracte de asigurare care sunt gestionate pe mai multe generații de contracte și care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 77b din Directiva 2009/138/CE și au fost aprobate de autoritățile de supraveghere pentru aplicarea primei de echilibrare.

În cazul în care nu aplică cerința prevăzută la punctul 22 din anexa la prezentul regulament în conformitate cu alineatul (2) litera (a) sau (b), o societate trebuie, în conformitate cu Standardul Internațional de Contabilitate 1 *Prezentarea situațiilor financiare*, să prezinte acest lucru în note ca politică contabilă semnificativă și să furnizeze alte informații explicative, cum ar fi portofoliile pentru care societatea respectivă a aplicat această excepție.

Articolul 3

Până la 31 decembrie 2027, Comisia reexaminează exceptarea opțională prevăzută la articolul 2 alineatul (2) și propune, dacă este cazul, modificarea sau încetarea exceptării respective.

Articolul 4

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 19 noiembrie 2021.

Pentru Comisie
Președintele
Ursula VON DER LEYEN

ANEXĂ

IFRS 17 Contracte de asigurare

Standardul Internațional de Raportare Financiară 17

Contracte de asigurare

OBIECTIV

1. **IFRS 17 *Contracte de asigurare* stabilește principiile privind recunoașterea, evaluarea, prezentarea și divulgarea de informații despre contractele de asigurare din domeniul de aplicare al standardului. Obiectivul IFRS 17 este acela de a asigura faptul că o entitate prezintă informații relevante care să reprezinte respectivele contracte cu fidelitate. Aceste informații oferă utilizatorilor de situații financiare o bază pentru a evalua efectul contractelor de asigurare asupra poziției financiare, a performanței financiare și a fluxurilor de trezorerie ale entității.**
2. Atunci când aplică IFRS 17, o entitate trebuie să aibă în vedere drepturile și obligațiile sale esențiale, indiferent dacă acestea decurg dintr-un contract, o lege sau o reglementare. Un contract reprezintă un acord între două sau mai multe părți care creează drepturi și obligații exercitabile. Exercițarea drepturilor și obligațiilor dintr-un contract este o problemă de drept. Contractele pot fi scrise, verbale sau tacite ca urmare a practicilor obișnuite de afaceri ale unei entități. Termenii contractuali includ toți termenii dintr-un contract, expliți și impliți, însă o entitate nu ia în considerare termenii care nu au substanță comercială (și anume, nu au un efect sesizabil asupra economiei contractului). Termenii impliți dintr-un contract includ termenii prevăzuți prin legi sau reglementare. Practicile și procesele pentru stabilirea contractelor cu clienții variază între diferite jurisdicții, industrie și entități. În plus, ele ar putea varia în cadrul unei entități (de exemplu, ele pot depinde de categoria de clienți sau de natura bunurilor sau serviciilor promise).

DOMENIU DE APLICARE

3. O entitate trebuie să aplice standardul IFRS 17 pentru:
 - (a) contractele de asigurare, inclusiv *contractele de reasigurare*, pe care le emite;
 - (b) contractele de reasigurare pe care le deține; și
 - (c) *contractele de investiții cu particularități de participare discreționară* pe care le emite, cu condiția ca entitatea să emită, de asemenea, contracte de asigurare.
4. Toate trimerile din IFRS 17 la contracte de asigurare se aplică, de asemenea, pentru:
 - (a) contractele de reasigurare deținute, cu excepția:
 - (i) trimerilor la contractele de asigurare emise; și
 - (ii) celor descrise la punctele 60-70A;
 - (b) contractele de investiții cu particularități de participare discreționară, astfel cum sunt prevăzute la punctul 3 litera (c), cu excepția trimerii la contractele de asigurare de la punctul 3 litera (c) și a celor descrise la punctul 71.
5. Toate trimerile din IFRS 17 la contracte de asigurare emise se aplică, de asemenea, pentru contractele de asigurare dobândite de către entitate în cadrul unui transfer de contracte de asigurare sau al unei combinații de întreprinderi, altele decât contractele de reasigurare deținute.
6. Apendicele A definește un contract de asigurare, iar punctele B2-B30 din apendicele B prezintă îndrumări privind definiția unui contract de asigurare.
7. O entitate nu aplică standardul IFRS 17 pentru:
 - (a) garanțiile oferite de către un producător, un dealer sau un comerciant cu amănuntul în legătură cu vânzarea produselor sau serviciilor sale unui client (a se vedea IFRS 15 *Venituri din contractele cu clienții*);
 - (b) activele și datoriile angajatorilor din planurile de beneficii pentru angajați (a se vedea IAS 19 *Beneficiile angajaților* și IFRS 2 *Plata pe bază de acțiuni*) și din obligațiile privind beneficiile pentru pensionare raportate prin planuri de beneficii pentru pensionare (a se vedea IAS 26 *Contabilizarea și raportarea planurilor de pensii*);

- (c) drepturile sau obligațiile contractuale care depind de utilizarea viitoare sau de dreptul de a utiliza un element nefinanciar (spre exemplu, unele taxe de licență, redevențe, plăți de leasing variabile și alte plăți de leasing contingente, precum și elemente similare: a se vedea IFRS 15, IAS 38 *Imobilizări necorporale* și IFRS 16 *Contracte de leasing*);
 - (d) garanțiile cu valoare reziduală oferite de către un producător, un dealer sau un comerciant cu amănuntul, precum și garanții cu valoare reziduală ale unui locatar atunci când acestea sunt încorporate într-un contract de leasing (a se vedea IFRS 15 și IFRS 16);
 - (e) contractele de garanție financiară, exceptând cazul în care emitentul a afirmat anterior în mod explicit că el consideră astfel de contracte drept contracte de asigurare și a utilizat contabilitatea aplicabilă contractelor de asigurare. Emitentul trebuie să aleagă să aplice fie IFRS 17, fie IAS 32 *Instrumente financiare: prezentare*, IFRS 7 *Instrumente financiare: informații de furnizat* și IFRS 9 *Instrumente financiare* pentru astfel de contracte de garanție financiară. Emitentul poate opta în acest sens în cazul fiecărui contract în parte, dar alegerea pentru fiecare contract este irevocabilă;
 - (f) contraprestația contingentă de plătit sau de primit într-o combinație de întreprinderi (a se vedea IFRS 3 *Combinări de întreprinderi*);
 - (g) contracte de asigurare în care entitatea este *deținătorul poliței de asigurare*, cu excepția cazului în care respectivele contracte sunt contracte de reasigurare deținute [a se vedea punctul 3 litera (b)];
 - (h) contracte de emitere a cărților de credit sau contracte similare care prevăd modalități de creditare sau de plată și care îndeplinesc definiția unui contract de asigurare, dacă și numai dacă entitatea nu reflectă o evaluare a *riscului de asigurare* asociat unui anumit client la stabilirea prețului contractului cu clientul respectiv (a se vedea IFRS 9 și alte standarde IFRS aplicabile). Cu toate acestea, dacă și numai dacă IFRS 9 impune unei entități să separe o componentă a unei acoperiri de asigurare [a se vedea punctul 2.1 litera (e) subpunctul (iv) din IFRS 9] care este încorporată într-un astfel de contract, entitatea trebuie să aplice IFRS 17 pentru componenta respectivă.
8. Unele contracte îndeplinesc definiția unui contract de asigurare, însă scopul lor primar constă în furnizarea de servicii contra unui tarif fix. O entitate poate opta pentru aplicarea IFRS 15, în locul IFRS 17, pentru astfel de contracte pe care le emite dacă și numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute. Entitatea poate opta în acest sens pentru fiecare contract în parte, însă alegerea pentru fiecare contract este irevocabilă. Condițiile sunt:
- (a) entitatea nu reflectă o evaluare a riscului asociat unui anumit client la stabilirea prețului contractului cu clientul respectiv;
 - (b) contractul despăgubește clientul furnizându-i acestuia servicii, mai degrabă decât prin efectuarea de plăți în numerar către client; și
 - (c) riscul de asigurare transferat prin contract apare, în primul rând, ca urmare a utilizării serviciilor de către client, mai degrabă decât ca urmare a incertitudinii asociate costului serviciilor respective.
- 8A Unele contracte îndeplinesc definiția unui contract de asigurare, însă limitează despăgubirea pentru *evenimentele asigurate* la suma necesară altfel pentru stingerea obligației deținătorului poliței de asigurare generate de contract (de exemplu, împrumuturi care prevăd renunțări în caz de deces). O entitate trebuie să aleagă să aplice fie IFRS 17, fie IFRS 9 pentru astfel de contracte pe care le emite, exceptând cazul în care contractele respective sunt excluse din domeniul de aplicare al IFRS 17 în conformitate cu punctul 7. Entitatea trebuie să opteze în acest sens pentru fiecare *portofoliu de contracte de asigurare în parte*, iar alegerea pentru fiecare portofoliu este irevocabilă.

Combinarea contractelor de asigurare

9. Un set sau o serie de contracte de asigurare având aceeași contraparte sau o contraparte afiliată pot genera, sau pot fi desemnate să genereze, un efect comercial general. Pentru a raporta substanța unor astfel de contracte, poate fi necesar ca setul sau seria de contracte să fie tratate în ansamblul lor. De exemplu, în cazul în care drepturile sau obligațiile cuprinse într-un singur contract nu fac altceva decât să infirme în totalitate drepturile sau obligațiile dintr-un alt contract încheiat în același timp cu aceeași contraparte, efectul combinat constă în faptul că nu există drepturi sau obligații.

Separarea componentelor dintr-un contract de asigurare (punctele B31-B35)

10. Un contract de asigurare poate conține una sau mai multe componente care ar intra în domeniul de aplicare al altui standard în cazul în care acestea ar fi contracte separate. De exemplu, un contract de asigurare poate include o *componentă de investiții* sau o componentă pentru alte servicii decât *serviciile contractuale de asigurare* (sau ambele). O entitate trebuie să aplice punctele 11-13 pentru a identifica și a contabiliza elementele contractului.

11. O entitate trebuie:
- (a) să aplice IFRS 9 pentru a stabili dacă există un instrument derivat încorporat care trebuie separat și, dacă există, cum să contabilizeze respectivul instrument derivat;
 - (b) să separe de un contract-gazdă de asigurare o componentă de investiții dacă și numai dacă această componentă de investiții este distinctă (a se vedea punctele B31-B32). Entitatea trebuie să aplice IFRS 9 pentru a contabiliza componenta de investiții separată, exceptând cazul în care aceasta reprezintă un contract de investiții cu particularități de participare discreționară care intră sub incidența IFRS 17 [a se vedea punctul 3 litera (c)].
12. După aplicarea punctului 11 pentru a separa orice fluxuri de trezorerie aferente instrumentelor derivate încorporate și componentelor de investiții distincte, o entitate trebuie să separe de contractul-gazdă de asigurare orice promisiune de transferare a unor bunuri sau servicii distincte, altele decât serviciile contractuale de asigurare, către un deținător de poliță de asigurare, prin aplicarea punctului 7 din IFRS 15. Entitatea trebuie să contabilizeze astfel de promisiuni prin aplicarea standardului IFRS 15. Atunci când aplică punctul 7 din IFRS 15 pentru a separa promisiunea, entitatea trebuie să aplice punctele B33-B35 din IFRS 17 și, la recunoașterea inițială, trebuie:
- (a) să aplice IFRS 15 pentru a repartiza intrările de fluxuri de trezorerie între componenta de asigurare și orice promisiuni de furnizare a unor bunuri sau servicii distincte, altele decât serviciile contractuale de asigurare; și
 - (b) să repartizeze ieșirile de fluxuri de trezorerie între componenta de asigurare și orice bunuri sau servicii promise, altele decât serviciile contractuale de asigurare, contabilizate prin aplicarea standardului IFRS 15, astfel încât:
 - (i) ieșirile de fluxuri de trezorerie care se referă în mod direct la fiecare componentă să fie repartizate la componenta respectivă; și
 - (ii) orice ieșiri de fluxuri de trezorerie rămase să fie repartizate în mod sistematic și rațional, cu reflectarea ieșirilor de fluxuri de trezorerie care sunt prevăzute de către entitate a se produce în cazul în care componenta respectivă ar fi un contract separat.
13. După aplicarea dispozițiilor de la punctele 11-12, o entitate trebuie să aplice IFRS 17 tuturor componentelor rămase din contractul-gazdă de asigurare. În continuare, toate trimiterile din IFRS 17 la instrumente derivate încorporate se referă la instrumentele derivate care nu au fost separate de contractul-gazdă de asigurare și toate trimiterile la componente de investiții se referă la componente de investiții care nu au fost separate de contractul-gazdă de asigurare (cu excepția trimiterilor de la punctele B31-B32).

NIVELUL DE AGREGARE A CONTRACTELOR DE ASIGURARE

14. **O entitate trebuie să identifice portofoliile contractelor de asigurare. Un portofoliu cuprinde contractele expuse unor riscuri similare și gestionate împreună. Ar fi de așteptat ca acele contracte care sunt aferente unei linii de produse să implice riscuri similare și, prin urmare, ar fi de așteptat să se încadreze în același portofoliu în cazul în care sunt gestionate împreună. Nu ar fi de așteptat ca acele contracte care sunt aferente unor linii de produse diferite (de exemplu, anuitățile fixe cu primă unică comparativ cu produsele obișnuite de asigurare de viață) să implice riscuri similare și, prin urmare, ar fi de așteptat să fie în portofolii diferite.**
15. **Punctele 16-24 se aplică în cazul contractelor de asigurare emise. Cerințele privind nivelul de agregare a contractelor de reasigurare deținute sunt stabilite la punctul 61.**
16. **O entitate trebuie să împartă un portofoliu de contracte de asigurare emise cel puțin:**
- (a) **într-un grup de contracte cu titlu oneros la recunoașterea inițială, dacă există astfel de contracte;**
 - (b) **într-un grup de contracte care, la recunoașterea inițială, nu au o posibilitate semnificativă de a deveni oneroase ulterior, dacă există astfel de contracte; și**
 - (c) **într-un grup de contracte rămase în portofoliu, dacă există astfel de contracte.**
17. În cazul în care o entitate deține informații rezonabile și justificabile pentru a concluziona că un set de contracte vor fi toate în același grup prin aplicarea punctului 16, aceasta poate să evalueze setul de contracte pentru a stabili dacă contractele sunt oneroase (a se vedea punctul 47) și să evalueze setul de contracte pentru a stabili dacă respectivele contracte nu au o posibilitate semnificativă de a deveni oneroase ulterior (a se vedea punctul 19). În cazul în care o entitate nu deține informații rezonabile și justificabile pentru a concluziona că un set de contracte vor fi toate în același grup, aceasta trebuie să stabilească grupul din care fac parte contractele luând în considerare contractele individuale.

18. Pentru contractele emise în cazul cărora o entitate aplică abordarea bazată pe alocarea primelor (a se vedea punctele 53-59), aceasta trebuie să presupună că niciun contract din portofoliu nu este oneros la recunoașterea inițială, cu excepția cazului în care există date și circumstanțe care indică altfel. O entitate trebuie să evalueze dacă acele contracte care nu sunt oneroase la recunoașterea inițială nu au o posibilitate semnificativă de a deveni oneroase ulterior prin analizarea probabilității apariției de modificări la nivelul datelor și circumstanțelor aplicabile.
19. Pentru contractele emise în cazul cărora o entitate nu aplică abordarea bazată pe alocarea primelor (a se vedea punctele 53-54), entitatea trebuie să evalueze dacă în cazul contractelor care nu sunt oneroase la recunoașterea inițială nu există o posibilitate semnificativă de a deveni oneroase:
- (a) pe baza probabilității apariției de modificări la nivel de ipoteze care, dacă ar apărea, ar însemna că respectivele contracte devin oneroase;
 - (b) pe baza informațiilor cu privire la estimări furnizate de funcția de raportare internă a entității. Prin urmare, atunci când evaluează dacă acele contracte care nu sunt oneroase la recunoașterea inițială nu au nicio posibilitate semnificativă de a deveni oneroase:
 - (i) o entitate nu trebuie să ignore informațiile furnizate de funcția sa de raportare internă în legătură cu efectul modificărilor ipotezelor privind diferite contracte asupra posibilității acestora de a deveni oneroase; însă
 - (ii) o entitate nu este obligată să adune informații suplimentare față de cele furnizate de funcția de raportare internă a entității cu privire la efectul modificărilor ipotezelor privind diferite contracte.
20. În cazul în care, prin aplicarea punctelor 14-19, contractele dintr-un portofoliu ar intra în grupuri diferite doar pentru că legea sau reglementarea constrânge în mod specific capacitatea practică a entității de a stabili un preț sau un nivel diferit de beneficii pentru deținătorii polițelor de asigurare având caracteristici diferite, entitatea poate să includă aceste contracte în același grup. Entitatea nu poate aplica prezentul punct, prin analogie, altor elemente.
21. Unei entități i se permite să realizeze o subdivizare a grupurilor descrise la punctul 16. Spre exemplu, o entitate poate alege să împartă portofoliile în:
- (a) mai multe grupuri care nu sunt oneroase la recunoașterea inițială – dacă funcția de raportare internă a entității oferă informații care fac distincția între:
 - (i) diferitele niveluri ale rentabilității; sau
 - (ii) diferitele posibilități ale contractelor de a deveni oneroase după recunoașterea inițială; și
 - (b) mai multe grupuri de contracte care sunt oneroase la recunoașterea inițială – dacă funcția de raportare internă a entității oferă informații la un nivel mai detaliat cu privire la măsura în care contractele sunt oneroase.
22. **O entitate nu poate include în cadrul aceluiași grup contracte emise la un interval mai mare de un an. Pentru a realiza acest lucru, entitatea trebuie, dacă este cazul, să împartă în continuare grupurile descrise la punctele 16-21.**
23. Un grup de contracte de asigurare cuprinde un singur contract dacă acesta este rezultatul aplicării punctelor 14-22.
24. O entitate trebuie să aplice cerințele privind recunoașterea și evaluarea din IFRS 17 în cazul grupurilor de contracte stabilite prin aplicarea punctelor 14-23. O entitate trebuie să constituie grupurile la recunoașterea inițială și să adauge contracte grupurilor prin aplicarea punctului 28. Entitatea nu trebuie să reevalueze componența grupurilor ulterior. Pentru a evalua un grup de contracte, o entitate poate estima fluxurile de trezorerie pentru executare la un nivel de agregare mai ridicat decât grupul sau portofoliul, cu condiția ca entitatea să poată include fluxurile de trezorerie adecvate pentru executare în evaluarea grupului, prin aplicarea punctului 32 litera (a), a punctului 40 litera (a) subpunctul (i) și a punctului 40 litera (b), prin repartizarea unor astfel de estimări la grupuri de contracte.

RECUNOAȘTERE

25. **O entitate trebuie să recunoască un grup de contracte de asigurare pe care le emite de la data care survine prima dintre următoarele:**
- (a) **începutul perioadei de acoperire a grupului de contracte;**
 - (b) **data la care devine scadentă prima plată din partea unui deținător al poliței de asigurare din cadrul grupului; și**
 - (c) **pentru un grup de contracte oneroase, atunci când grupul devine oneros.**

26. În cazul în care nu există o dată scadentă contractuală, prima plată din partea deținătorului poliței de asigurare este considerată a fi scadentă atunci când aceasta este primită. O entitate trebuie să stabilească dacă există contracte care formează un grup de contracte oneroase prin aplicarea punctului 16, înainte de aceea dintre datele prevăzute la punctul 25 literele (a) și (b) care survine prima, în cazul în care există fapte și circumstanțe care indică existența unui astfel de grup.
27. [Eliminat]
28. Atunci când recunoaște un grup de contracte de asigurare într-o perioadă de raportare, o entitate trebuie să includă numai contractele care îndeplinesc individual unul dintre criteriile prevăzute la punctul 25 și trebuie să facă estimări pentru ratele de actualizare la data recunoașterii inițiale (a se vedea punctul B73) și unitățile de acoperire prevăzute în perioada de raportare (a se vedea punctul B119). O entitate poate include mai multe contracte în grup după sfârșitul unei perioade de raportare, cu respectarea dispozițiilor de la punctele 14-22. O entitate trebuie să adauge un contract în grup în perioada de raportare în care respectivul contract îndeplinește unul dintre criteriile prevăzute la punctul 25. Aceasta poate determina schimbări în ceea ce privește stabilirea ratelor de actualizare la data recunoașterii inițiale prin aplicarea punctului B73. O entitate trebuie să aplice ratele revizuite de la începutul perioadei de raportare în care contractele noi sunt adăugate în grup.

Fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări (punctele B35A-B35D)

- 28A O entitate trebuie să repartizeze fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări grupurilor de contracte de asigurare utilizând o metodă sistematică și rațională, prin aplicarea punctelor B35A-B35B, cu excepția cazului în care aceasta alege să le recunoască drept cheltuieli, prin aplicarea punctului 59 litera (a).
- 28B O entitate care nu aplică punctul 59 litera (a) trebuie să recunoască drept activ fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări plătite (sau fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări pentru care a fost recunoscută o datorie prin aplicarea unui alt standard IFRS) înainte de recunoașterea grupului conex de contracte de asigurare. O entitate trebuie să recunoască un astfel de activ pentru fiecare grup conex de contracte de asigurare.
- 28C O entitate trebuie să derecunoască un activ pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări în cazul în care fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări sunt incluse în evaluarea grupului conex de contracte de asigurare, prin aplicarea punctului 38 litera (c) subpunctul (i) sau a punctului 55 litera (a) subpunctul (iii).
- 28D În cazul în care se aplică punctul 28, o entitate trebuie să aplice punctele 28B-28C în conformitate cu punctul B35C.
- 28E La sfârșitul fiecărei perioade de raportare, o entitate trebuie să evalueze posibilitatea de recuperare a unui activ pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări în cazul în care există fapte și circumstanțe care indică posibilă depreciere a activului respectiv (a se vedea punctul B35D). În cazul în care entitatea identifică o pierdere din depreciere, aceasta trebuie să ajusteze valoarea contabilă a activului respectiv și să recunoască pierderea din depreciere în contul de profit sau pierdere.
- 28F O entitate trebuie să recunoască la profit sau pierdere o reluare a unei părți sau a întregii pierderi din depreciere recunoscute anterior prin aplicarea punctului 28E și să majoreze valoarea contabilă a activului respectiv, în măsura în care condițiile de depreciere nu mai există sau s-au îmbunătățit.

EVALUARE (PUNCTELE B36-B119F)

29. O entitate trebuie să aplice punctele 30-52 pentru toate grupurile de contracte de asigurare care intră sub incidența standardului IFRS 17, cu următoarele excepții:
- (a) pentru grupurile de contracte de asigurare care îndeplinesc oricare dintre criteriile menționate la punctul 53, o entitate poate simplifica evaluarea grupului recurgând la abordarea bazată pe alocarea primelor de la punctele 55-59;
- (b) pentru grupurile de contracte de reasigurare deținute, o entitate trebuie să aplice punctele 32-46, astfel cum este prevăzut la punctele 63-70A. Punctul 45 (privind contractele de asigurare cu particularități de participare directă) și punctele 47-52 (privind contractele oneroase) nu se aplică grupurilor de contracte de reasigurare deținute;
- (c) pentru grupurile de contracte de investiții cu particularități de participare discreționară, o entitate trebuie să aplice punctele 32-52, astfel cum sunt modificate prin punctul 71.

30. Atunci când aplică IAS 21 *Efectele variației cursurilor de schimb valutar* unui grup de contracte de asigurare care generează fluxuri de trezorerie în valută, o entitate trebuie să trateze grupul de contracte, inclusiv *marja de servicii contractuale*, ca fiind un element monetar.
31. În situațiile financiare ale unei entități care emite contracte de asigurare, fluxurile de trezorerie pentru executare nu pot reflecta riscul de neindeplinire a obligațiilor al entității respective (riscul de neindeplinire a obligațiilor este definit în IFRS 13 *Evaluarea la valoarea justă*).

Evaluarea la recunoașterea inițială (punctele B36-B95F)

32. **La recunoașterea inițială, o entitate trebuie să evalueze un grup de contracte de asigurare la valoarea totală a:**
- (a) **fluxurilor de trezorerie pentru executare, care cuprind:**
- (i) **estimările fluxurilor de trezorerie viitoare (punctele 33-35);**
 - (ii) **o ajustare efectuată pentru a reflecta valoarea-timp a banilor și riscurile financiare asociate fluxurilor de trezorerie viitoare în măsura în care riscurile financiare nu sunt incluse în estimările fluxurilor de trezorerie viitoare (punctul 36); și**
 - (iii) **o ajustare în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar (punctul 37).**
- (b) **marjei de servicii contractuale, evaluată prin aplicarea punctelor 38-39.**

Estimările fluxurilor de trezorerie viitoare (punctele B36-B71)

33. **O entitate trebuie să includă în evaluarea unui grup de contracte de asigurare toate fluxurile de trezorerie viitoare în limitele fiecărui contract din cadrul grupului (a se vedea punctul 34). Atunci când aplică punctul 24, o entitate poate să estimeze viitoarele fluxuri de trezorerie la un nivel mai ridicat de agregare și apoi să repartizeze fluxurile de trezorerie pentru executare rezultante fiecărui grup de contracte. Estimările fluxurilor de trezorerie viitoare trebuie:**
- (a) **să integreze, în mod imparțial, toate informațiile rezonabile și justificabile disponibile fără costuri sau eforturi nejustificate cu privire la valoarea, plasarea în timp și gradul de incertitudine ale viitoarelor fluxuri de trezorerie respective (a se vedea punctele B37-B41). Pentru a realiza acest lucru, o entitate trebuie să estimeze valoarea preconizată (adică media ponderată cu probabilitățile) a întregii serii de rezultate posibile;**
 - (b) **să reflecte punctul de vedere al entității, cu condiția ca estimările oricăror variabile relevante ale pieței să fie în concordanță cu prețurile observabile pe piață pentru variabilele respective (a se vedea punctele B42-B53);**
 - (c) **să fie de actualitate – estimările trebuie să reflecte condițiile existente la data evaluării, inclusiv ipotezele de la acea dată cu privire la viitor (a se vedea punctele B54-B60);**
 - (d) **să fie explicite – entitatea trebuie să estimeze ajustarea în cazul riscului nefinanciar separat de celelalte estimări (a se vedea punctul B90). De asemenea, entitatea trebuie să estimeze fluxurile de trezorerie separat de ajustarea valorii-timp a banilor și a riscurilor financiare, cu excepția cazului în care cea mai adecvată tehnică de evaluare combină aceste estimări (a se vedea punctul B46).**
34. Fluxurile de trezorerie se încadrează în limitele unui contract de asigurare dacă acestea rezultă din drepturi și obligații semnificative care există în perioada de raportare în care entitatea poate obliga deținătorul poliței de asigurare să plătească primele de asigurare sau în care entitatea are o obligație semnificativă de a presta servicii contractuale de asigurare deținătorului poliței de asigurare (a se vedea punctele B61-B71). O obligație semnificativă de prestare de servicii contractuale de asigurare ia sfârșit atunci când:
- (a) entitatea are capacitatea practică de a reevalua riscurile deținătorului poliței de asigurare respectiv și, prin urmare, poate stabili un preț sau un nivel al beneficiilor care să reflecte pe deplin riscurile respective; sau
 - (b) sunt îndeplinite ambele criterii de mai jos:
 - (i) entitatea are capacitatea practică de a reevalua riscurile portofoliului de contracte de asigurare care conține contractul și, ca urmare, poate stabili un preț sau un nivel al beneficiilor care să reflecte pe deplin riscul portofoliului respectiv; și
 - (ii) prețurile primelor de până la data la care sunt reevaluate riscurile nu iau în considerare riscurile care se referă la perioadele de după data reevaluării.

35. O entitate nu poate recunoaște drept datoric sau drept activ nicio sumă legată de prime sau cereri de despăgubire preconizate ce nu intră în limitele contractului de asigurare. Astfel de sume se referă la contractele de asigurare viitoare.

Ratele de actualizare (a se vedea punctele B72-B85)

36. O entitate ajustează estimările fluxurilor de trezorerie viitoare pentru a reflecta valoarea-timp a banilor și riscurile financiare aferente fluxurilor de trezorerie respective în măsura în care riscurile financiare nu sunt incluse în estimările fluxurilor de trezorerie. Ratele de actualizate aplicate estimărilor fluxurilor de trezorerie viitoare descrise la punctul 33 trebuie:

- (a) să reflecte valoarea-timp a banilor, caracteristicile fluxurilor de trezorerie și caracteristicile de lichiditate ale contractelor de asigurare;
- (b) să fie în concordanță cu prețurile de piață actuale observabile (dacă există) pentru instrumentele financiare cu fluxuri de trezorerie ale căror caracteristici sunt conforme cu cele din contractele de asigurare, în ceea ce privește, de exemplu, plasarea în timp, moneda și lichiditatea; și
- (c) să excludă efectul factorilor care influențează astfel de prețuri de piață observabile, dar care nu afectează viitoarele fluxuri de trezorerie din contractele de asigurare.

Ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar (punctele B86-B92)

37. O entitate trebuie să ajusteze estimarea valorii actualizate a fluxurilor de trezorerie viitoare pentru a reflecta compensația pe care entitatea o solicită pentru faptul că suportă incertitudinea cu privire la valoarea și plasarea în timp a fluxurilor de trezorerie, care decurge din riscul nefinanciar.

Marja de servicii contractuale

38. Marja de servicii contractuale este o componentă a activului sau a datoriei pentru grupul de contracte de asigurare care reprezintă profitul necâștigat pe care entitatea îl va recunoaște întrucât prestează servicii contractuale de asigurare în viitor. O entitate trebuie să evalueze marja de servicii contractuale la recunoașterea inițială a unui grup de contracte de asigurare la o valoare care, cu excepția cazului în care se aplică punctul 47 (privind contractele oneroase) sau punctul B123A [privind veniturile din asigurări legate de punctul 38 litera (c) subpunctul (ii)], nu determină realizarea de venituri sau cheltuieli care decurg din:

- (a) recunoașterea inițială a unei sume pentru fluxurile de trezorerie pentru executare, evaluată prin aplicarea punctelor 32-37;
- (b) orice fluxuri de trezorerie care rezultă din contractele din cadrul grupului la data respectivă;
- (c) derecunoașterea, la data recunoașterii inițiale:
 - (i) a oricărui activ pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări, prin aplicarea punctului 28C; și
 - (ii) a oricărui alt activ sau a oricărei alte datorii recunoscut(e) anterior pentru fluxurile de trezorerie aferente grupului de contracte, astfel cum se menționează la punctul B66A.

39. Pentru contractele de asigurare dobândite în cadrul unui transfer de contracte de asigurare sau al unei combinații de întreprinderi care intră sub incidența IFRS 3, o entitate trebuie să aplice punctul 38 în conformitate cu punctele B93-B95F.

Evaluarea ulterioară

40. Valoarea contabilă a unui grup de contracte de asigurare la finalul fiecărei perioade de raportare va fi suma dintre:

- (a) *datoria pentru acoperirea rămasă*, care cuprinde:
 - (i) fluxurile de trezorerie pentru executare aferente serviciului viitor alocat grupului la acea dată, evaluate prin aplicarea punctelor 33-37 și B36-B92;
 - (ii) marja de servicii contractuale a grupului la acea dată, evaluată prin aplicarea punctelor 43-46; și
- (b) *datoria pentru cheltuielile cu daunele*, care cuprinde fluxurile de trezorerie pentru executare aferente serviciului prestat în trecut alocat grupului la acea dată, evaluate prin aplicarea punctelor 33-37 și B36-B92.

41. **O entitate trebuie să recunoască veniturile și cheltuielile aferente următoarelor modificări aduse valorii contabile a datoriei pentru acoperirea rămasă:**
- (a) **veniturile din asigurări – pentru reducerea datoriei aferente acoperirii rămase din cauza serviciilor prestate în respectiva perioadă, evaluate prin aplicarea punctelor B120-B124;**
 - (b) **cheltuielile aferente serviciului de asigurare – pentru pierderi suportate de grupuri de contracte oneroase, precum și reluări ale unor astfel de pierderi (a se vedea punctele 47-52); și**
 - (c) **veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor – pentru efectul valorii-timp a banilor și efectul riscului financiar, menționate la punctul 87.**
42. **O entitate trebuie să recunoască veniturile și cheltuielile aferente următoarelor modificări aduse valorii contabile a datoriei pentru cheltuielile cu daunele:**
- (a) **cheltuielile aferente serviciului de asigurare – pentru creșterea datoriei din cauza cheltuielilor cu daunele și a cheltuielilor suportate în respectiva perioadă, excluzând orice componente de investiții;**
 - (b) **cheltuielile aferente serviciului de asigurare – pentru orice modificări ulterioare aduse fluxurilor de trezorerie pentru executare aferente cheltuielilor cu daunele și cheltuielilor efectuate; și**
 - (c) **veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor – pentru efectul valorii-timp a banilor și efectul riscului financiar, menționate la punctul 87.**

Marja de servicii contractuale (punctele B96-B119B)

43. **Marja de servicii contractuale la sfârșitul perioadei de raportare reprezintă profitul din cadrul grupului de contracte de asigurare care nu a fost încă recunoscut în contul de profit sau pierdere deoarece se referă la serviciul viitor care urmează să fie prestat în baza contractelor de la nivelul grupului.**
44. Pentru *contractele de asigurare fără particularități de participare directă*, valoarea contabilă a marjei de servicii contractuale a unui grup de contracte la finalul perioadei de raportare este egală cu valoarea contabilă la începutul perioadei de raportare ajustată pentru:
- (a) efectul oricăror contracte noi adăugate grupului (a se vedea punctul 28);
 - (b) dobânda acumulată la valoarea contabilă a marjei de servicii contractuale în perioada de raportare, evaluată la ratele de actualizare menționate la punctul B72 litera (b);
 - (c) modificările aduse fluxurilor de trezorerie pentru executare asociate serviciului viitor, astfel cum sunt menționate la punctele B96-B100, cu excepția cazurilor în care:
 - (i) astfel de creșteri la nivelul fluxurilor de trezorerie pentru executare depășesc valoarea contabilă a marjei de servicii contractuale, generând o pierdere [a se vedea punctul 48 litera (a)]; sau
 - (ii) astfel de scăderi ale fluxurilor de trezorerie pentru executare sunt repartizate la componenta de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă, prin aplicarea punctului 50 litera (b);
 - (d) efectul oricăror diferențe de schimb valutar asupra marjei de servicii contractuale; și
 - (e) suma recunoscută ca venit din asigurări ca urmare a transferului de servicii contractuale de asigurare în respectiva perioadă, stabilită prin repartizarea marjei de servicii contractuale rămase la sfârșitul perioadei de raportare (înainte de orice repartizare) perioadei de acoperire curente și celei rămase, prin aplicarea dispozițiilor punctului B119.
45. Pentru *contractele de asigurare cu particularități de participare directă* (a se vedea punctele B101-B118), valoarea contabilă a marjei de servicii contractuale a unui grup de contracte la finalul perioadei de raportare este egală cu valoarea contabilă la începutul perioadei de raportare ajustată cu sumele specificate la subpunctele (a)-(e) de mai jos. O entitate nu este obligată să identifice aceste ajustări separat. În schimb, pentru o parte sau pentru toate ajustările poate fi stabilită o sumă combinată. Ajustările sunt:
- (a) efectul oricăror contracte noi adăugate grupului (a se vedea punctul 28);
 - (b) modificarea sumei aferente cotei entității din valoarea justă a *elementelor suport* [a se vedea punctul B104 litera (b) subpunctul (i)], cu excepția cazurilor în care:
 - (i) se aplică punctul B115 (privind atenuarea riscului);

- (ii) scăderea sumei aferente cotei entităţii din valoarea justă a elementelor suport depăşeşte valoarea contabilă a marjei de servicii contractuale, generând o pierdere (a se vedea punctul 48); sau
 - (iii) creşterea sumei aferente cotei entităţii din valoarea justă a elementelor suport reia valoarea de la subpunctul (ii);
- (c) modificările aduse fluxurilor de trezorerie pentru executare asociate serviciului viitor, astfel cum sunt menţionate la punctele B101-B118, cu excepţia cazurilor în care:
- (i) se aplică punctul B115 (privind atenuarea riscului);
 - (ii) astfel de creşteri la nivelul fluxurilor de trezorerie pentru executare depăşesc valoarea contabilă a marjei de servicii contractuale, generând o pierdere (a se vedea punctul 48); sau
 - (iii) astfel de scăderi ale fluxurilor de trezorerie pentru executare sunt repartizate la componenta de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă, prin aplicarea punctului 50 litera (b);
- (d) efectul oricăror diferenţe de schimb valutar asupra marjei de servicii contractuale; şi
- (e) suma recunoscută ca venit din asigurări ca urmare a transferului de servicii contractuale de asigurare în respectiva perioadă, stabilită prin repartizarea marjei de servicii contractuale rămase la sfârşitul perioadei de raportare (înainte de orice repartizare) perioadei de acoperire curente şi celei rămase, prin aplicarea dispoziţiilor punctului B119.
46. Unele modificări survenite la nivelul marjei de servicii contractuale compensează modificările survenite la nivelul fluxurilor de trezorerie pentru executare aferente datoriei pentru acoperirea rămasă, ceea ce nu determină nicio modificare a valorii contabile totale a datoriei pentru acoperirea rămasă. În măsura în care modificările survenite la nivelul marjei de servicii contractuale nu compensează modificările de la nivelul fluxurilor de trezorerie pentru executare aferente datoriei pentru acoperirea rămasă, o entitate trebuie să recunoască venituri şi cheltuieli pentru modificări, prin aplicarea dispoziţiilor punctului 41.

Contractele oneroase

47. Un contract de asigurare este oneros la data recunoaşterii iniţiale în cazul în care fluxurile de trezorerie pentru executare alocate contractului, orice fluxuri de trezorerie recunoscute anterior pentru achiziţii de asigurări şi orice fluxuri de trezorerie care decurg din contract la data recunoaşterii iniţiale constituie în total o ieşire netă de fluxuri de trezorerie. Prin aplicarea punctului 16 litera (a), o entitate trebuie să grupeze astfel de contracte separat de contractele care nu sunt oneroase. În măsura în care se aplică punctul 17, o entitate poate identifica grupul de contracte oneroase prin evaluarea unui set de contracte, nu a contractelor individuale. O entitate trebuie să recunoască o pierdere în contul de profit sau pierdere pentru ieşirea netă de fluxuri de trezorerie pentru grupul de contracte oneroase, în urma căreia valoarea contabilă a datoriei pentru grup este egală cu fluxurile de trezorerie pentru executare şi marja de servicii contractuale aferente grupului este egală cu zero.
48. Un grup de contracte de asigurare devine oneros (sau mai oneros) la evaluarea ulterioară în cazul în care următoarele valori depăşesc valoarea contabilă a marjei de servicii contractuale:
- (a) modificările nefavorabile legate de servicii viitoare survenite la nivelul fluxurilor de trezorerie pentru executare repartizate grupului, care rezultă din modificările de la nivelul estimărilor fluxurilor de trezorerie viitoare, şi ajustarea în funcţie de risc în cazul riscului nefinanciar; şi
 - (b) pentru un grup de contracte de asigurare cu particularităţi de participare directă, scăderea sumei aferente cotei entităţii din valoarea justă a elementelor suport.
- Prin aplicarea punctului 44 litera (c) subpunctul (i), a punctului 45 litera (b) subpunctul (ii) şi a punctului 45 litera (c) subpunctul (ii), o entitate trebuie să recunoască o pierdere în contul de profit sau pierdere la nivelul excedentului respectiv.
49. O entitate trebuie să stabilească (sau să majoreze) o componentă de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă în cazul unui grup oneros, descriind pierderile recunoscute prin aplicarea punctelor 47-48. Componenta de pierdere stabileşte sumele care sunt prezentate în contul de profit sau pierdere ca reluări ale pierderilor aferente grupurilor oneroase şi, în consecinţă, sunt excluse din calculul veniturilor obţinute din asigurări.
50. După ce o entitate a recunoscut o pierdere aferentă unui grup de contracte de asigurare oneroase, aceasta repartizează:
- (a) în mod sistematic modificările ulterioare aduse fluxurilor de trezorerie pentru executare aferente datoriei pentru acoperirea rămasă specificată la punctul 51 între:
 - (i) componenta de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă; şi
 - (ii) datoria pentru acoperirea rămasă, cu excepţia componentei de pierdere;

- (b) numai componentei de pierdere, până când această componentă este redusă la zero:
- (i) orice scădere ulterioară legată de servicii viitoare survenită la nivelul fluxurilor de trezorerie pentru executare repartizate grupului, care rezultă din modificările de la nivelul estimărilor fluxurilor de trezorerie viitoare și ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar; și
 - (ii) orice creșteri ulterioare la nivelul sumei aferente cotei entității din valoarea justă a elementelor suport.
- Prin aplicarea punctului 44 litera (c) subpunctul (ii), a punctului 45 litera (b) subpunctul (iii) și a punctului 45 litera (c) subpunctul (iii), o entitate trebuie să ajusteze marja de servicii contractuale numai în cazul în care scăderea depășește suma alocată componentei de pierdere.

51. Modificările ulterioare survenite la nivelul fluxurilor de trezorerie pentru executare aferente datoriei pentru acoperirea rămasă, care urmează să fie repartizate prin aplicarea punctului 50 litera (a), sunt:
- (a) estimările valorii actualizate a fluxurilor de trezorerie viitoare pentru cereri de despăgubire și cheltuieli, care nu mai sunt incluse în datoria pentru acoperirea rămasă ca urmare a cheltuielilor cu servicii de asigurare;
 - (b) modificările produse la nivelul ajustării riscului în cazul riscului nefinanciar, recunoscute în contul de profit sau pierdere ca urmare a eliberării de risc; și
 - (c) veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor.
52. În urma repartizării sistematice prevăzute la punctul 50 litera (a), sumele totale repartizate pentru componenta de pierdere în conformitate cu punctele 48-50 sunt egale cu zero până la sfârșitul perioadei de acoperire a unui grup de contracte.

Abordarea bazată pe alocarea primelor

53. O entitate poate simplifica evaluarea unui grup de contracte de asigurare utilizând abordarea bazată pe alocarea primelor prevăzută la punctele 55-59 dacă și numai dacă, la constituirea grupului:
- (a) entitatea estimează în mod rezonabil că în urma unei astfel de simplificări s-ar obține o valoare a datoriei pentru acoperirea rămasă aferentă grupului care nu ar diferi în mod semnificativ de cea care ar fi obținută ca urmare a aplicării cerințelor de la punctele 32-52; sau
 - (b) perioada de acoperire a fiecărui contract din cadrul grupului (inclusiv servicii contractuale de asigurare care rezultă din toate primele din cadrul contractului, stabilite la acea dată prin aplicarea punctului 34) este de cel mult un an.
54. Criteriul de la punctul 53 litera (a) nu este îndeplinit dacă, la constituirea grupului, o entitate preconizează o variabilitate semnificativă la nivelul fluxurilor de trezorerie pentru executare, care ar afecta evaluarea datoriei pentru acoperirea rămasă în perioada dinaintea cheltuielilor cu daunele. Variabilitatea fluxurilor de trezorerie pentru executare crește, spre exemplu, odată cu:
- (a) amploarea fluxurilor de trezorerie viitoare aferente oricăror instrumente derivate încorporate în contracte; și
 - (b) durata perioadei de acoperire a grupului de contracte.
55. Atunci când aplică abordarea bazată pe alocarea primelor, o entitate trebuie să evalueze datoria pentru acoperirea rămasă, după cum urmează:
- (a) la recunoașterea inițială, valoarea contabilă a datoriei constă în:
 - (i) primele primite la recunoașterea inițială, dacă există;
 - (ii) minus orice fluxuri de trezorerie aferente achiziției de asigurări de la acea dată, cu excepția cazului în care entitatea alege să recunoască plățile drept cheltuieli prin aplicarea punctului 59 litera (a); și
 - (iii) plus sau minus orice sumă care rezultă din derecunoașterea, la data respectivă:
 - 1. a oricărui activ pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări, prin aplicarea punctului 28C; și
 - 2. a oricărui alt activ sau a oricărei alte datorii recunoscut(e) anterior pentru fluxurile de trezorerie aferente grupului de contracte, astfel cum se menționează la punctul B66A;
 - (b) la finalul fiecărei perioade de raportare ulterioare, valoarea contabilă a datoriei este valoarea contabilă la începutul perioadei de raportare:
 - (i) plus primele primite în perioada respectivă;

- (ii) minus fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări; cu excepția cazului în care entitatea alege să recunoască plățile drept cheltuieli prin aplicarea punctului 59 litera (a);
 - (iii) plus orice sume legate de amortizarea fluxurilor de trezorerie aferente achiziției de asigurări recunoscute drept cheltuieli în perioada de raportare; cu excepția cazului în care entitatea alege să recunoască fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări drept cheltuieli, prin aplicarea punctului 59 litera (a);
 - (iv) plus orice ajustare a unei componente de finanțare, prin aplicarea punctului 56;
 - (v) minus suma recunoscută ca venit din asigurări pentru serviciile prestate în perioada respectivă (a se vedea punctul B126); și
 - (vi) minus orice componentă de investiții plătită sau transferată în contul datoriilor pentru cheltuielile cu daunele.
56. În cazul în care contractele de asigurare din grup au o componentă de finanțare semnificativă, o entitate trebuie să ajusteze valoarea contabilă a datoriei pentru acoperirea rămasă pentru a reflecta valoarea-timp a banilor și efectul riscului financiar folosind ratele de actualizare prevăzute la punctul 36, astfel cum au fost stabilite la recunoașterea inițială. Entitatea nu trebuie să ajusteze valoarea contabilă a datoriei pentru acoperirea rămasă pentru a reflecta valoarea-timp a banilor și efectul riscului financiar dacă, la recunoașterea inițială, entitatea estimează că intervalul de timp dintre momentul prestării fiecărei părți a serviciilor și data scadentă a primelor aferente este de cel mult un an.
57. În cazul în care, în orice moment în perioada de acoperire, există fapte și circumstanțe care indică faptul că un grup de contracte de asigurare prezintă caracter oneros, o entitate trebuie să calculeze diferența între:
- (a) valoarea contabilă a datoriei pentru acoperirea rămasă stabilită prin aplicarea punctului 55; și
 - (b) fluxurile de trezorerie pentru executare care se referă la acoperirea rămasă a grupului, prin aplicarea punctelor 33-37 și B36-B92. Cu toate acestea, în cazul în care, prin aplicarea punctului 59 litera (b), entitatea nu ajustează datoria pentru cheltuielile cu daunele pentru valoarea-timp a banilor și efectul riscului financiar, aceasta nu poate include nicio astfel de ajustare în fluxurile de trezorerie pentru executare.
58. În măsura în care fluxurile de trezorerie pentru executare descrise la punctul 57 litera (b) depășesc valoarea contabilă descrisă la punctul 57 litera (a), entitatea trebuie să recunoască o pierdere în contul de profit sau pierdere și să majoreze datoria pentru acoperirea rămasă.
59. Atunci când aplică abordarea bazată pe alocarea primelor, o entitate:
- (a) poate alege să recunoască orice fluxuri de trezorerie aferente achiziției de asigurări drept cheltuieli atunci când suportă aceste costuri, cu condiția ca perioada de acoperire a fiecărui contract din grup să fie, la recunoașterea inițială, de cel mult un an;
 - (b) trebuie să evalueze datoria pentru cheltuielile cu daunele pentru grupul de contracte de asigurare față de fluxurile de trezorerie pentru executare aferente cheltuielilor cu daunele, prin aplicarea punctelor 33-37 și B36-B92. Cu toate acestea, entitatea nu este obligată să ajusteze fluxurile de trezorerie viitoare pentru valoarea-timp a banilor și efectul riscului financiar în cazul în care respectivele fluxuri de trezorerie sunt prevăzute a fi plătite sau primite în termen de cel mult un an de la data la care apar daunele.

Contractele de reasigurare deținute

60. Cerințele din IFRS 17 sunt modificate pentru contractele de reasigurare deținute, astfel cum se prevede la punctele 61-70A.
61. O entitate trebuie să împartă portofoliile de contracte de reasigurare deținute prin aplicarea punctelor 14-24, cu excepția faptului că trimiterile la contractele oneroase de la punctele respective sunt înlocuite cu o trimitere la contractele din care rezultă un câștig net la recunoașterea inițială. Pentru unele contracte de reasigurare deținute, în urma aplicării punctelor 14-24, va rezulta un grup care cuprinde un singur contract.

Recunoaștere

62. În locul aplicării punctului 25, o entitate trebuie să recunoască un grup de contracte de reasigurare deținute de la data care survine prima dintre:
- (a) începutul perioadei de acoperire a grupului de contracte de reasigurare deținute; și
 - (b) data la care entitatea recunoaște un grup oneros de contracte de asigurare suport, prin aplicarea punctului 25 litera (c), în cazul în care entitatea a încheiat contractul de reasigurare conex deținut în cadrul grupului de contracte de reasigurare deținute la sau înainte de acea dată.

- 62A Fără a aduce atingere punctului 62 litera (a), o entitate trebuie să amâne recunoașterea unui grup de contracte de reasigurare deținute care asigură o acoperire proporțională până la data recunoașterii inițiale a oricărui contract de asigurare suport, în cazul în care acea dată survine mai târziu decât începutul perioadei de acoperire a grupului de contracte de reasigurare deținute.

Evaluare

63. La aplicarea cerințelor de evaluare de la punctele 32-36 pentru contractele de reasigurare deținute, în măsura în care contractele suport ale acestora sunt evaluate tot prin aplicarea punctelor respective, entitatea recurge la ipoteze consecvente pentru a evalua estimările valorii actualizate a fluxurilor de trezorerie viitoare pentru grupul de contracte de reasigurare deținute și estimările valorii actualizate a fluxurilor de trezorerie viitoare pentru grupul (grupurile) de contracte de asigurare suport. În plus, entitatea trebuie să includă în estimările valorii actualizate a fluxurilor de trezorerie viitoare pentru grupul de contracte de reasigurare deținute efectul oricărui risc de neîndeplinire a obligațiilor de către emitentul contractului de reasigurare, inclusiv efectele garanțiilor reale și ale pierderilor rezultate din litigii.
64. În locul aplicării punctului 37, o entitate trebuie să stabilească ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar, astfel încât aceasta să reprezinte valoarea riscului transferat de către deținătorul grupului de contracte de reasigurare emitentului acestor contracte.
65. Cerințele de la punctul 38, care se referă la stabilirea marjei de servicii contractuale la recunoașterea inițială, sunt modificate pentru a reflecta faptul că, pentru un grup de contracte de reasigurare deținute, nu există niciun profit necăștigat, ci costuri nete sau câștiguri nete din cumpărarea reasigurării. Astfel, cu excepția cazului în care se aplică punctul 65A, la recunoașterea inițială, entitatea trebuie să recunoască orice cost net sau câștig net rezultat din cumpărarea grupului de contracte de reasigurare deținute ca marjă de servicii contractuale evaluată la o valoare egală cu suma:
- (a) fluxurilor de trezorerie pentru executare;
 - (b) a valorii derecunoscute la acea dată a oricărui activ sau a oricărei datorii recunoscut(e) anterior pentru fluxurile de trezorerie aferente grupului de contracte de reasigurare deținute;
 - (c) a oricăror fluxuri de trezorerie generate la data respectivă; și
 - (d) a oricăror venituri recunoscute în contul de profit sau pierdere prin aplicarea punctului 66A.
- 65A În cazul în care costurile nete aferente cumpărării acoperirii de reasigurare se referă la evenimente care s-au produs înainte de cumpărarea grupului de contracte de reasigurare deținute, fără a aduce atingere cerințelor de la punctul B5, entitatea trebuie să recunoască imediat un astfel de cost în contul de profit sau pierdere drept cheltuielă.
66. În locul aplicării punctului 44, o entitate trebuie să evalueze marja de servicii contractuale la sfârșitul perioadei de raportare în cazul unui grup de contracte de reasigurare deținute ca valoare contabilă stabilită la începutul perioadei de raportare, ajustată pentru:
- (a) efectul oricăror contracte noi adăugate grupului (a se vedea punctul 28);
 - (b) dobânda acumulată la valoarea contabilă a marjei de servicii contractuale, evaluată la ratele de actualizare menționate la punctul B72 litera (b);
 - (ba) veniturile recunoscute în contul de profit sau pierdere în perioada de raportare prin aplicarea punctului 66A;
 - (bb) reluările unei componente de recuperare a pierderilor recunoscute prin aplicarea punctului 66B (a se vedea punctul B119F), în măsura în care reluările respective nu reprezintă modificări aduse fluxurilor de trezorerie pentru executare aferente grupului de contracte de reasigurare deținute;
 - (c) modificările survenite la nivelul fluxurilor de trezorerie pentru executare, evaluate la ratele de actualizare menționate la punctul B72 litera (c), în măsura în care modificarea respectivă se referă la servicii viitoare, cu excepția cazului în care:
 - (i) modificarea este determinată de o modificare produsă la nivelul fluxurilor de trezorerie pentru executare alocate unui grup de contracte de asigurare suport care nu ajustează marja de servicii contractuale pentru grupul de contracte de asigurare suport; sau
 - (ii) modificarea este determinată de aplicarea punctelor 57-58 (privind contractele oneroase), în cazul în care entitatea evaluează un grup de contracte de asigurare suport prin aplicarea abordării bazate pe alocarea primelor;

- (d) efectul oricăror diferențe de schimb valutar asupra marjei de servicii contractuale; și
 - (e) suma recunoscută în contul de profit sau pierdere ca urmare a serviciilor primite în respectiva perioadă, stabilită ca urmare a repartizării marjei de servicii contractuale rămase la sfârșitul perioadei de raportare (înainte de orice repartizare) perioadei de acoperire curente și celei rămase a grupului de contracte de reasigurare deținute, prin aplicarea punctului B119.
- 66A O entitate trebuie să ajusteze marja de servicii contractuale aferentă unui grup de contracte de reasigurare deținute și, prin urmare, să recunoască venituri, atunci când entitatea recunoaște o pierdere la recunoașterea inițială a unui grup oneros de contracte de asigurare suport sau la adăugarea unor contracte de asigurare suport oneroase în cadrul unui grup (a se vedea punctele B119C-B119E).
- 66B O entitate trebuie să stabilească (sau să ajusteze) o componentă de recuperare a pierderilor aferentă activului pentru acoperirea rămasă în legătură cu un grup de contracte de reasigurare deținute, care să descrie recuperarea pierderilor recunoscute prin aplicarea punctului 66 litera (c) subpunctele (i)-(ii) și a punctului 66A. Componenta de recuperare a pierderilor stabilește sumele prezentate în contul de profit sau pierdere ca reluări ale recuperărilor pierderilor aferente contractelor de reasigurare deținute și, prin urmare, excluse de la alocarea primelor plătite reasigurătorului (a se vedea punctul B119F).
67. Modificările survenite la nivelul fluxurilor de trezorerie pentru executare ca urmare a modificărilor de la nivelul riscului de neîndeplinire a obligațiilor de către emitentul unui contract de reasigurare deținut nu sunt legate de servicii viitoare și nu ajustează marja de servicii contractuale.
68. Contractele de reasigurare deținute nu pot fi oneroase. În consecință, cerințele de la punctele 47-52 nu se aplică.

Abordarea bazată pe alocarea primelor în cazul contractelor de reasigurare deținute

69. O entitate poate recurge la abordarea bazată pe alocarea primelor, care este prevăzută la punctele 55-56 și 59 (adaptată pentru a reflecta particularitățile contractelor de reasigurare deținute care diferă de contractele de asigurare emise, de exemplu generarea de cheltuieli sau reducerea cheltuielilor, mai degrabă decât a veniturilor), pentru a simplifica evaluarea unui grup de contracte de reasigurare deținute dacă, la constituirea grupului:
- (a) entitatea preconizează în mod rezonabil că evaluarea rezultată nu va diferi semnificativ de rezultatul aplicării cerințelor de la punctele 63-68; sau
 - (b) perioada de acoperire a fiecărui contract din cadrul grupului de contracte de reasigurare (inclusiv acoperirea asigurării rezultată din toate primele din cadrul contractului, stabilită la acea dată prin aplicarea punctului 34) este de cel mult un an.
70. O entitate nu poate îndeplini condiția de la punctul 69 litera (a) dacă, la constituirea grupului, o entitate preconizează o variabilitate semnificativă la nivelul fluxurilor de trezorerie pentru executare care ar afecta evaluarea activelor pentru acoperirea rămasă în perioada dinaintea cheltuielilor cu daunele. Variabilitatea fluxurilor de trezorerie pentru executare crește, spre exemplu, odată cu:
- (a) amploarea fluxurilor de trezorerie viitoare aferente oricăror instrumente derivate încorporate în contracte; și
 - (b) durata perioadei de acoperire a grupului de contracte de reasigurare deținute.
- 70A În cazul în care o entitate evaluează un grup de contracte de reasigurare deținute aplicând abordarea bazată pe alocarea primelor, entitatea respectivă trebuie să aplice punctul 66A prin ajustarea valorii contabile a activului pentru acoperirea rămasă, în locul ajustării marjei de servicii contractuale.

Contractele de investiții cu particularități de participare discreționară

71. Un contract de investiții cu particularități de participare discreționară nu implică un transfer al riscului de asigurare semnificativ. În consecință, cerințele IFRS 17 pentru contractele de asigurare sunt modificate pentru contractele de investiții cu particularități de participare discreționară, după cum urmează:
- (a) data recunoașterii inițiale (a se vedea punctele 25 și 28) este data la care entitatea devine parte la contract;
 - (b) limitele contractuale (a se vedea punctul 34) sunt modificate, astfel încât fluxurile de trezorerie să se încadreze în aceste limite în cazul în care acestea rezultă dintr-o obligație semnificativă a entității de a acorda numerar la o dată prezentă sau viitoare. Entitatea nu are nicio obligație semnificativă de a acorda numerar dacă are capacitatea practică de a stabili un preț pentru promisiunea de a acorda numerarul, care reflectă pe deplin valoarea numerarului promisă și riscurile aferente;

- (c) alocarea marjei de servicii contractuale [a se vedea punctul 44 litera (e) și punctul 45 litera (e)] este modificată, astfel încât entitatea recunoaște marja de servicii contractuale pe durata grupului de contracte într-un mod sistematic, care reflectă transferul de servicii de investiții în temeiul contractului.

MODIFICARE ȘI DERECUNOAȘTERE

Modificarea unui contract de asigurare

72. În cazul în care sunt modificate termenii unui contract de asigurare, de exemplu de comun acord între părțile la contract sau ca urmare a unei modificări de reglementare, o entitate trebuie să derecunoască contractul inițial și să recunoască contractul modificat ca fiind unul nou, aplicând IFRS 17 sau alte standarde aplicabile, dacă și numai dacă este îndeplinită oricare dintre condițiile prevăzute la literele (a)-(c). Exercițarea unui drept inclus în termenii unui contract nu constituie o modificare. Condițiile sunt acelea că:
- (a) în cazul în care termenii modificați ar fi fost incluși la începutul contractului:
- (i) contractul modificat ar fi fost exclus din domeniul de aplicare al IFRS 17, prin aplicarea punctelor 3-8A;
 - (ii) o entitate ar fi separat diferite componente de contractul-gazdă de asigurare, prin aplicarea punctelor 10-13, ceea ce ar fi dus la un contract de asigurare diferit în cazul căruia s-ar fi aplicat IFRS 17;
 - (iii) contractul modificat ar fi avut limite contractuale semnificativ diferite, prin aplicarea punctului 34; sau
 - (iv) contractul modificat ar fi fost inclus într-un grup de contracte diferit, prin aplicarea punctelor 14-24;
- (b) contractul inițial s-a încadrat în definiția unui *contract de asigurare cu particularități de participare directă*, însă contractul modificat nu mai corespunde acestei definiții, sau invers; sau
- (c) entitatea a aplicat abordarea bazată pe alocarea primelor de la punctele 53-59 sau punctele 69-70 la contractul inițial, însă prin modificările efectuate respectivul contract nu mai îndeplinește criteriile de eligibilitate pentru abordarea respectivă de la punctul 53 sau punctul 69.
73. În cazul în care o modificare a contractului nu îndeplinește niciuna dintre condițiile de la punctul 72, entitatea tratează modificările survenite la nivelul fluxurilor de trezorerie din cauza modificării drept schimbări la nivelul estimărilor fluxurilor de trezorerie pentru executare prin aplicarea punctelor 40-52.

Derecunoaștere

74. **O entitate trebuie să derecunoască un contract de asigurare atunci și doar atunci când:**
- (a) **obligațiile contractuale sunt stinse, adică atunci când obligația prevăzută în contractul de asigurare expiră sau este achitată ori anulată; sau**
 - (b) **este îndeplinită oricare dintre condițiile prevăzute la punctul 72.**
75. Atunci când obligațiile unui contract de asigurare sunt stinse, entitatea nu mai este expusă riscurilor și, prin urmare, nu mai trebuie să transfere resurse economice pentru a îndeplini condițiile contractului de asigurare. De exemplu, atunci când o entitate achiziționează produse de reasigurare, aceasta trebuie să derecunoască contractul (contractele) de asigurare suport atunci și numai atunci când obligațiile contractului (contractelor) de asigurare suport sunt stinse.
76. O entitate derecunoaște un contract de asigurare dintr-un grup de contracte prin aplicarea următoarelor cerințe din IFRS 17:
- (a) fluxurile de trezorerie pentru executare alocate grupului sunt ajustate pentru a elimina valoarea actualizată a fluxurilor de trezorerie viitoare și ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar asociat drepturilor și obligațiilor care au fost derecunoscute din grup, prin aplicarea punctului 40 litera (a) subpunctul (i) și a punctului 40 litera (b);
 - (b) marja de servicii contractuale a grupului este ajustată pentru modificarea produsă la nivelul fluxurilor de trezorerie pentru executare descrise la litera (a) în măsura impusă la punctul 44 litera (c) și la punctul 45 litera (c), cu excepția cazului în care se aplică punctul 77; și
 - (c) numărul de unități de acoperire pentru restul de servicii contractuale de asigurare preconizate este ajustat pentru a reflecta unitățile de acoperire derecunoscute din grup, iar valoarea marjei de servicii contractuale, recunoscută în contul de profit sau pierdere în respectiva perioadă, are la bază acest număr ajustat prin aplicarea punctului B119.

77. Atunci când o entitate derecunoaște un contract de asigurare deoarece transferă contractul unui terț sau derecunoaște un contract de asigurare și recunoaște un nou contract prin aplicarea punctului 72, în locul aplicării punctului 76 litera (b), entitatea trebuie:
- (a) să ajusteze marja de servicii contractuale a grupului din care a fost derecunoscut contractul în măsura impusă de punctul 44 litera (c) și punctul 45 litera (c), pentru diferența dintre subpunctul (i) și fie subpunctul (ii) pentru contractele care au fost transferate unui terț, fie subpunctul (iii) pentru contractele derecunoscute prin aplicarea punctului 72:
 - (i) modificările survenite la nivelul valorii contabile a grupului de contracte de asigurare, care rezultă din derecunoașterea contractului, prin aplicarea punctului 76 litera (a);
 - (ii) prima percepută de către terț;
 - (iii) prima pe care entitatea ar fi perceput-o dacă ar fi încheiat un contract cu termeni echivalenți în calitate de contract nou la data modificării contractului, minus orice prime suplimentare percepute pentru modificarea respectivă;
 - (b) să evalueze noul contract recunoscut prin aplicarea punctului 72, presupunând că entitatea a primit prima descrisă la litera (a) subpunctul (iii) la data modificării.

PREZENTARE ÎN SITUAȚIA POZIȚIEI FINANCIARE

78. **O entitate trebuie să prezinte separat, în situația poziției financiare, valoarea contabilă a portofoliilor de:**
- (a) **contracte de asigurare emise care sunt active;**
 - (b) **contracte de asigurare emise care sunt datorii;**
 - (c) **contracte de reasigurare deținute care sunt active; și**
 - (d) **contracte de reasigurare deținute care sunt datorii.**
79. O entitate trebuie să includă orice active pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări recunoscute prin aplicarea punctului 28B în valoarea contabilă a portofoliilor conexe de contracte de asigurare emise, precum și orice active sau datorii pentru fluxurile de trezorerie aferente portofoliilor de contracte de reasigurare deținute [a se vedea punctul 65 litera (b)] în valoarea contabilă a portofoliilor de contracte de reasigurare deținute.

RECUNOAȘTERE ȘI PREZENTARE ÎN SITUAȚIA (SITUAȚIILE) PERFORMANȚEI FINANCIARE (PUNCTELE B120-B136)

80. **La aplicarea punctelor 41 și 42, o entitate trebuie să dezagrege valorile recunoscute în situația (situațiile) profitului sau pierderii și a (ale) altor elemente ale rezultatului global [denumită (denumite) în continuare situația (situațiile) performanței financiare] în:**
- (a) **rezultatul unui serviciu de asigurare (punctele 83-86), cuprinzând venituri din asigurări și cheltuieli aferente serviciilor de asigurare; și**
 - (b) **venituri sau cheltuieli financiare aferente asigurărilor (punctele 87-92).**
81. O entitate nu este obligată să dezagrege modificarea de la nivelul ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar între rezultatul serviciilor de asigurare și venituri sau cheltuieli financiare aferente asigurărilor. În cazul în care o entitate nu realizează o astfel de dezagregare, aceasta trebuie să includă întreaga modificare produsă la nivelul ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar în rezultatul serviciilor de asigurare.
82. **O entitate trebuie să prezinte veniturile sau cheltuielile din contractele de reasigurare deținute separat de cheltuielile sau veniturile din contractele de asigurare emise.**

Rezultatul serviciului de asigurare

83. **O entitate trebuie să prezinte în contul de profit sau pierdere veniturile din asigurări provenind din grupurile de contracte de asigurare emise. Veniturile din asigurări trebuie să exprime furnizarea de servicii care rezultă din grupul de contracte de asigurare la o valoare care să reflecte contraprestația la care entitatea se așteaptă să aibă dreptul în schimbul serviciilor respective. Punctele B120-B127 specifică modul în care o entitate evaluează veniturile din asigurări.**
84. **O entitate trebuie să prezinte în contul de profit sau pierdere cheltuielile aferente serviciilor de asigurare care rezultă dintr-un grup de contracte de asigurare emise, care includ cheltuielile cu daunele (excluzând rambursările componentelor de investiții), alte cheltuieli realizate cu serviciile de asigurare și alte sume descrise la punctul 103 litera (b).**

85. **Veniturile din asigurări și cheltuielile aferente serviciilor de asigurare prezentate în contul de profit sau pierdere trebuie să excludă orice componente de investiții. O entitate nu trebuie să prezinte informații despre prime în contul de profit sau pierdere dacă informațiile respective nu corespund cu punctul 83.**
86. O entitate poate prezenta veniturile sau cheltuielile aferente unui grup de contracte de reasigurare deținute (a se vedea punctele 60-70A), altele decât veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor, ca valoare unică; sau o entitate poate prezenta separat sumele recuperate de la reasigurător și o repartizare a primelor plătite care, împreună, constituie o valoare netă egală cu valoarea unică respectivă. Dacă o entitate prezintă separat sumele recuperate de la reasigurător și o repartizare a primelor plătite, aceasta trebuie:
- (a) să trateze fluxurile de trezorerie aferente reasigurării care sunt condiționate de cererile de despăgubire privind contractele suport ca parte a cererilor de despăgubire care sunt prevăzute a fi soluționate prin efectuarea unei rambursări în baza contractului de reasigurare deținut;
 - (b) să trateze sumele de la reasigurător pe care estimează să le primească și care nu sunt condiționate de cererile de despăgubire ale contractelor suport (de exemplu, unele tipuri de comisioane de cesionare) ca o reducere a primelor care urmează să fie plătite reasigurătorului;
 - (ba) să trateze sumele recunoscute în legătură cu recuperarea pierderilor prin aplicarea punctului 66 litera (c) subpunctele (i)-(ii) și punctele 66A-66B ca sume recuperate de la reasigurător; și
 - (c) să nu prezinte repartizarea primelor plătite ca o reducere a veniturilor.

Venituri sau cheltuieli financiare aferente asigurărilor (a se vedea punctele B128-B136)

87. **Veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor cuprind modificarea produsă la nivelul valorii contabile a grupului de contracte de asigurare care rezultă din:**
- (a) efectul valorii-timp a banilor și modificările produse la nivelul valorii-timp a banilor; și
 - (b) efectul riscului financiar și al modificărilor produse la nivelul acestuia; însă
 - (c) excluzând orice astfel de modificări pentru grupurile de contracte de asigurare cu particularități de participare directă care ar ajusta marja de servicii contractuale, însă nu fac acest lucru la aplicarea punctului 45 litera (b) subpunctul (ii), a punctului 45 litera (b) subpunctul (iii), a punctului 45 litera (c) subpunctul (ii) sau a punctului 45 litera (c) subpunctul (iii). Acestea sunt incluse în cheltuielile aferente serviciilor de asigurare.
- 87A **O entitate trebuie să aplice:**
- (a) **punctul B117A pentru veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor care rezultă din aplicarea punctului B115 (atenuarea riscului); și**
 - (b) **punctele 88 și 89 pentru toate celelalte venituri sau cheltuieli financiare aferente asigurărilor.**
88. **Atunci când aplică punctul 87A litera (b), cu excepția cazului în care se aplică punctul 89, o entitate trebuie să facă o alegere de politică contabilă între:**
- (a) **inclusiunea veniturilor sau a cheltuielilor financiare aferente asigurărilor pentru respectiva perioadă în contul de profit sau pierdere; sau**
 - (b) **dezagregarea veniturilor sau a cheltuielilor financiare aferente asigurărilor pentru respectiva perioadă pentru a include în contul de profit sau pierdere o sumă stabilită prin repartizarea sistematică a veniturilor sau a cheltuielilor financiare aferente asigurărilor pe durata grupului de contracte, prin aplicarea punctelor B130-B133.**
89. **Atunci când aplică punctul 87A litera (b), pentru contractele de asigurare cu particularități de participare directă pentru care entitatea deține elementele suport, o entitate trebuie să facă o alegere de politică contabilă între:**
- (a) **inclusiunea veniturilor sau a cheltuielilor financiare aferente asigurărilor pentru respectiva perioadă în contul de profit sau pierdere; sau**
 - (b) **dezagregarea veniturilor sau a cheltuielilor financiare aferente asigurărilor pentru respectiva perioadă pentru a include în contul de profit sau pierdere o valoare care elimină neconcordanțele contabile cu veniturile sau cheltuielile incluse în contul de profit sau pierdere al elementelor suport deținute, prin aplicarea punctelor B134-B136.**
90. **În cazul în care o entitate alege politica contabilă prevăzută la punctul 88 litera (b) sau la punctul 89 litera (b), aceasta include în alte elemente ale rezultatului global diferența dintre veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor evaluate pe baza dispozițiilor de la punctele respective și veniturile sau cheltuielile financiare totale aferente asigurărilor pentru respectiva perioadă.**

91. **În cazul în care o entitate transferă un grup de contracte de asigurare sau derecunoaște un contract de asigurare prin aplicarea punctului 77:**
- (a) **aceasta trebuie să reclasifice în contul de profit sau pierdere, ca o ajustare din reclasificare (a se vedea IAS 1 *Prezentarea situațiilor financiare*), orice sume rămase grupului (sau contractului) care au fost recunoscute anterior în alte elemente ale rezultatului global, deoarece entitatea a ales politica contabilă prevăzută la punctul 88 litera (b);**
 - (b) **aceasta nu trebuie să reclasifice în contul de profit sau pierdere, ca o ajustare din reclasificare (a se vedea IAS 1), orice sume rămase grupului (sau contractului) care au fost recunoscute anterior în alte elemente ale rezultatului global, deoarece entitatea a ales politica contabilă prevăzută la punctul 89 litera (b).**
92. Punctul 30 impune unei entități să considere un contract de asigurare drept un element monetar în temeiul IAS 21 cu scopul de a converti elementele de schimb valutar în moneda funcțională a entității. O entitate include diferențele de curs valutar aferente modificărilor valorii contabile a grupurilor de contracte de asigurare în contul de profit sau pierdere, cu excepția cazului în care acestea se referă la modificările valorii contabile a grupurilor de contracte de asigurare incluse în alte elemente ale rezultatului global prin aplicarea punctului 90, în acest caz ele trebuind să fie incluse în alte elemente ale rezultatului global.

PREZENTAREA INFORMAȚIILOR

93. **Obiectivul cerințelor de prezentare a informațiilor este ca o entitate să prezinte informații în notele explicative care, împreună cu informațiile furnizate în situația poziției financiare, situația (situațiile) performanței financiare și situația fluxurilor de trezorerie, să ofere o bază pentru utilizatorii situațiilor financiare pentru a evalua efectul pe care îl au contractele care intră sub incidența IFRS 17 asupra poziției financiare, a performanței financiare și a fluxurilor de trezorerie ale entității. Pentru a îndeplini acest obiectiv, o entitate trebuie să prezinte informații calitative și cantitative cu privire la:**
- (a) **valorile recunoscute în situațiile sale financiare pentru contractele care intră sub incidența IFRS 17 (a se vedea punctele 97-116);**
 - (b) **raționamentele semnificative, precum și modificările acestora, care au fost efectuate la aplicarea IFRS 17 (a se vedea punctele 117-120); și**
 - (c) **natura și amploarea riscurilor asociate contractelor care intră sub incidența IFRS 17 (a se vedea punctele 121-132).**
94. O entitate trebuie să analizeze nivelul de detaliu necesar pentru a îndeplini obiectivul prezentării de informații și nivelul de atenție pe care trebuie să îl acorde fiecăreia dintre diferitele cerințe. În cazul în care informațiile furnizate prin aplicarea punctelor 97-132 nu sunt suficiente pentru a îndeplini obiectivul de la punctul 93, o entitate trebuie să prezinte informațiile suplimentare necesare pentru îndeplinirea obiectivului respectiv.
95. O entitate trebuie să prezinte informații agregate sau dezagregate, astfel încât să nu obstrucționeze informațiile utile, fie prin includerea unui număr mare de detalii ne semnificative, fie prin agregarea elementelor care au caracteristici diferite.
96. Punctele 29-31 din IAS 1 prezintă cerințele referitoare la pragul de semnificație și la agregarea informațiilor. Exemple de baze de agregare care ar putea fi adecvate pentru informațiile prezentate cu privire la contractele de asigurare sunt:
- (a) tipul de contract (de exemplu, linii principale de produse);
 - (b) zona geografică (de exemplu, țară sau regiune); sau
 - (c) segmentul raportabil, astfel cum este definit în IFRS 8 *Segmente operaționale*.

Explicarea valorilor recunoscute

97. Dintre informațiile a căror prezentare se impune potrivit punctelor 98-109A, numai cele de la punctele 98-100, 102-103, 105-105B și 109A se aplică în cazul contractelor pentru care se utilizează abordarea bazată pe alocarea primelor. Dacă o entitate recurge la abordarea bazată pe alocarea primelor, aceasta trebuie să prezinte, de asemenea:
- (a) criteriile dintre cele menționate la punctele 53 și 69 pe care le-a îndeplinit;
 - (b) dacă realizează o ajustare a valorii-timp a banilor și a efectului riscului financiar, prin aplicarea dispozițiilor de la punctul 56, punctul 57 litera (b) și punctul 59 litera (b); și
 - (c) metoda pe care aceasta a ales-o pentru a recunoaște fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări, prin aplicarea punctului 59 litera (a).

98. O entitate trebuie să prezinte reconcilieri care să arate cum s-a schimbat valoarea contabilă netă a contractelor care intră sub incidența IFRS 17 în respectiva perioadă din cauza fluxurilor de trezorerie, precum și a veniturilor și a cheltuielilor recunoscute în situația (situațiile) performanței financiare. Reconcilieri separate trebuie să fie prezentate pentru contractele de asigurare emise și contractele de reasigurare deținute. O entitate trebuie să adapteze cerințele de la punctele 100-109 pentru a reflecta particularitățile contractelor de reasigurare deținute care diferă de contractele de asigurare emise; de exemplu, generarea de cheltuieli sau reducerea cheltuielilor, mai degrabă decât a veniturilor.
99. O entitate trebuie să furnizeze informații suficiente în prezentarea reconcilierilor pentru a permite utilizatorilor situațiilor financiare să identifice modificările din fluxurile de trezorerie și sumele care sunt recunoscute în situația (situațiile) performanței financiare. Pentru a respecta această cerință, o entitate trebuie:
- (a) să prezinte, într-un tabel, reconcilierile prevăzute la punctele 100-105B; și
 - (b) pentru fiecare dintre reconcilieri, să prezinte valorile contabile nete la începutul și la sfârșitul respectivei perioade, dezagregate într-o valoare totală pentru portofolii de contracte care sunt active și într-o valoare totală pentru portofolii de contracte care sunt datorii, care să fie egale cu sumele prezentate în situația poziției financiare, prin aplicarea punctului 78.
100. O entitate trebuie să prezinte reconcilieri de la soldurile de deschidere la cele de închidere, separat pentru fiecare dintre următoarele:
- (a) datoriile (sau activele) nete pentru componenta de acoperire rămasă, excluzând orice componentă de pierdere;
 - (b) orice componentă de pierdere (a se vedea punctele 47-52 și 57-58);
 - (c) datoriile aferente cheltuielilor cu daunele. Pentru contractele de asigurare în cazul cărora a fost aplicată abordarea bazată pe alocarea primelor descrisă la punctele 53-59 sau 69-70A, entitatea trebuie să prezinte reconcilieri separate pentru:
 - (i) estimările valorii actualizate a fluxurilor de trezorerie viitoare; și
 - (ii) ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar.
101. Pentru alte contracte de asigurare decât cele în cazul cărora a fost aplicată abordarea bazată pe alocarea primelor descrisă la punctele 53-59 sau 69-70A, o entitate trebuie să prezinte, de asemenea, reconcilieri de la soldul de deschidere până la soldul de închidere, separat pentru fiecare dintre următoarele elemente:
- (a) estimările valorii actualizate a fluxurilor de trezorerie viitoare;
 - (b) ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar; și
 - (c) marja de servicii contractuale.
102. Obiectivul reconcilierilor de la punctele 100-101 este de a furniza diferite tipuri de informații despre rezultatul serviciilor de asigurare.
103. O entitate trebuie să prezinte separat, în reconcilierile prevăzute la punctul 100, fiecare dintre următoarele valori aferente serviciilor, dacă este cazul:
- (a) venituri din asigurări;
 - (b) cheltuieli aferente serviciilor de asigurare, prezentând separat:
 - (i) cheltuielile cu daunele (excluzând componentele de investiții) și alte cheltuieli aferente serviciilor de asigurare suportate;
 - (ii) amortizarea fluxurilor de trezorerie aferente achiziției de asigurări;
 - (iii) modificările legate de servicii anterioare, adică modificările aduse fluxurilor de trezorerie pentru executare aferente datoriei pentru cheltuielile cu daunele; și
 - (iv) modificările legate de servicii viitoare, adică pierderile aferente grupurilor de contracte oneroase și reluări ale unor astfel de pierderi;
 - (c) componentele de investiții excluse din veniturile din asigurări și cheltuielile aferente serviciilor de asigurare [combinat cu restituirile de prime, cu excepția cazului în care restituirile de prime sunt prezentate în cadrul fluxurilor de trezorerie din perioada respectivă descrise la punctul 105 litera (a) subpunctul (i)].

104. O entitate trebuie să prezinte separat, în reconcilierile prevăzute la punctul 101, fiecare dintre următoarele valori aferente serviciilor, dacă este cazul:
- (a) modificările legate de servicii viitoare, prin aplicarea punctelor B96-B118, indicând separat:
 - (i) modificările produse la nivelul estimărilor care ajustează marja de servicii contractuale;
 - (ii) modificările de la nivelul estimărilor care nu ajustează marja de servicii contractuale, adică pierderile aferente grupurilor de contracte oneroase și reluările unor astfel de pierderi; și
 - (iii) efectele contractelor recunoscute inițial în respectiva perioadă;
 - (b) modificările legate de serviciile curente, adică:
 - (i) valoarea marjei de servicii contractuale recunoscute în contul de profit sau pierdere pentru a reflecta transferul de servicii;
 - (ii) modificarea produsă la nivelul ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar, care nu se referă la servicii viitoare sau anterioare; și
 - (iii) *ajustările bazate pe experiență* [a se vedea punctul B97 litera (c) și punctul B113 litera (a)], cu excluderea valorilor aferente ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar, inclusă la subpunctul (ii);
 - (c) modificările legate de servicii anterioare, adică modificările aduse fluxurilor de trezorerie pentru executare aferente cheltuielilor cu daunele [a se vedea punctul B97 litera (b) și punctul B113 litera (a)].
105. Pentru a încheia reconcilierile de la punctele 100-101, o entitate trebuie să prezinte, de asemenea, separat fiecare dintre următoarele sume care nu sunt legate de servicii prestate în respectiva perioadă, dacă este cazul:
- (a) fluxurile de trezorerie din respectiva perioadă, inclusiv:
 - (i) primele primite pentru contractele de asigurare emise (sau plătite pentru contractele de reasigurare deținute);
 - (ii) fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări; și
 - (iii) cheltuielile cu daunele plătite și alte cheltuieli aferente serviciilor de asigurare efectuate în cazul contractelor de asigurare emise (sau recuperate în baza contractelor de reasigurare deținute), cu excepția fluxurilor de trezorerie aferente achiziției de asigurări;
 - (b) efectul modificărilor produse la nivelul riscului de neîndeplinire a obligațiilor de către emitentul contractelor de reasigurare deținute;
 - (c) veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor; și
 - (d) orice elemente suplimentare care pot fi necesare pentru a înțelege schimbarea produsă la nivelul valorii contabile nete a contractelor de asigurare.
- 105A O entitate trebuie să prezinte o reconciliere de la soldul de deschidere la soldul de închidere al activelor pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări, recunoscute prin aplicarea punctului 28B. O entitate trebuie să prezinte informații agregate pentru reconcilierea efectuată la un nivel care să corespundă celui al reconcilierii contractelor de asigurare, prin aplicarea punctului 98.
- 105B O entitate trebuie să prezinte separat în cadrul reconcilierii prevăzute la punctul 105A orice pierderi din depreciere și reluări de pierderi din depreciere recunoscute prin aplicarea punctelor 28E-28F.
106. Pentru contractele de asigurare emise, altele decât cele în cazul cărora a fost aplicată abordarea bazată pe alocarea primelor descrisă la punctele 53-59, o entitate trebuie să prezinte o analiză a veniturilor din asigurări recunoscute în respectiva perioadă, cuprinzând:
- (a) sumele legate de schimbările produse la nivelul datoriei pentru acoperirea rămasă prevăzută la punctul B124, prezentând separat:
 - (i) cheltuielile aferente serviciilor de asigurare suportate în respectiva perioadă, astfel cum este prevăzut la punctul B124 litera (a);
 - (ii) modificarea produsă la nivelul ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar, astfel cum este prevăzut la punctul B124 litera (b);

- (iii) valoarea marjei de servicii contractuale recunoscute în contul de profit sau pierdere ca urmare a transferului de servicii contractuale de asigurare din respectiva perioadă, astfel cum este prevăzut la punctul B124 litera (c); și
 - (iv) alte sume, dacă există, de exemplu, ajustările bazate pe experiență pentru încasările din prime, altele decât cele care se referă la servicii viitoare, astfel cum este prevăzut la punctul B124 litera (d);
- (b) alocarea părții din primele legate de recuperarea fluxurilor de trezorerie aferente achiziției de asigurări (a se vedea punctul B125).
107. Pentru alte contracte de asigurare decât cele pentru care a fost aplicată abordarea bazată pe alocarea primelor descrisă la punctele 53-59 sau 69-70A, o entitate trebuie să prezinte efectul asupra situației poziției financiare separat pentru contractele de asigurare emise și contractele de reasigurare deținute care sunt recunoscute inițial în respectiva perioadă, indicând efectul acestora, la recunoașterea inițială, asupra:
- (a) estimărilor valorii actualizate a ieșirilor de trezorerie viitoare, indicând separat valoarea fluxurilor de trezorerie aferente achiziției de asigurări;
 - (b) estimărilor valorii actualizate a intrărilor de trezorerie viitoare;
 - (c) ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar; și
 - (d) marjei de servicii contractuale.
108. În informațiile a căror prezentare este impusă prin punctul 107, o entitate trebuie să prezinte separat sumele aferente:
- (a) contractelor dobândite de la alte entități în cadrul transferurilor de contracte de asigurare sau al combinărilor de întreprinderi; și
 - (b) grupurilor de contracte care sunt oneroase.
109. Pentru alte contracte de asigurare decât cele pentru care a fost aplicată abordarea bazată pe alocarea primelor descrisă la punctele 53-59 sau 69-70A, o entitate trebuie să prezinte informații cu privire la momentul în care preconizează că va recunoaște marja de servicii contractuale rămase la sfârșitul perioadei de raportare în contul de profit sau pierdere, de natură cantitativă, în intervale de timp adecvate. Astfel de informații trebuie să fie prezentate separat pentru contractele de asigurare emise și contractele de reasigurare deținute.
- 109A O entitate trebuie să prezinte informații de natură cantitativă, în intervale de timp adecvate, cu privire la momentul în care preconizează că va derecunoaște un activ pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări, prin aplicarea punctului 28C.

Venituri sau cheltuieli financiare aferente asigurărilor

110. O entitate trebuie să prezinte și să explice valoarea totală a veniturilor sau a cheltuielilor financiare aferente asigurărilor din perioada de raportare. În mod specific, o entitate trebuie să explice relația dintre veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor și rentabilitatea activelor sale ca urmare a investițiilor, pentru a permite utilizatorilor situațiilor sale financiare să evalueze sursele veniturilor și cheltuielilor financiare recunoscute în contul de profit sau pierdere, precum și ale altor elemente ale rezultatului global.
111. În cazul contractelor cu particularități de participare directă, entitatea trebuie să descrie componența elementelor suport și să prezinte valoarea lor justă.
112. În cazul contractelor cu particularități de participare directă, în cazul în care o entitate alege să nu ajusteze marja de servicii contractuale pentru unele schimbări produse la nivelul fluxurilor de trezorerie pentru executare, prin aplicarea punctului B115, aceasta trebuie să prezinte efectul acestei opțiuni asupra ajustării marjei de servicii contractuale în perioada curentă.
113. În cazul contractelor cu particularități de participare directă, dacă o entitate modifică baza de dezagregare a veniturilor sau a cheltuielilor financiare aferente asigurărilor între contul de profit sau pierdere și alte elemente ale rezultatului global, prin aplicarea punctului B135, aceasta trebuie să prezinte, în perioada în care s-a produs schimbarea abordării:
- (a) motivul pentru care entitatea a trebuit să schimbe baza de dezagregare;
 - (b) valoarea oricăror ajustări pentru fiecare element afectat din situația financiară; și
 - (c) valoarea contabilă a grupului de contracte de asigurare cărora li s-a aplicat modificarea la data efectuării acesteia.

Sume la data tranziției

114. O entitate trebuie să prezinte informații care să le permită utilizatorilor situațiilor financiare să identifice efectul grupurilor de contracte de asigurare evaluate la data tranziției, prin aplicarea abordării retrospective modificate (a se vedea punctele C6-C19A) sau a abordării bazate pe valoarea justă (a se vedea punctele C20-C24B), asupra marjei de servicii contractuale și a veniturilor din asigurări din perioadele ulterioare. Prin urmare, o entitate trebuie să prezinte reconcilierea marjei de servicii contractuale, prin aplicarea punctului 101 litera (c), și valoarea veniturilor din asigurări, prin aplicarea punctului 103 litera (a), separat pentru:
- (a) contractele de asigurare existente la data tranziției, în cazul cărora entitatea a aplicat abordarea retrospectivă modificată;
 - (b) contractele de asigurare existente la data tranziției, în cazul cărora entitatea a aplicat abordarea bazată pe valoarea justă; și
 - (c) toate celelalte contracte de asigurare.
115. Pentru toate perioadele în care prezentarea de informații se realizează prin aplicarea punctului 114 litera (a) sau a punctului 114 litera (b), pentru a le permite utilizatorilor situațiilor financiare să înțeleagă natura și semnificația metodelor utilizate și a raționamentelor aplicate la stabilirea sumelor la data tranziției, o entitate trebuie să explice modul în care a stabilit evaluarea contractelor de asigurare la data tranziției.
116. O entitate care alege să dezagreghe veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor între contul de profit sau pierdere și alte elemente ale rezultatului global aplică punctul C18 litera (b), punctul C19 litera (b), punctul C24 litera (b) și punctul C24 litera (c) pentru a stabili diferența cumulată dintre veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor care ar fi fost recunoscute în contul de profit sau pierdere și veniturile sau cheltuielile financiare totale aferente asigurărilor la data tranziției pentru grupuri de contracte de asigurare în cazul cărora se aplică dezagregarea. Pentru toate perioadele în care există sumele stabilite prin aplicarea acestor puncte, entitatea trebuie să prezinte o reconciliere de la soldul inițial la soldul final al sumelor cumulative incluse în alte elemente ale rezultatului global pentru active financiare evaluate la valoarea justă prin alte elemente ale rezultatului global aferente grupurilor de contracte de asigurare. Reconcilierea trebuie să includă, de exemplu, câștigurile sau pierderile recunoscute în alte elemente ale rezultatului global în respectiva perioadă și câștigurile sau pierderile recunoscute anterior în alte elemente ale rezultatului global din perioadele anterioare, reclasificate în respectiva perioadă în profit sau pierdere.

Raționamente semnificative la aplicarea IFRS 17

117. O entitate trebuie să prezinte raționamentele semnificative și schimbările aduse raționamentelor utilizate la aplicarea IFRS 17. În mod specific, o entitate trebuie să prezinte datele de intrare, ipotezele și tehnicile de estimare folosite, inclusiv:
- (a) metodele folosite pentru a evalua contractele de asigurare care intră sub incidența IFRS 17 și procesele de estimare a datelor de intrare pentru aceste metode. Cu excepția cazului în care acest lucru nu este posibil, o entitate trebuie să furnizeze informații cantitative despre datele de intrare respective;
 - (b) orice schimbări aduse metodelor și proceselor de estimare a datelor de intrare utilizate pentru evaluarea contractelor, motivul fiecărei schimbări, precum și tipul contractelor afectate;
 - (c) în măsura în care nu este inclusă la litera (a), abordarea utilizată:
 - (i) pentru a face distincție între modificările produse la nivelul estimărilor fluxurilor de trezorerie viitoare care rezultă din exercitarea puterii de apreciere și celelalte modificări aduse estimărilor fluxurilor de trezorerie viitoare în cazul contractelor fără particularități de participare directă (a se vedea punctul B98);
 - (ii) pentru a stabili ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar, inclusiv dacă modificările de la nivelul ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar, sunt dezagregate pe o componentă de servicii de asigurare și o componentă financiară de asigurare sau prezentate integral în rezultatul serviciilor de asigurare;
 - (iii) pentru a stabili ratele de actualizare;
 - (iv) pentru a stabili componentele de investiții; și
 - (v) pentru a stabili ponderea relativă a beneficiilor furnizate de acoperirea asigurării și de serviciul legat de randamentul investițiilor sau de acoperirea asigurării și de serviciul legat de investiții (a se vedea punctele B119-B119B).

118. În cazul în care, la aplicarea punctului 88 litera (b) sau a punctului 89 litera (b), o entitate alege să dezagrege veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor în sume prezentate în contul de profit sau pierdere și sume prezentate în alte elemente ale rezultatului global, entitatea trebuie să prezinte o explicație cu privire la metodele utilizate pentru a stabili veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor recunoscute în contul de profit sau pierdere.
119. O entitate trebuie să prezinte informații despre nivelul de încredere utilizat pentru a stabili ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar. În cazul în care o entitate utilizează o altă tehnică decât tehnica de stabilire a nivelului de încredere pentru determinarea ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar, aceasta trebuie să prezinte informații cu privire la tehnica utilizată și nivelul de încredere corespunzător rezultatelor tehnicii respective.
120. O entitate trebuie să prezinte, de asemenea, informații despre curba randamentelor (sau seria de curbe ale randamentelor) utilizată pentru a actualiza fluxurile de trezorerie care nu variază în funcție de randamentul elementelor suport, prin aplicarea punctului 36. Atunci când o entitate prezintă aceste informații în mod cumulat pentru o serie de grupuri de contracte de asigurare, acestea trebuie să fie prezentate sub forma unor medii ponderate sau a unor intervale relativ reduse.

Natura și amploarea riscurilor care decurg din contractele care intră sub incidența IFRS 17

121. O entitate trebuie să prezinte informații care să le permită utilizatorilor situațiilor sale financiare să evalueze natura, valoarea, plasarea în timp și gradul de incertitudine al fluxurilor de trezorerie viitoare care decurg din contractele care intră sub incidența IFRS 17. Punctele 122-132 conțin cerințe legate de prezentarea de informații care ar fi necesare, în mod normal, pentru a îndeplini această cerință.
122. Aceste informații care trebuie prezentate trebuie să fie axate pe riscurile legate de asigurări și riscurile financiare care decurg din contractele de asigurare, precum și pe modul în care acestea au fost gestionate. Riscurile financiare includ, de regulă, riscul de credit, riscul de lichiditate și riscul de piață, dar fără a se limita la acestea.
123. În cazul în care informațiile prezentate cu privire la expunerea unei entități la risc la sfârșitul perioadei de raportare nu sunt reprezentative pentru expunerea acesteia la risc în respectiva perioadă, entitatea trebuie să declare acest lucru, motivul pentru care expunerea la sfârșitul perioadei nu este reprezentativă, precum și informații suplimentare care să fie reprezentative pentru expunerea sa la risc în respectiva perioadă.
124. Pentru fiecare tip de risc care decurge din contractele care intră sub incidența IFRS 17, o entitate trebuie să prezinte:
- (a) expunerile la riscuri și modul în care au apărut acestea;
 - (b) obiectivele, politicile și procesele entității pentru gestionarea riscurilor și metodele utilizate pentru evaluarea riscurilor; și
 - (c) orice modificări apărute în ceea ce privește informațiile menționate la litera (a) sau (b) față de perioada anterioară.
125. Pentru fiecare tip de risc care decurge din contractele care intră sub incidența IFRS 17, o entitate trebuie să prezinte:
- (a) o sinteză a informațiilor cantitative privind expunerea sa la risc la sfârșitul perioadei de raportare. Această prezentare trebuie să se bazeze pe informațiile oferite intern personalului-cheie din conducerea entității;
 - (b) informațiile a căror prezentare este prevăzută la punctele 127-132, în măsura în care acestea nu sunt prezentate în temeiul literei (a) de la prezentul punct.
126. O entitate trebuie să prezinte informații despre efectul cadrelor de reglementare în care își desfășoară activitatea; de exemplu, cerințele minime de capital sau garanțiile impuse privind rata dobânzii. În cazul în care o entitate aplică punctul 20 atunci când stabilește grupurile de contracte de asigurare cărora li se aplică cerințele privind recunoașterea și evaluarea din IFRS 17, entitatea trebuie să specifice acest lucru.

Toate tipurile de risc – concentrări ale riscurilor

127. O entitate trebuie să prezinte informații cu privire la concentrările riscurilor care decurg din contractele care intră sub incidența IFRS 17, inclusiv o descriere a modului în care entitatea determină concentrările și o descriere a caracteristicilor comune care identifică fiecare concentrare (de exemplu, tipul evenimentului asigurat, industria, zona geografică sau moneda). Concentrările riscurilor financiare pot să apară, de exemplu, din garanții privind rata dobânzii care intră în vigoare la același nivel pentru un număr mare de contracte. Concentrările riscurilor financiare ar putea să apară, de asemenea, din concentrări ale riscurilor nefinanciare; de exemplu, dacă o entitate oferă întreprinderilor farmaceutice protecție împotriva răspunderii pentru produsele cu defect și deține, de asemenea, investiții în întreprinderile respective.

Riscul de asigurare și riscul de piață – analiza sensibilității

128. O entitate trebuie să prezinte informații cu privire la sensibilitățile la schimbările produse la nivelul variabilelor de risc care decurg din contractele care intră sub incidența IFRS 17. Pentru a respecta această cerință, o entitate trebuie să prezinte:
- (a) o analiză a sensibilității care să prezinte modul în care profitul sau pierderea și capitalurile proprii ar fi fost afectate de schimbările produse la nivelul variabilelor de risc care erau în mod rezonabil posibile la sfârșitul perioadei de raportare:
 - (i) în cazul riscului de asigurare – ilustrarea efectului pentru contractele de asigurare emise, atât înainte, cât și după atenuarea riscului prin contractele de reasigurare deținute; și
 - (ii) pentru fiecare tip de risc de piață, într-un mod prin care să se explice relația dintre sensibilitățile la schimbările produse la nivelul variabilelor de risc rezultate din contracte de asigurare și al celor care decurg din active financiare deținute de entitate;
 - (b) metodele și ipotezele utilizate la întocmirea analizei de sensibilitate; și
 - (c) modificările din perioadele anterioare în ceea ce privește metodele și ipotezele utilizate la întocmirea analizei de sensibilitate și motivele care stau la baza acestor modificări.
129. Dacă o entitate elaborează o analiză a sensibilității care prezintă modul în care sunt afectate sumele, altele decât cele menționate la punctul 128 litera (a), de modificările de la nivelul variabilelor de risc și utilizează respectiva analiză pentru a gestiona riscurile care decurg din contractele care intră sub incidența IFRS 17, aceasta poate utiliza analiza respectivă a sensibilității în locul analizei prevăzute la punctul 128 litera (a). De asemenea, entitatea trebuie să prezinte:
- (a) o explicație a metodei utilizate la întocmirea unei astfel de analize a sensibilității, precum și a principalilor parametri și a principalelor ipoteze care stau la baza informațiilor furnizate; și
 - (b) o explicație a obiectivului metodei utilizate și a oricăror limitări care pot apărea în informațiile furnizate.

Riscul de asigurare – evoluția cererilor de despăgubire

130. O entitate trebuie să prezinte cererile de despăgubire efective comparativ cu estimările anterioare ale valorii neactualizate a acestor cereri (adică evoluția cererilor de despăgubire). Informațiile prezentate privind evoluția cererilor de despăgubire trebuie să înceapă cu data la care a apărut cea mai veche (cele mai vechi) cerere (cereri) de despăgubire semnificativă (semnificative) și în legătură cu care există încă incertitudini referitoare la valoarea și plasarea în timp a sumelor plătite pentru daune la sfârșitul perioadei de raportare; nu se impune însă obligația ca prezentarea de informații să înceapă cu mai mult de 10 ani înainte de încheierea perioadei de raportare. Entitatea nu este obligată să prezinte informații privind evoluția cererilor de despăgubire în privința cărora incertitudinile legate de valoarea și plasarea în timp a plăților aferente cererilor de despăgubire sunt rezolvate, de regulă, în termen de un an. O entitate trebuie să reconcilieze informațiile prezentate privind evoluția cererilor de despăgubire cu valoarea contabilă agregată a grupurilor de contracte de asigurare pe care entitatea o prezintă prin aplicarea punctului 100 litera (c).

Riscul de credit – alte informații

131. Pentru riscul de credit care decurge din contractele care intră sub incidența IFRS 17, o entitate trebuie să prezinte:
- (a) valoarea care reprezintă cel mai bine expunerea sa maximă la riscul de credit la sfârșitul perioadei de raportare, separat pentru contracte de asigurare emise și contracte de reasigurare deținute; și
 - (b) informații cu privire la calitatea creditului pentru contractele de reasigurare deținute care sunt active.

Riscul de lichiditate – alte informații

132. Pentru riscul de lichiditate care decurge din contractele care intră sub incidența IFRS 17, o entitate trebuie să prezinte:
- (a) o descriere a modului în care gestionează riscul de lichiditate;
 - (b) analize separate ale scadenței pentru portofoliile de contracte de asigurare emise care sunt datorii și portofoliile de contracte de reasigurare deținute care sunt datorii care arată cel puțin fluxurile nete de trezorerie ale portofoliilor pentru fiecare dintre primii cinci ani după data de raportare și, în mod agregat, fluxurile care depășesc primii cinci ani. O entitate nu este obligată să includă în aceste analize datorii pentru acoperirea rămasă evaluată prin aplicarea punctelor 55-59 și a punctelor 69-70A. Analizele pot să fie sub următoarele forme:

- (i) o analiză, prin estimarea plasării în timp, a fluxurilor nete de trezorerie contractuale neactualizate rămase; sau
- (ii) o analiză, prin estimarea plasării în timp, a estimărilor valorii actualizate a fluxurilor de trezorerie viitoare.
- (c) sumele care sunt plătibile la cerere, explicându-se relația dintre aceste sume și valoarea contabilă a portofoliilor de contracte aferente, cu excepția cazului în care acestea sunt prezentate prin aplicarea literei (b) de la prezentul punct.

Apendicele A

Termeni definiți

Prezentul apendice este parte integrantă a IFRS 17 Contracte de asigurare.

marjă de servicii contractuale	O componentă a valorii contabile a activului sau a datoriei pentru un grup de contracte de asigurare care reprezintă profitul necâștigat pe care entitatea îl va recunoaște întrucât prestează servicii contractuale de asigurare în baza contractelor de asigurare din cadrul grupului.
perioadă de acoperire	Perioada în care entitatea prestează serviciile contractuale de asigurare . Această perioadă include serviciile contractuale de asigurare care se referă la toate primele din cadrul contractului de asigurare .
ajustare bazată pe experiență	O diferență între: <ul style="list-style-type: none">(a) în cazul încasărilor de prime (și al oricăror fluxuri de trezorerie aferente, cum ar fi fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări și taxele pe primele de asigurare) – estimarea, la începutul perioadei, a sumelor preconizate în respectiva perioadă și a fluxurilor de trezorerie efective din respectiva perioadă; sau(b) în cazul cheltuielilor aferente serviciilor de asigurare (exceptând cheltuielile aferente achiziției de asigurări) – estimarea, la începutul perioadei, a sumelor preconizate a fi cheltuite în respectiva perioadă și a sumelor efective cheltuite în respectiva perioadă.
risc financiar	Riscul unei posibile modificări viitoare a uneia sau a mai multora dintre următoarele variabile specificate: rată a dobânzii, preț al unui instrument financiar, preț al unui bun de consum, rată de schimb valutar, indice de preț sau de rată, rating sau indice de credit ori a altei variabile, numai dacă, în cazul unei variabile nefinanciare, variabila nu este specifică unei părți contractante.
fluxuri de trezorerie pentru executare	O estimare explicită, imparțială și ponderată cu probabilitățile (de exemplu, valoarea preconizată) a valorii actualizate a viitoarelor ieșiri de fluxuri de trezorerie minus valoarea actualizată a viitoarelor fluxuri de trezorerie de intrare care vor apărea pe măsură ce entitatea îndeplinește contracte de asigurare , inclusiv o ajustare în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar .
grup de contracte de asigurare	O serie de contracte de asigurare rezultate în urma divizării unui portofoliu de contracte de asigurare cel puțin în contracte emise în termen de cel mult un an și care, la recunoașterea inițială: <ul style="list-style-type: none">(a) sunt oneroase, dacă este cazul;(b) nu au posibilitatea semnificativă de a deveni oneroase ulterior, dacă este cazul; sau(c) nu se încadrează nici la litera (a), nici la litera (b), dacă este cazul.
fluxuri de trezorerie aferente achiziției de asigurări	Fluxurile de trezorerie care provin din costurile de vânzare, de subscriere și de demarare a unui grup de contracte de asigurare (emise sau preconizate a fi emise) care pot fi atribuite în mod direct portofoliului de contracte de asigurare căruia îi aparține grupul. Astfel de fluxuri de trezorerie includ fluxurile de trezorerie care nu pot fi atribuite în mod direct unor contracte individuale sau unor grupuri de contracte de asigurare din portofoliu.

contract de asigurare	Un contract în temeiul căruia o parte (emitentul) acceptă un risc de asigurare semnificativ din partea celeilalte părți (deținătorul poliței de asigurare) prin faptul că este de acord să despăgubească deținătorul poliței de asigurare în cazul în care un eveniment viitor incert specificat (evenimentul asigurat) are un efect nefavorabil asupra deținătorului poliței de asigurare .
servicii contractuale de asigurare	Următoarele servicii pe care o entitate le furnizează deținătorului unei polițe de asigurare în cadrul unui contract de asigurare : (a) acoperire pentru un eveniment asigurat (acoperirea asigurării); (b) pentru contractele de asigurare fără particularități de participare directă , generarea unui randament al investițiilor pentru deținătorul poliței de asigurare, dacă este cazul (serviciu legat de randamentul investițiilor); și (c) pentru contractele de asigurare cu particularități de participare directă , gestionarea elementelor suport în numele deținătorului poliței de asigurare (serviciu legat de investiții).
contract de asigurare cu particularități de participare directă	Un contract de asigurare pentru care, la începutul contractului: (a) termenii contractuali specifică faptul că deținătorul poliței de asigurare participă cu o cotă într-o rezervă clar identificată de elemente suport ; (b) entitatea se așteaptă să plătească deținătorului poliței de asigurare o sumă egală cu o cotă substanțială din rata de rentabilitate la valoarea justă a elementelor suport ; și (c) entitatea se așteaptă ca o proporție substanțială din orice modificare a sumelor care trebuie plătite deținătorului poliței de asigurare să varieze în funcție de modificarea valorii juste a elementelor suport .
contract de asigurare fără particularități de participare directă	Un contract de asigurare care nu este un contract de asigurare cu particularități de participare directă .
risc de asigurare	Un risc, altul decât riscul financiar , transferat de la deținătorul unui contract către emitent.
eveniment asigurat	Un eveniment viitor incert care este acoperit de un contract de asigurare ce creează un risc de asigurare .
componentă de investiții	Sumele pe care o entitate trebuie să le ramburseze în temeiul unui contract de asigurare unui deținător al poliței de asigurare în toate circumstanțele, indiferent dacă se produce un eveniment asigurat .
contract de investiții cu particularități de participare discreționară	Un instrument financiar care conferă unui anumit investitor dreptul contractual de a primi, în plus față de o sumă care nu este supusă puterii de apreciere a emitentului, sume suplimentare: (a) care sunt preconizate a constitui o proporție importantă din beneficiile contractuale totale; (b) a căror plasare în timp sau valoare este, conform contractului, supusă puterii de apreciere a emitentului; și (c) care, conform contractului, sunt bazate pe: (i) rentabilitatea unei anumite rezerve de contracte sau a unui anumit tip de contracte; (ii) rentabilitățile realizate și/sau nerealizate ale investițiilor aferente unui grup specificat de active deținut de către emitent; sau (iii) profitul sau pierderea entității ori al/a fondului care emite contractul.
datorie pentru cheltuielile cu daunele	Obligația unei entități: (a) de a analiza și de a plăti cererile de despăgubire valabile pentru evenimente asigurate care au avut loc deja, inclusiv evenimente care au avut loc, dar pentru care nu au fost raportate cereri de despăgubire și alte cheltuieli suportate cu asigurarea; și (b) de a plăti sume care nu sunt incluse la litera (a) și care se referă la: (i) servicii contractuale de asigurare care au fost deja furnizate; sau (ii) orice componente de investiții sau alte sume care nu se referă la furnizarea de servicii contractuale de asigurare și care nu sunt incluse în datoria pentru acoperirea rămasă .

datorie pentru acoperirea rămasă	Obligația unei entități: (a) de a analiza și de a plăti cererile de despăgubire valabile în temeiul contractelor de asigurare existente pentru evenimentele asigurate care încă nu s-au produs (adică obligația care se referă la partea din acoperirea asigurării care nu a expirat); și (b) de a plăti sume în temeiul contractelor de asigurare existente, care nu sunt incluse la litera (a) și care se referă la: (i) servicii contractuale de asigurare care nu au fost furnizate încă (adică obligații care se referă la furnizarea viitoare de servicii contractuale de asigurare); sau (ii) orice componente de investiții sau alte sume care nu se referă la furnizarea de servicii contractuale de asigurare și care nu au fost transferate în cadrul datoriei pentru cheltuielile cu daunele .
deținător al poliței de asigurare	O parte căreia îi revine dreptul la despăgubire în baza unui contract de asigurare dacă se produce un eveniment asigurat .
portofoliu de contracte de asigurare	Contracte de asigurare expuse unor riscuri similare și gestionate împreună.
contract de reasigurare	Un contract de asigurare emis de către o entitate (reasigurătorul) pentru a despăgubi o altă entitate pentru cererile de despăgubire care rezultă din unul sau mai multe contracte de asigurare emise de către cealaltă entitate de asigurare (contracte suport).
ajustare în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar	Despăgubirea pe care o entitate o solicită pentru faptul că suportă incertitudinea cu privire la valoarea și plasarea în timp a fluxurilor de trezorerie aferentă riscurilor nefinanciare pe durata executării contractelor de asigurare de către entitate.
elemente suport	Elementele care determină unele dintre sumele plătibile unui deținător de poliță de asigurare . Elementele suport pot include orice elemente; de exemplu, un portofoliu de referință de active, activele nete ale entității sau un anumit subset de active nete ale entității.

Apendicele B

Îndrumări de aplicare

Prezentul apendice este parte integrantă a IFRS 17 Contracte de asigurare.

- B1 Prezentul apendice oferă îndrumări cu privire la următoarele:
- (a) definiția unui contract de asigurare (a se vedea punctele B2-B30);
 - (b) separarea componentelor dintr-un contract de asigurare (punctele B31-B35);
 - (ba) activul pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări (a se vedea punctele B35A-B35D);
 - (c) evaluarea (a se vedea punctele B36-B119F);
 - (d) veniturile din asigurări (a se vedea punctele B120-B127);
 - (e) veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor (a se vedea punctele B128-B136); și
 - (f) situațiile financiare interimare (a se vedea punctul B137).

DEFINIȚIA UNUI CONTRACT DE ASIGURARE (APENDICELE A)

- B2 Această secțiune oferă îndrumări privind definiția unui contract de asigurare, astfel cum este menționată în apendicele A. Aceasta tratează următoarele chestiuni:
- (a) evenimentele viitoare incerte (a se vedea punctele B3-B5);
 - (b) plățile în natură (a se vedea punctul B6);
 - (c) deosebirea dintre riscul de asigurare și alte riscuri (a se vedea punctele B7-B16);
 - (d) riscul de asigurare semnificativ (a se vedea punctele B17-B23);
 - (e) modificările nivelului riscului de asigurare (a se vedea punctele B24-B25); și
 - (f) exemple de contracte de asigurare (a se vedea punctele B26-B30).

Evenimente viitoare incerte

- B3 Incertitudinea (sau riscul) constituie esența unui contract de asigurare. În consecință, cel puțin una dintre următoarele situații este incertă la încheierea unui contract de asigurare:
- (a) gradul de probabilitate a producerii unui eveniment asigurat;
 - (b) când se va produce evenimentul asigurat; sau
 - (c) cât va trebui să plătească entitatea în cazul producerii evenimentului asigurat.
- B4 În unele contracte de asigurare, evenimentul asigurat este reprezentat de constatarea unei pierderi în cursul perioadei contractului, chiar dacă pierderea respectivă rezultă dintr-un eveniment care s-a produs înaintea încheierii contractului. În alte contracte de asigurare, evenimentul asigurat este un eveniment care se produce pe durata contractului, chiar dacă pierderea rezultată este descoperită după sfârșitul perioadei de valabilitate a contractului.
- B5 Unele contracte de asigurare acoperă evenimente care s-au produs deja, dar al căror efect financiar este încă incert. Un exemplu în acest sens îl reprezintă contractele de asigurare care oferă acoperire de asigurare împotriva unei evoluții nefavorabile a unui eveniment care s-a produs deja. În astfel de contracte, evenimentul asigurat este reprezentat de stabilirea costului final al acelor cereri de despăgubire.

Plățile în natură

- B6 Unele contracte de asigurare impun sau permit ca plățile să fie făcute în natură. În astfel de cazuri, entitatea furnizează bunuri sau servicii deținătorului poliței de asigurare pentru a stinge obligația entității de a despăgubi respectivul deținător al poliței de asigurare pentru evenimentele asigurate. Un exemplu este cazul în care entitatea înlocuiește un articol furat, în loc să îl despăgubească pe deținătorul poliței de asigurare pentru valoarea prejudiciului. Un alt exemplu este atunci când o entitate folosește propriile spitale și propriul personal medical pentru a furniza serviciile medicale acoperite de contractul de asigurare. Astfel de contracte sunt contracte de asigurare, chiar dacă cererile de despăgubire sunt soluționate în natură. Contractele de servicii cu tarif fix care îndeplinesc condițiile prevăzute la punctul 8 sunt, de asemenea, contracte de asigurare, însă, în aplicarea punctului 8, o entitate poate alege să le contabilizeze aplicând fie IFRS 17, fie IFRS 15 *Venituri din contractele cu clienții*.

Deosebirea dintre riscul de asigurare și alte riscuri

- B7 Definiția unui contract de asigurare prevede că una dintre părți acceptă un risc de asigurare semnificativ din partea celeilalte părți. IFRS 17 definește riscul de asigurare ca fiind „un risc, altul decât riscul financiar, transferat de la deținătorul unui contract către emitent”. Un contract care expune emitentul unui risc financiar fără un risc de asigurare semnificativ nu este un contract de asigurare.
- B8 Definiția riscului financiar inclusă în apendicele A se referă la variabile financiare și nefinanciare. Printre exemplele de variabile nefinanciare care nu sunt specifice unei părți la contract se numără un indice de pierderi cauzate de cutremure într-o anumită regiune sau temperaturi într-un anumit oraș. Riscul financiar exclude riscul aferent unor variabile nefinanciare care sunt specifice unei părți contractante, cum ar fi faptul că are sau nu loc un incendiu care afectează sau distruge un activ al acelei părți. Mai mult decât atât, riscul producerii de modificări la nivelul valorii juste a unui activ nefinanciar nu este un risc financiar dacă valoarea justă reflectă modificările prețurilor de pe piață pentru astfel de active (adică o variabilă financiară) și starea unui activ nefinanciar specific deținut de o parte contractantă (adică o variabilă nefinanciară). De exemplu, dacă o garanție a valorii reziduale a unui anumit autovehicul pentru care deținătorul poliței de asigurare are un interes asigurabil expune garantul unui risc de producere a unor modificări la nivelul stării fizice a autovehiculului, acel risc este un risc de asigurare, nu un risc financiar.
- B9 Unele contracte expun emitentul și la un risc financiar, nu numai la un risc de asigurare semnificativ. De exemplu, multe contracte de asigurare de viață garantează o rată minimă de rentabilitate pentru deținătorii poliței de asigurare, generând un risc financiar și, în același timp, promit beneficii în caz de deces, care pot depăși în mod semnificativ soldul contului deținătorului poliței de asigurare, generând un risc de asigurare sub forma riscului de deces. Astfel de contracte sunt contracte de asigurare.
- B10 În temeiul unor contracte, un eveniment asigurat declanșează plata unei sume legate de un indice de preț. Astfel de contracte sunt contracte de asigurare cu condiția ca plata care depinde de evenimentul asigurat să poată fi semnificativă. De exemplu, o anuitate viageră corelată cu un indice al costului de trai transferă riscul de asigurare, deoarece plata este declanșată de un eveniment viitor incert, și anume supraviețuirea persoanei care primește anuitatea. Legătura cu indicele de preț este un instrument derivat, însă acesta transferă totodată riscul de asigurare,

deoarece numărul de plăți căruia i se aplică indicele depinde de supraviețuirea beneficiarului anuității. Atunci când transferul rezultat al riscului de asigurare este semnificativ, instrumentul derivat corespunde definiției unui contract de asigurare, caz în care acesta nu trebuie separat de contractul-gazdă [a se vedea punctul 11 litera (a)].

- B11 Riscul de asigurare este riscul pe care entitatea îl acceptă din partea deținătorului poliței de asigurare. Aceasta înseamnă că entitatea trebuie să accepte, din partea deținătorului poliței de asigurare, un risc la care deținătorul poliței de asigurare era expus deja. Orice risc nou generat de contract pentru entitate sau pentru deținătorul poliței de asigurare nu este un risc de asigurare.
- B12 Definiția unui contract de asigurare se referă la un efect nefavorabil asupra deținătorului poliței de asigurare. Această definiție nu limitează plata făcută de către entitate la o sumă egală cu impactul financiar al evenimentului nefavorabil. De exemplu, definiția include acoperirea de asigurare „nou pentru vechi”, prin care deținătorului poliței de asigurare i se plătește o sumă care permite înlocuirea unui activ uzat și deteriorat cu unul nou. În mod similar, definiția nu limitează plata efectuată în baza unui contract de asigurare de viață la pierderea financiară suferită de către rudele decedatului, și nici nu exclude contractele care prevăd plata unor sume prestabilite pentru a cuantifica pierderea cauzată de un deces sau de un accident.
- B13 Unele contracte prevăd efectuarea unei plăți în cazul în care are loc un eveniment viitor incert specificat, dar nu prevăd ca o condiție prealabilă pentru plată un efect nefavorabil asupra deținătorului poliței de asigurare. Acest tip de contract nu este un contract de asigurare, chiar dacă deținătorul îl folosește pentru a atenua o expunere suport la risc. De exemplu, în cazul în care deținătorul folosește un instrument derivat pentru a acoperi împotriva riscurilor o variabilă-suport financiară sau nefinanciară care este corelată cu fluxurile de trezorerie ce rezultă dintr-un activ al entității, instrumentul derivat nu este un contract de asigurare, deoarece plata nu este condiționată de faptul că deținătorul este afectat de o reducere a fluxurilor de trezorerie ce rezultă din activ. Definiția unui contract de asigurare se referă la un eveniment viitor incert pentru care un efect nefavorabil asupra deținătorului poliței este o condiție contractuală prealabilă pentru plată. O condiție contractuală prealabilă nu îi impune entității să investigheze dacă evenimentul a generat efectiv un efect nefavorabil, dar îi permite entității să refuze plata dacă nu este convinsă că evenimentul a generat într-adevăr un efect nefavorabil.
- B14 Riscul de reziliere sau de persistență (riscul ca deținătorul poliței de asigurare să anuleze contractul mai devreme sau mai târziu decât a estimat emitentul la stabilirea prețului contractului) nu este un risc de asigurare, deoarece variabilitatea rezultantă în ceea ce privește plata efectuată către deținătorul poliței de asigurare nu depinde de un eveniment viitor incert care are un efect nefavorabil asupra respectivului deținător. În mod similar, riscul de cheltuieli (de exemplu, riscul unor creșteri neașteptate ale costurilor administrative aferente administrării unui contract, nu ale costurilor asociate evenimentelor asigurate) nu este un risc de asigurare, deoarece o creștere neașteptată a unor astfel de cheltuieli nu afectează negativ deținătorul poliței de asigurare.
- B15 Prin urmare, un contract care expune entitatea riscului de reziliere, riscului de persistență sau riscului de cheltuieli nu este un contract de asigurare decât dacă acesta expune entitatea și unui risc de asigurare semnificativ. Cu toate acestea, dacă entitatea își atenuază riscul utilizând un al doilea contract pentru a transfera o parte din riscul de neasigurare unei alte părți, al doilea contract expune cealaltă parte unui risc de asigurare.
- B16 O entitate poate accepta un risc de asigurare semnificativ de la deținătorul poliței de asigurare numai dacă entitatea este separată de respectivul deținător. În cazul unei entități mutuale, aceasta acceptă riscul de la fiecare deținător de poliță și cumulează acel risc. Chiar dacă deținătorii poliței de asigurare suportă colectiv respectivul risc cumulat, întrucât aceștia dețin interesul rezidual în entitate, entitatea mutuală este o entitate separată care a acceptat riscul.

Riscul de asigurare semnificativ

- B17 Un contract este un contract de asigurare numai dacă transferă un risc de asigurare semnificativ. Punctele B7-B16 tratează riscul de asigurare. Punctele B18-B23 tratează evaluarea faptului dacă riscul de asigurare este sau nu semnificativ.
- B18 Riscul de asigurare este semnificativ dacă și numai dacă un eveniment asigurat ar putea determina emitentul să plătească sume suplimentare semnificative în orice scenariu unic, excluzând scenariile lipsite de substanță comercială (adică cele care nu au un efect sesizabil asupra economiei tranzacției). Dacă un eveniment asigurat ar putea însemna că ar trebui plătite sume suplimentare semnificative în orice scenariu care are substanță comercială, condiția din teza anterioară poate fi îndeplinită chiar dacă evenimentul asigurat este extrem de improbabil sau chiar dacă valoarea actualizată preconizată (adică ponderată cu probabilitățile) a fluxurilor de trezorerie contingente constituie o mică parte din valoarea actualizată preconizată a fluxurilor de trezorerie rămase din contractul de asigurare.

- B19 În plus, un contract transferă un risc de asigurare semnificativ doar în cazul unui scenariu care are substanță comercială în care emitentul are posibilitatea unei pierderi pe baza valorii actualizate. Cu toate acestea, chiar dacă un contract de reasigurare nu expune emitentul posibilității unei pierderi semnificative, se consideră că respectivul contract transferă un risc de asigurare semnificativ dacă transferă reasiguratorului cea mai mare parte a riscurilor de asigurare legate de părțile reasigurate ale contractelor de asigurare suport.
- B20 Sumele suplimentare descrise la punctul B18 sunt stabilite pe baza valorii actualizate. În cazul în care un contract de asigurare prevede plata în cazul unui eveniment cu o plasare în timp incertă, iar plata nu este ajustată la valoarea-timp a banilor, pot exista scenarii în care valoarea actualizată a plății crește, chiar dacă valoarea sa nominală este fixă. Un exemplu în acest sens este asigurarea prin care se prevede o compensație fixă în caz de deces, atunci când are loc decesul deținătorului poliței de asigurare, fără dată de expirare a acoperirii (denumită deseori „asigurare pe toată durata vieții pentru o sumă fixă”). Este sigur că deținătorul poliței de asigurare va deceda, însă data decesului este incertă. Plățile pot fi efectuate atunci când un deținător al unei polițe de asigurare decedează mai devreme decât s-a preconizat. Întrucât aceste plăți nu sunt ajustate la valoarea-timp a banilor, ar putea exista un risc de asigurare semnificativ, chiar dacă nu există o pierdere globală pentru portofoliul de contracte. În mod similar, termenii contractuali care întârzie rambursarea în timp util a asiguratului pot elimina riscul de asigurare semnificativ. O entitate trebuie să utilizeze ratele de actualizare prevăzute la punctul 36 pentru a stabili valoarea actualizată a sumelor suplimentare.
- B21 Sumele suplimentare descrise la punctul B18 se referă la valoarea actualizată a sumelor care le depășesc pe cele care ar fi trebuit plătite dacă nu ar fi avut loc niciun eveniment asigurat (cu excepția scenariilor care sunt lipsite de substanță comercială). Aceste sume suplimentare includ costurile cu tratarea cererilor de despăgubire și cu evaluarea acestora, dar exclud:
- pierderea capacității de a percepe de la deținătorul poliței de asigurare plăți pentru servicii viitoare. De exemplu, într-un contract de asigurare de viață cu componentă de investiții, decesul deținătorului poliței înseamnă că entitatea nu mai poate să realizeze servicii de administrare de investiții și să perceapă un comision pentru acestea. Totuși, această pierdere economică pentru entitate nu rezultă dintr-un risc de asigurare, așa cum un administrator de fond mutual nu își asumă un risc de asigurare în legătură cu posibilul deces al unui client. În consecință, pierderea potențială a comisioanelor viitoare pentru administrarea investițiilor nu este relevantă atunci când se evaluează în ce proporție se transferă riscul de asigurare printr-un contract;
 - renunțarea în caz de deces la taxele care ar fi fost percepute în caz de anulare sau de răscumpărare. Deoarece contractul a creat aceste taxe, renunțarea la ele nu despăgubește deținătorul poliței de asigurare pentru un risc preexistent. În consecință, ele nu sunt relevante atunci când se evaluează în ce proporție se transferă riscul de asigurare printr-un contract.
 - o plată condiționată de un eveniment care nu cauzează o pierdere semnificativă pentru deținătorul contractului. De exemplu, să luăm în considerare un contract care solicită emitentului să plătească un milion ⁽¹⁾ de unități monetare (UM) dacă un activ suferă daune fizice care provoacă o pierdere economică nesemnificativă în valoare de o UM pentru posesor. În acest contract, posesorul transferă emitentului riscul nesemnificativ de pierdere a unei UM. În același timp, contractul creează un risc de neasigurare, conform căruia emitentul va trebui să plătească 999 999 UM dacă se produce evenimentul specificat. Deoarece nu există niciun scenariu în care un eveniment asigurat să cauzeze o pierdere semnificativă pentru deținătorul contractului, emitentul nu acceptă un risc de asigurare semnificativ de la deținător, iar acest contract nu este un contract de asigurare;
 - recuperări posibile prin reasigurare. Entitatea le contabilizează separat.
- B22 O entitate trebuie să evalueze cât de semnificativ este riscul de asigurare pentru fiecare contract în parte. În consecință, riscul de asigurare poate fi semnificativ chiar dacă există o probabilitate minimă de pierderi semnificative pentru un portofoliu sau un grup de contracte.
- B23 Din punctele B18-B22 rezultă că, dacă printr-un contract se plătește o compensație în caz de deces, care depășește valoarea plătită în caz de supraviețuire, contractul este un contract de asigurare, în afară de cazul în care compensația în caz de deces nu este semnificativă (evaluată mai degrabă în raport cu contractul, decât cu întregul portofoliu de contracte). Așa cum s-a menționat la punctul B21 litera (b), renunțarea în caz de deces la taxele pentru anulare sau răscumpărare nu este inclusă în această evaluare dacă respectiva renunțare nu despăgubește deținătorul poliței pentru un risc preexistent. În mod similar, un contract de anuitate prin care se plătesc sume regulate pentru restul vieții deținătorului poliței este un contract de asigurare, în afară de cazul în care plățile viagere agregate sunt nesemnificative.

(1) UM reprezintă unitatea monetară.

Modificări ale nivelului riscului de asigurare

- B24 În cazul unor contracte, transferul riscului de asigurare către emitent se realizează după o anumită perioadă de timp. Un exemplu ar fi un contract care asigură o anumită rentabilitate a unei investiții și care include opțiunea ca deținătorul poliței să folosească veniturile din investiție la scadență pentru a cumpăra o anuitate viageră la aceleași rate pe care le percepe entitatea de la alți beneficiari noi de anuități la momentul în care deținătorul poliței de asigurare exercită opțiunea respectivă. Un astfel de contract nu transferă riscul de asigurare către emitent decât după exercitarea opțiunii, deoarece entitatea rămâne liberă să fixeze valoarea anuității pe o bază care să reflecte riscul de asigurare transferat către entitate la momentul respectiv. În consecință, fluxurile de trezorerie care ar apărea la exercitarea opțiunii nu se încadrează în limita contractului și, înainte de exercitare, nu există fluxuri de trezorerie de asigurare în limitele contractului. Cu toate acestea, în cazul în care contractul specifică ratele anuității (sau o altă bază decât ratele pieței pentru stabilirea acestora), contractul transferă emitentului riscul de asigurare, deoarece acesta este expus riscului ca aceste rate ale anuității să fie nefavorabile emitentului, atunci când deținătorul poliței de asigurare își exercită opțiunea. În acest caz, fluxurile de trezorerie care ar apărea în cazul exercitării opțiunii se află în limitele contractului.
- B25 Un contract care îndeplinește definiția unui contract de asigurare rămâne un contract de asigurare până când toate drepturile și obligațiile sunt stinse (adică sunt achitate, sunt anulate sau expiră), cu excepția cazului în care contractul este derecunoscut prin aplicarea punctelor 74-77 din cauza unei modificări aduse contractului.

Exemple de contracte de asigurare

- B26 În continuare sunt oferite exemple de contracte care sunt contracte de asigurare dacă transferul de risc de asigurare este semnificativ:
- (a) asigurarea împotriva furtului sau deteriorării;
 - (b) asigurarea pentru răspunderea pentru produsele cu defect, răspunderea profesională, răspunderea civilă sau privind cheltuielile judiciare;
 - (c) asigurarea de viață și cheltuielile cu funeraliile plătite în avans (cu toate că decesul este sigur, nu este sigur când va surveni sau, pentru unele tipuri de asigurări de viață, nu este sigur dacă decesul va surveni în perioada acoperită de asigurare);
 - (d) anuități și pensii viagere, de exemplu contracte care oferă despăgubiri pentru evenimentul viitor incert (supraviețuirea beneficiarului anuității sau a pensionarului), pentru a oferi beneficiarului anuității sau pensionarului un nivel de venit care, în alte condiții, ar fi fost afectat negativ de supraviețuirea acestuia. [Datoriile angajatorilor care decurg din planurile de beneficii ale angajaților și din obligațiile privind beneficiile pentru pensionare raportate prin planuri de pensii definite nu intră sub incidența IFRS 17, în aplicarea punctului 7 litera (b)];
 - (e) asigurarea împotriva invalidității și costurile medicale;
 - (f) fidejusiunile, garanțiile de fidelitate, garanțiile de bună execuție și garanțiile de participare la licitații, de exemplu contractele care compensează deținătorul dacă o altă parte nu-și îndeplinește o obligație contractuală, cum ar fi obligația de a construi o clădire;
 - (g) garanțiile produselor. Garanțiile produselor emise de o altă parte pentru bunuri vândute de către un producător, dealer sau comerciant cu amănuntul intră sub incidența IFRS 17. Însă garanțiile produselor emise direct de către producător, dealer sau comerciantul cu amănuntul nu intră sub incidența IFRS 17, în aplicarea punctului 7 litera (a), ci sub incidența IFRS 15 sau IAS 37 *Provizioane, datorii contingente și active contingente*;
 - (h) asigurarea privind titlurile de proprietate (asigurarea în cazul descoperirii unor vicii ale unui titlu de proprietate pentru teren sau imobile, care nu erau cunoscute atunci când contractul de asigurare a fost emis). În acest caz, evenimentul asigurat este descoperirea unui viciu ascuns al titlului, și nu viciul însuși;
 - (i) asigurarea de călătorie (despăgubirea în numerar sau în natură a deținătorilor de polițe pentru pierderile suferite înaintea sau în timpul călătoriei);
 - (j) obligațiunile pentru situații de catastrofă care prevăd efectuarea de plăți reduse ale principalului, dobânzii sau ambelor, în cazul în care un anumit eveniment afectează negativ emitentul obligațiunii (în afară de cazul în care evenimentul specificat nu creează un risc de asigurare semnificativ; de exemplu, în cazul în care evenimentul constituie o modificare a unei rate a dobânzii sau a unei rate de schimb valutar);
 - (k) swap-uri de contracte de asigurare și alte contracte care impun o plată în funcție de modificările variabilelor climatice, geologice sau ale altor variabile de ordin fizic ce sunt specifice unei părți contractante.

- B27 În continuare sunt oferite exemple de elemente care nu sunt contracte de asigurare:
- (a) contractele de investiții care au forma juridică a unui contract de asigurare, dar care nu transferă un risc de asigurare semnificativ emitentului. De exemplu, contractele de asigurare de viață în care entitatea nu suportă un grad ridicat de risc de mortalitate sau de morbiditate nu sunt contracte de asigurare; astfel de contracte sunt instrumente financiare sau contracte de servicii – a se vedea punctul B28. Contractele de investiții cu particularități de participare discreționară nu îndeplinesc definiția unui contract de asigurare; acestea intră însă sub incidența IFRS 17 dacă sunt emise de o entitate care emite, de asemenea, contracte de asigurare prin aplicarea punctului 3 litera (c);
 - (b) contractele care au forma juridică a asigurării, însă restituie întregul risc de asigurare semnificativ deținătorului poliței de asigurare prin intermediul unor mecanisme irevocabile și executorii care ajustează plățile viitoare achitate de către deținătorul poliței de asigurare emitentului ca urmare directă a pierderilor asigurate. De exemplu, unele contracte de reasigurare financiară sau unele contracte de grup restituie întregul risc de asigurare semnificativ deținătorilor polițelor de asigurare; astfel de contracte sunt, de regulă, instrumente financiare sau contracte de servicii (a se vedea punctul B28);
 - (c) autoasigurarea (de exemplu, reținerea unui risc care ar fi putut fi acoperit de asigurare). În astfel de situații, nu există un contract de asigurare, deoarece nu există o înțelegere cu o altă parte. Astfel, în cazul în care o entitate emite un contract de asigurare societății-mamă, filialei sau filialei asociate, nu există un contract de asigurare în situațiile financiare consolidate, deoarece nu există un contract cu o altă parte. Cu toate acestea, în cazul situațiilor financiare individuale sau separate ale emitentului sau deținătorului, există un contract de asigurare;
 - (d) contractele (cum ar fi contractele pentru jocuri de noroc) care impun o plată dacă se petrece un eveniment viitor incert specificat, dar nu impun, ca condiție contractuală prealabilă pentru plată, ca evenimentul să aibă un efect nefavorabil asupra deținătorului poliței de asigurare. Acest lucru nu exclude însă din definiția unui contract de asigurare contractele care prevăd o plată prestabilită pentru cuantificarea pierderilor generate de un anumit eveniment, cum ar fi decesul sau un accident (a se vedea punctul B12);
 - (e) instrumentele derivate care expun o parte contractantă la risc financiar, dar nu la risc de asigurare, deoarece acestea impun ca partea respectivă să facă (sau le acordă dreptul să primească) plata exclusiv pe baza modificării uneia sau a mai multora dintre următoarele: o anumită rată a dobânzii, un preț al unui instrument financiar, un preț al unui bun de consum, o rată de schimb valutar, un indice de preț sau de rată, un rating sau un indice de credit ori a altor variabile, numai dacă, în cazul unei variabile nefinanciare, variabila nu este specifică unei părți contractante;
 - (f) garanții legate de credite care impun efectuarea de plăți chiar dacă deținătorul nu a suportat o pierdere atunci când debitorul nu a reușit să facă plățile la timp; astfel de contracte sunt contabilizate prin aplicarea IFRS 9 *Instrumente financiare* (a se vedea punctul B29);
 - (g) contractele care impun efectuarea unei plăți ce depinde de o variabilă climatică, geologică sau de o altă variabilă de ordin fizic care nu este specifică unei părți contractante (descrise în mod curent ca instrumente derivate climatice);
 - (h) contractele care prevăd plăți reduse ale principalului, ratei dobânzii sau ale ambelor, care depind de o variabilă climatică, geologică sau de orice altă variabilă de ordin fizic, al cărei efect nu este specific unei părți contractante (denumite de regulă „obligațiuni pentru situații de catastrofă”).
- B28 O entitate trebuie să aplice alte standarde aplicabile, cum ar fi IFRS 9 și IFRS 15, în cazul contractelor descrise la punctul B27.
- B29 Garanțiile legate de credite și contractele de asigurare de credit abordate la punctul B27 litera (f) pot lua diverse forme juridice, precum o garanție, unele tipuri de acreditive, un contract de neexecutare a creditului sau un contract de asigurare. Aceste contracte sunt contracte de asigurare în cazul în care impun emitentului să efectueze anumite plăți pentru a despăgubi deținătorul pentru o pierdere pe care acesta o suportă din cauza faptului că un anumit debitor nu își îndeplinește obligația de plată la scadență față de deținătorul poliței de asigurare prin aplicarea termenilor inițiali sau modificații ai unui instrument de datorie. Astfel de contracte de asigurare sunt excluse însă din domeniul de aplicare al IFRS 17, cu excepția cazului în care emitentul a declarat anterior în mod explicit că el consideră contractele respective drept contracte de asigurare și a utilizat contabilitatea aplicabilă contractelor de asigurare [a se vedea punctul 7 litera (e)].
- B30 Garanțiile legate de credite și contractele de asigurare de credit care impun plata, chiar dacă deținătorul poliței de asigurare nu a înregistrat o pierdere ca urmare a faptului că debitorul nu a reușit să efectueze plățile la scadență, nu intră sub incidența IFRS 17, deoarece acestea nu transferă un risc de asigurare semnificativ. Astfel de contracte le includ pe cele care impun plata:

- (a) indiferent dacă contrapartea deține sau nu instrumentul de datorie suport; sau
- (b) la modificarea ratingului sau a indicelui de credit, mai degrabă decât atunci când un anumit debitor nu și-a îndeplinit obligațiile de plată la termen.

SEPARAREA COMPONENTELOR DINTR-UN CONTRACT DE ASIGURARE (PUNCTELE 10-13)

Componentele de investiții [punctul 11 litera (b)]

- B31 Punctul 11 litera (b) impune unei entități să separe o componentă de investiții distinctă de contractul-gazdă de asigurare. O componentă de investiții este distinctă dacă și numai dacă sunt îndeplinite ambele condiții de mai jos:
- (a) componenta de investiții și componenta de asigurare nu sunt în mare măsură intercorelate;
 - (b) un contract cu termeni echivalenți este vândut sau ar putea fi vândut separat pe aceeași piață sau în aceeași jurisdicție, fie de către entități care emit contracte de asigurare, fie de alte părți. Entitatea trebuie să țină cont de toate informațiile disponibile în mod rezonabil pentru a face această determinare. Entitatea nu este obligată să efectueze o cercetare exhaustivă pentru a identifica dacă o componentă de investiții este vândută separat.
- B32 O componentă de investiții și o componentă de asigurare sunt în mare măsură intercorelate dacă și numai dacă:
- (a) entitatea nu poate evalua o componentă fără a o examina pe cealaltă. Astfel, dacă valoarea unei componente variază în funcție de valoarea celeilalte, o entitate trebuie să aplice IFRS 17 pentru a contabiliza componenta de investiții și componenta de asigurare combinate; sau
 - (b) deținătorul poliței nu poate să beneficieze de o componentă decât dacă este prezentă și cealaltă. Astfel, dacă anularea sau scadența unei componente dintr-un contract variază în funcție de anularea sau scadența celeilalte, entitatea trebuie să aplice IFRS 17 pentru a contabiliza componenta de investiții și componenta de asigurare combinate.

Promisiuni de transferare a unor bunuri sau servicii distincte, altele decât serviciile contractuale de asigurare (a se vedea punctul 12)

- B33 Punctul 12 impune unei entități să separe de un contract de asigurare o promisiune de a transfera bunuri sau servicii distincte, altele decât serviciile contractuale de asigurare, unui deținător de poliță de asigurare. În scopul separării, o entitate nu poate lua în considerare activitățile pe care o entitate trebuie să le desfășoare pentru a executa un contract, cu excepția cazului în care entitatea transferă un bun sau un serviciu, altul decât serviciile contractuale de asigurare, deținătorului poliței de asigurare pe măsură ce se desfășoară respectivele activități. De exemplu, o entitate poate fi nevoită să execute diferite sarcini administrative pentru a încheia un contract. Îndeplinirea acestor sarcini nu transferă un serviciu deținătorului poliței de asigurare pe măsura îndeplinirii acestora.
- B34 Un bun sau un serviciu, altul decât un serviciu contractual de asigurare, care este promis unui deținător al unei polițe de asigurare este distinct în cazul în care respectivul deținător poate beneficia de bunul sau serviciul în cauză fie ca atare, fie în combinație cu alte resurse disponibile imediat deținătorului poliței de asigurare. Resursele imediat disponibile constituie bunuri sau servicii vândute separat (de către entitate sau de către o altă entitate) sau resurse pe care le are deja deținătorul poliței (din partea entității sau din alte tranzacții sau evenimente).
- B35 Un bun sau un serviciu, altul decât un serviciu contractual de asigurare, care este promis deținătorului poliței de asigurare nu este distinct în cazul în care:
- (a) fluxurile de trezorerie și riscurile asociate bunului sau serviciului respectiv sunt într-o măsură foarte mare intercorelate cu fluxurile de trezorerie și riscurile asociate componentelor de asigurare din contract; și
 - (b) entitatea furnizează un serviciu semnificativ prin integrarea bunului sau serviciului respectiv cu componentele de asigurare.

FLUXURILE DE TREZORERIE AFERENTE ACHIZIȚIEI DE ASIGURĂRI (A SE VEDEA PUNCTELE 28A-28F)

- B35A În vederea aplicării punctului 28A, o entitate trebuie să utilizeze o metodă sistematică și rațională pentru a repartiza:
- (a) fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări care pot fi atribuite direct unui grup de contracte de asigurare:
 - (i) grupului respectiv; și

- (ii) grupurilor care vor include contractele de asigurare preconizate a rezulta în urma reînnoirii contractelor de asigurare din grupul respectiv;
- (b) fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări care pot fi atribuite direct unui portofoliu de contracte de asigurare, altele decât cele menționate la litera (a), grupurilor de contracte din portofoliul respectiv.
- B35B La finalul fiecărei perioade de raportare, o entitate trebuie să revizuiască sumele repartizate astfel cum se precizează la punctul B35A pentru a reflecta orice modificări ale ipotezelor care determină datele de intrare aferente metodei de repartizare utilizate. O entitate nu poate să modifice sumele repartizate unui grup de contracte de asigurare ulterior adăugării tuturor contractelor la grup (a se vedea punctul B35C).
- B35C O entitate ar putea adăuga contracte de asigurare unui grup de contracte de asigurare în mai multe perioade de raportare (a se vedea punctul 28). În astfel de circumstanțe, o entitate trebuie să derecunoască partea unui activ pentru fluxuri de trezorerie aferente achiziției de asigurări care se referă la contractele de asigurare adăugate grupului în perioada respectivă și să continue să recunoască un activ pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări, în măsura în care activul respectiv se referă la contractele de asigurare preconizate a fi adăugate grupului într-o perioadă de raportare viitoare.
- B35D În vederea aplicării punctului 28E:
- (a) o entitate trebuie să recunoască o pierdere din depreciere în contul de profit sau pierdere și să reducă valoarea contabilă a unui activ pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări, astfel încât valoarea contabilă a activului respectiv să nu depășească fluxul de trezorerie de intrare net preconizat pentru grupul conex de contracte de asigurare, stabilit prin aplicarea punctului 32 litera (a);
- (b) atunci când o entitate repartizează fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări grupurilor de contracte de asigurare prin aplicarea punctului B35A litera (a) subpunctul (ii), entitatea trebuie să recunoască o pierdere din depreciere în contul de profit sau pierdere și să reducă valoarea contabilă a activelor conexe pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări, în măsura în care:
- (i) entitatea preconizează că respectivele fluxuri de trezorerie aferente achiziției de asigurări vor depăși fluxurile de trezorerie de intrare nete pentru reînnoirile preconizate, stabilite prin aplicarea punctului 32 litera (a); și
- (ii) excedentul stabilit prin aplicarea literei (b) subpunctul (i) nu a fost deja recunoscut ca pierdere din depreciere prin aplicarea literei (a).

EVALUARE (PUNCTELE 29-71)

Estimările fluxurilor de trezorerie viitoare (punctele 33-35)

- B36 Prezenta secțiune abordează:
- (a) utilizarea imparțială a tuturor informațiilor rezonabile și justificabile disponibile fără costuri sau eforturi nejustificate (a se vedea punctele B37-B41);
- (b) variabilele pieței și variabilele fără legătură cu piața (a se vedea punctele B42-B53);
- (c) utilizarea estimărilor actuale (a se vedea punctele B54-B60); și
- (d) fluxurile de trezorerie care se încadrează în limitele contractului (a se vedea punctele B61-B71).

Utilizarea imparțială a tuturor informațiilor rezonabile și justificabile disponibile fără costuri sau eforturi nejustificate [a se vedea punctul 33 litera (a)]

- B37 Obiectivul estimării viitoarelor fluxuri de trezorerie este acela de a stabili valoarea preconizată sau media ponderată cu probabilitățile a întregii serii de rezultate posibile, luând în considerare toate informațiile rezonabile și justificabile disponibile la data raportării fără costuri sau eforturi nejustificate. Informațiile rezonabile și justificabile disponibile la data raportării fără costuri sau eforturi nejustificate includ informațiile despre evenimente trecute și condiții actuale, precum și previziuni ale condițiilor viitoare (a se vedea punctul B41). Informațiile disponibile în sistemele informatice proprii ale unei entități sunt considerate a fi disponibile fără costuri sau eforturi nejustificate.
- B38 Punctul de plecare pentru o estimare a fluxurilor de trezorerie îl constituie o gamă de scenarii care reflectă întreaga serie de rezultate posibile. Fiecare scenariu specifică valoarea și plasarea în timp a fluxurilor de trezorerie pentru un anumit rezultat, precum și probabilitatea acelui rezultat. Fluxurile de trezorerie provenite din fiecare scenariu sunt actualizate și ponderate cu probabilitatea estimată a rezultatului respectiv pentru a obține o valoare actualizată preconizată. Prin urmare, obiectivul nu este acela de a obține cel mai probabil rezultat sau un rezultat foarte probabil pentru fluxurile de trezorerie viitoare.

- B39 Atunci când se analizează întreaga serie de rezultate posibile, obiectivul este de a include în mod imparțial toate informațiile rezonabile și justificabile disponibile fără costuri sau eforturi nejustificate, nu de a identifica fiecare scenariu posibil. În practică, elaborarea de scenarii explicite nu este necesară dacă estimarea rezultată concordă cu obiectivul de evaluare privind analiza tuturor informațiilor rezonabile și justificabile disponibile fără costuri sau eforturi nejustificate atunci când se stabilește media. De exemplu, dacă o entitate estimează că distribuția rezultatelor sub aspectul probabilității este în mare parte în concordanță cu o distribuție sub aspectul probabilității care poate fi descrisă complet cu un număr redus de parametri, va fi suficient să se estimeze numărul mai mic de parametri. În mod similar, în unele cazuri, o modelare relativ simplă poate oferi un răspuns într-un interval acceptabil de precizie, fără a fi nevoie de multe simulări detaliate. Cu toate acestea, în unele cazuri, fluxurile de trezorerie pot fi determinate de factori complecși pe care se bazează acestea și pot răspunde într-un mod nelinear la schimbările produse la nivelul condițiilor economice. Acest lucru se poate întâmpla dacă, de exemplu, fluxurile de trezorerie reflectă o serie de opțiuni intercorelate implicite sau explicite. În astfel de cazuri, este probabil să fie necesară o modelare stocastică mai sofisticată pentru a îndeplini obiectivul evaluării.
- B40 Scenariile elaborate includ estimări imparțiale ale probabilității unor pierderi cauzate de catastrofe în cadrul contractelor existente. Aceste scenarii exclud orice posibile cereri de despăgubire care decurg din posibile contracte viitoare.
- B41 O entitate trebuie să estimeze probabilitățile și valoarea plăților viitoare în baza contractelor existente pe baza informațiilor obținute, care includ:
- (a) informații despre cererile de despăgubire raportate deja de către deținătorii de polițe de asigurare;
 - (b) alte informații privind caracteristicile cunoscute sau estimate ale contractelor de asigurare;
 - (c) datele istorice cu privire la propria experiență a entității, completate, după caz, cu date istorice din alte surse. Datele istorice sunt ajustate pentru a reflecta condițiile actuale, de exemplu, în cazul în care:
 - (i) caracteristicile populației asigurate sunt diferite (sau vor fi diferite, de exemplu, din cauza selecției negative) de cele ale populației care a fost utilizată ca bază pentru datele istorice;
 - (ii) există indicii că tendințele istorice nu vor continua, că vor apărea noi tendințe sau că schimbările economice, demografice și de altă natură ar putea afecta fluxurile de trezorerie aferente contractelor de asigurare existente; sau
 - (iii) au existat schimbări la nivelul unor elemente precum procedurile de subscriere și cele de gestionare a cererilor de despăgubire, care ar putea afecta relevanța datelor istorice pentru contractele de asigurare;
 - (d) informații despre prețul actual, dacă sunt disponibile, pentru contractele de reasigurare și alte instrumente financiare (dacă există) care acoperă riscuri similare, cum ar fi obligațiunile pentru situații de catastrofă și instrumentele derivate climatice, precum și prețurile recente ale pieței pentru transferurile contractelor de asigurare. Aceste informații trebuie să fie ajustate pentru a reflecta diferențele dintre fluxurile de trezorerie care rezultă din contractele de reasigurare respective sau din alte instrumente financiare și fluxurile de trezorerie care ar rezulta pe măsura executării de către entitate a contractelor suport cu deținătorul poliței de asigurare.

Variabilele pieței și variabilele fără legătură cu piața

- B42 IFRS 17 identifică două tipuri de variabile:
- (a) variabilele pieței – variabilele observabile pe piețe sau corelate în mod direct cu piețele (de exemplu, prețurile valorilor mobiliare tranzacționate public și ale ratelor dobânzii); și
 - (b) variabilele fără legătură cu piața – toate celelalte variabile (de exemplu, frecvența și gravitatea cererilor de despăgubire și mortalitatea).
- B43 Variabilele pieței vor genera, în general, un risc financiar (de exemplu, rate ale dobânzii observabile), iar variabilele fără legătură cu piața vor genera, de regulă, un risc nefinanciar (de exemplu, ratele mortalității). Însă, nu va fi întotdeauna cazul. De exemplu, ar putea exista ipoteze legate de riscuri financiare, pentru care variabilele nu pot fi observate pe piețe și nici nu sunt corelate în mod direct cu piețele (de exemplu, rate ale dobânzii care nu pot fi observate pe piețe și nici nu sunt corelate în mod direct cu piețele).

Variabilele pieței [punctul 33 litera (b)]

- B44 Estimarea variabilelor pieței trebuie să fie în concordanță cu prețurile observabile pe piață la data evaluării. O entitate trebuie să valorifice la maximum datele de intrare observabile și să nu înlocuiască datele observabile pe piață cu propriile estimări, cu excepția cazului descris la punctul 79 din IFRS 13 *Evaluarea la valoarea justă*. În conformitate cu IFRS 13, dacă trebuie să fie derivate variabile (de exemplu, din cauza faptului că nu există variabile observabile pe piață), acestea trebuie să fie în concordanță, în măsura posibilității, cu variabilele observabile pe piață.
- B45 Prețurile de pe piață îmbină o serie de opinii despre posibilele rezultate viitoare și reflectă, de asemenea, preferințele în materie de risc ale participanților de pe piață. În consecință, acestea nu constituie o prognoză unică a rezultatelor viitoare. În cazul în care rezultatul efectiv diferă de prețul anterior al pieței, aceasta nu înseamnă că prețul pieței a fost „greșit”.
- B46 O aplicabilitate importantă a variabilelor pieței este noțiunea unui activ replicat sau a unui portofoliu de active replicat. Un activ replicat este un activ ale cărui fluxuri de trezorerie se potrivesc *perfect*, în toate scenariile, cu fluxurile de trezorerie contractuale aferente unui grup de contracte de asigurare în ceea ce privește valoarea, plasarea în timp și incertitudinea. În unele cazuri, un activ replicat poate exista în cazul unora dintre fluxurile de trezorerie generate de un grup de contracte de asigurare. Valoarea justă a activului respectiv reflectă atât valoarea actualizată preconizată a fluxurilor de trezorerie aferente activului, cât și riscurile asociate fluxurilor de trezorerie în cauză. În cazul în care există un portofoliu de active replicat pentru unele fluxuri de trezorerie generate de un grup de contracte de asigurare, entitatea poate utiliza valoarea justă a acelor active pentru a evalua fluxurile de trezorerie pentru executare relevante, în locul estimării explicite a fluxurilor de trezorerie și a ratei de actualizare.
- B47 IFRS 17 nu impune unei entități să utilizeze o tehnică de replicare a portofoliului. Cu toate acestea, în cazul în care există un activ sau un portofoliu replicat pentru unele fluxuri de trezorerie care decurg din contractele de asigurare și o entitate alege să utilizeze o altă tehnică, entitatea se asigură că ar fi puțin probabil ca tehnica de replicare a portofoliului să conducă la o evaluare semnificativ diferită a fluxurilor de trezorerie respective.
- B48 Tehnicile, altele decât tehnica de replicare a portofoliului, cum ar fi tehnicile de modelare stocastică, pot fi mai sigure sau mai ușor de pus în aplicare în cazul în care există relații de interdependență semnificative între fluxurile de trezorerie, care variază în funcție de randamentul activelor și al altor fluxuri de trezorerie. Trebuie să se facă apel la propriul raționament pentru a stabili tehnica ce îndeplinește cel mai bine obiectivul de asigurare a coerenței cu variabilele observabile ale pieței în condiții specifice. În special, tehnica utilizată trebuie să conducă la o evaluare a oricăror opțiuni și garanții incluse în contractele de asigurare, care să fie în concordanță cu prețurile observabile pe piață (dacă există) pentru astfel de opțiuni și garanții.

Variabilele care nu au legătură cu piața

- B49 Estimările variabilelor care nu au legătură cu piața trebuie să reflecte toate dovezile rezonabile și justificabile disponibile fără costuri sau eforturi nejustificate, atât la nivel extern, cât și la nivel intern.
- B50 Datele externe fără legătură cu piața (de exemplu, statistici privind mortalitatea la nivel național) pot fi mai mult sau mai puțin relevante decât datele interne (de exemplu, statisticile interne privind mortalitatea), în funcție de circumstanțe. De exemplu, o entitate care emite contracte de asigurare de viață nu trebuie să se bazeze exclusiv pe statistici privind mortalitatea la nivel național, ci trebuie să ia în considerare toate celelalte surse de informații interne și externe rezonabile și justificabile disponibile fără costuri sau eforturi nejustificate atunci când elaborează estimări imparțiale ale probabilităților pentru scenariile de mortalitate aferente contractelor sale de asigurare. În procesul de elaborare a acestor probabilități, o entitate trebuie să acorde mai multă importanță informațiilor mai convingătoare. De exemplu:
- (a) statisticile interne privind mortalitatea pot fi mai convingătoare decât datele naționale privind mortalitatea în cazul în care datele naționale sunt obținute de la o populație mare care nu este reprezentativă pentru populația asigurată. Acest lucru ar putea fi posibil deoarece, de exemplu, caracteristicile demografice ale populației asigurate ar putea diferi semnificativ de cele ale populației naționale, ceea ce înseamnă că o entitate ar trebui să acorde o mai mare importanță datelor interne și o importanță mai mică statisticilor naționale.
 - (b) invers, dacă statisticile interne sunt generate de la o populație redusă având caracteristici considerate a fi apropiate de celor ale populației naționale, iar statisticile naționale sunt actuale, o entitate trebuie să acorde mai multă importanță statisticilor naționale.
- B51 Probabilitățile estimate pentru variabilele care nu au legătură cu piața nu trebuie să contrazică variabilele observabile ale pieței. De exemplu, probabilitățile estimate pentru scenariile viitoare ale ratei inflației trebuie să fie cât se poate de consecvente cu probabilitățile asociate ratelor dobânzii de pe piață.

- B52 În anumite cazuri, o entitate poate ajunge la concluzia că variabilele pieței fluctuează independent de variabilele care nu au legătură cu piața. În acest caz, entitatea trebuie să analizeze scenariile care reflectă seria de rezultate pentru variabilele care nu au legătură cu piața, fiecare scenariu utilizând aceeași valoare observată a variabilei pieței.
- B53 În alte cazuri, variabilele pieței și cele care nu au legătură cu piața pot fi corelate. De exemplu, pot exista dovezi ale faptului că ratele de reziliere (o variabilă fără legătură cu piața) sunt corelate cu ratele dobânzii (o variabilă a pieței). În mod similar, ar putea exista dovezi că nivelurile cererilor de despăgubire pentru locuințe sau asigurarea autovehiculului sunt corelate cu ciclurile economice și, prin urmare, cu ratele dobânzii și cheltuielile. Entitatea se asigură că probabilitățile pentru scenarii și ajustările în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar care se referă la variabilele pieței sunt în concordanță cu prețurile observate pe piață care depind de respectivele variabile ale pieței.

Utilizarea estimărilor actuale [punctul 33 litera (c)]

- B54 Atunci când estimează fiecare scenariu privind fluxurile de trezorerie și probabilitatea acestuia, o entitate trebuie să utilizeze toate informațiile rezonabile și justificabile care sunt disponibile fără costuri sau eforturi nejustificate. O entitate trebuie să revizuiască estimările pe care le-a făcut la sfârșitul perioadei de raportare anterioare și să le actualizeze. Atunci când face acest lucru, o entitate trebuie să analizeze dacă:
- (a) estimările actualizate reprezintă cu fidelitate condițiile existente la sfârșitul perioadei de raportare;
 - (b) modificările de la nivelul estimărilor reprezintă cu fidelitate modificările condițiilor în respectiva perioadă. De exemplu, să presupunem că estimările se situau la un capăt al unui interval rezonabil, la începutul perioadei. În cazul în care condițiile nu s-au schimbat, trecerea estimărilor la celălalt capăt al intervalului la sfârșitul perioadei nu ar reprezenta cu fidelitate ceea ce s-a întâmplat în respectiva perioadă. Dacă cele mai recente estimări ale unei entități diferă de estimările sale anterioare, dar condițiile nu s-au schimbat, aceasta trebuie să evalueze dacă noile probabilități atribuite fiecărui scenariu sunt justificate. Atunci când își actualizează estimările cu privire la aceste probabilități, entitatea trebuie să ia în considerare atât elementele de probă care au susținut estimările sale anterioare, cât și noile dovezi disponibile, acordând mai multă importanță dovezilor mai convingătoare.
- B55 Probabilitatea atribuită fiecărui scenariu trebuie să reflecte condițiile existente la sfârșitul perioadei de raportare. În consecință, prin aplicarea IAS 10 *Evenimente ulterioare perioadei de raportare*, un eveniment care s-a produs după sfârșitul perioadei de raportare care soluționează o incertitudine existentă la sfârșitul perioadei de raportare nu face dovada condițiilor care existau la acea dată. De exemplu, ar putea exista o probabilitate de 20 % la sfârșitul perioadei de raportare a producerii unei furtuni puternice în ultimele șase luni ale unui contract de asigurare. După sfârșitul perioadei de raportare, dar înainte să se autorizeze publicarea situațiilor financiare, se produce o furtună puternică. Fluxurile de trezorerie pentru executare din cadrul contractului respectiv nu reflectă furtuna despre care, privind retrospectiv, se știe că s-a produs. În schimb, fluxurile de trezorerie care au fost incluse în evaluare includ probabilitatea evidentă de 20 % la sfârșitul perioadei de raportare (prin aplicarea IAS 10 fiind prezentate informații cu privire la faptul că, după sfârșitul perioadei de raportare, s-a produs un eveniment care nu determină ajustări).
- B56 Estimările curente ale fluxurilor de trezorerie preconizate nu sunt neapărat identice cu cea mai recentă experiență efectivă. De exemplu, să presupunem că experiența mortalității în perioada de raportare a fost cu 20 % mai rea decât experiența anterioară a mortalității și așteptările anterioare privind experiența mortalității. Există mai mulți factori care ar fi putut produce schimbarea bruscă de experiență, inclusiv:
- (a) modificări de durată ale mortalității;
 - (b) modificări ale caracteristicilor populației asigurate (de exemplu, modificări ale subscrierii sau distribuției ori rezilierii selective de către deținători ai poliței de asigurare aflați într-o stare de sănătate neobișnuit de bună);
 - (c) fluctuații aleatorii; sau
 - (d) cauze nerecurente identificabile.
- B57 O entitate trebuie să analizeze motivele schimbării experienței și să dezvolte noi estimări ale fluxurilor de trezorerie și ale probabilităților în lumina celei mai recente experiențe, a experienței anterioare și a altor informații. Rezultatul pentru exemplul de la punctul B56 ar fi, de regulă, acela că valoarea actualizată estimată a compensațiilor în caz de deces se schimbă, însă nu chiar în proporție de 20 %. În exemplul de la punctul B56, dacă rata mortalității continuă să fie semnificativ mai mare decât estimările anterioare din motive care sunt prevăzute a continua să existe, probabilitatea estimată atribuită scenariilor de mortalitate ridicată va crește.

- B58 Estimarea variabilelor care nu au legătură cu piața trebuie să conțină informații cu privire la nivelul actual al evenimentelor asigurate, precum și informații cu privire la tendințe. De exemplu, ratele mortalității au scăzut în mod constant de-a lungul unor perioade lungi de timp în multe țări. Determinarea fluxurilor de trezorerie pentru executare reflectă probabilitățile atribuite fiecărui scenariu posibil de evoluție a situației, luând în considerare toate informațiile rezonabile și justificabile care sunt disponibile fără costuri sau eforturi nejustificate.
- B59 De asemenea, în cazul în care fluxurile de trezorerie alocate unui grup de contracte de asigurare sunt sensibile la inflație, stabilirea fluxurilor de trezorerie pentru executare trebuie să reflecte estimările actuale ale posibilelor rate ale inflației viitoare. Întrucât este probabil ca ratele inflației să fie corelate cu ratele dobânzii, evaluarea fluxurilor de trezorerie pentru executare trebuie să reflecte probabilitățile aferente fiecărui scenariu de inflație într-un mod care să fie consecvent cu probabilitățile legate de ratele dobânzii de pe piață utilizate pentru estimarea ratei de actualizare (a se vedea punctul B51).
- B60 Atunci când estimează fluxurile de trezorerie, o entitate trebuie să ia în considerare așteptările actuale legate de evenimente viitoare care ar putea afecta aceste fluxuri de trezorerie. Entitatea trebuie să elaboreze scenarii ale fluxurilor de trezorerie care să reflecte aceste evenimente viitoare, precum și estimări imparțiale ale probabilității fiecărui scenariu. Cu toate acestea, o entitate nu trebuie să țină cont de așteptările actuale legate de modificări viitoare ale legislației care ar determina modificarea sau achitarea obligației actuale sau crearea de noi obligații în baza contractului de asigurare existent până când modificarea legislativă nu este adoptată în mare măsură (*substantively enacted*).

Fluxuri de trezorerie care se încadrează în limitele contractului (punctul 34)

- B61 Estimările fluxurilor de trezorerie din cadrul unui scenariu trebuie să includă toate fluxurile de trezorerie care intră sub incidența unui contract existent și niciun alt flux de trezorerie. O entitate trebuie să aplice punctul 2 pentru a stabili limitele unui contract existent.
- B62 Multe contracte de asigurare prezintă particularități care le permit deținătorilor de polițe de asigurare să ia măsuri care modifică valoarea, plasarea în timp, natura sau incertitudinea sumelor pe care le vor primi. Astfel de particularități includ opțiuni de reînnoire a contractului, opțiuni de răscumpărare, opțiuni de conversie și opțiuni de încetare a plății primelor, beneficiile prevăzute în contracte fiind în continuare primite. Evaluarea unui grup de contracte de asigurare trebuie să reflecte, pe baza preconizării valorilor, estimările actuale ale entității cu privire la modul în care deținătorii poliței de asigurare din grup își vor exercita opțiunile disponibile, iar ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar trebuie să reflecte estimările actuale ale entității cu privire la modul în care comportamentul real al deținătorilor poliței de asigurare poate diferi de comportamentul preconizat. Această cerință de a stabili valoarea preconizată se aplică indiferent de numărul de contracte din cadrul unui grup; de exemplu, aceasta se aplică chiar și în cazul în care grupul cuprinde un singur contract. Astfel, evaluarea unui grup de contracte de asigurare nu trebuie să presupună o probabilitate de 100 % cu privire la faptul că deținătorii poliței de asigurare:
- (a) își vor răscumpăra contractele, dacă există un anumit grad de probabilitate că unii deținători de polițe de asigurare nu vor face acest lucru; sau
 - (b) își vor continua contractele, dacă există un anumit grad de probabilitate că unii deținători de polițe de asigurare nu vor face acest lucru.
- B63 Atunci când un emitent al unui contract de asigurare este obligat prin contract să reînnoiască sau să continue contractul în alt mod, acesta trebuie să aplice punctul 34 pentru a evalua dacă primele și fluxurile de trezorerie aferente care decurg din contractul reînnoit sunt în limita contractului inițial.
- B64 Punctul 34 se referă la capacitatea practică a unei entități de a stabili un preț la o dată viitoare (o dată a reînnoirii) care să reflecte pe deplin riscurile din contract începând cu acea dată. O entitate are această capacitate practică în absența unor constrângeri care împiedică entitatea să stabilească același preț pe care l-ar stabili pentru un nou contract având aceleași caracteristici ca și contractul existent emis la data respectivă sau dacă aceasta poate modifica beneficiile pentru a fi în concordanță cu prețul pe care îl va percepe. În mod similar, o entitate are capacitatea practică de a stabili un preț atunci când aceasta poate stabili un nou preț pentru un contract existent, astfel încât prețul să reflecte schimbarea globală a riscurilor dintr-un portofoliu de contracte de asigurare, chiar dacă prețul stabilit pentru fiecare deținător al poliței de asigurare nu reflectă modificarea riscului asociat respectivului deținător al poliței de asigurare. Atunci când evaluează dacă o entitate are capacitatea practică de a stabili un preț care să reflecte pe deplin riscurile din contract sau din portofoliu, aceasta trebuie să ia în considerare toate riscurile pe care le-ar lua în considerare atunci când subscrie la contracte echivalente la data reînnoirii pentru serviciul rămas. Atunci când stabilește estimările fluxurilor de trezorerie viitoare la sfârșitul unei perioade de raportare, o entitate trebuie să reevalueze limitele unui contract de asigurare pentru a include efectul modificărilor produse la nivelul circumstanțelor asupra drepturilor și obligațiilor de fond ale entității.

- B65 Fluxurile de trezorerie încadrate în limita unui contract de asigurare sunt cele care sunt legate în mod direct de executarea contractului, inclusiv fluxurile de trezorerie asupra cărora entitatea are putere de apreciere în ceea ce privește cuantumul sau plasarea în timp. Fluxurile de trezorerie încadrate în limitele contractului includ:
- (a) prime (inclusiv ajustări ale primelor și prime în tranșe) de la un deținător de poliță de asigurare și orice fluxuri de trezorerie suplimentare aferente acestor prime;
 - (b) plăți către (sau în numele) unui deținător de poliță de asigurare, inclusiv cereri de despăgubire care au fost deja raportate, dar care nu au fost încă plătite (adică cereri de despăgubire raportate), cheltuieli cu daunele pentru evenimente care au avut loc, dar pentru care nu au fost raportate cereri de despăgubire și toate cererile de despăgubire viitoare față de care entitatea are o obligație de fond (a se vedea punctul 34);
 - (c) plăți către (sau în numele) unui deținător de poliță de asigurare, care variază în funcție de randamentul elementelor suport;
 - (d) plăți către (sau în numele) unui deținător de poliță de asigurare care rezultă din instrumente derivate, de exemplu opțiuni și garanții încorporate în contract, în măsura în care aceste opțiuni și garanții nu sunt separate de contractul de asigurare [a se vedea punctul 11 litera (a)];
 - (e) o alocare a fluxurilor de trezorerie aferente achiziției de asigurări care pot fi atribuite portofoliului din care face parte contractul;
 - (f) costurile aferente tratării cererilor de despăgubire (și anume, cheltuielile pe care le va suporta entitatea cu investigarea, prelucrarea și soluționarea cererilor de despăgubire depuse în baza contractelor de asigurare existente, inclusiv cheltuielile judiciare și onorariile specialiștilor în evaluarea daunelor, precum și costurile interne cu examinarea cererilor de despăgubire și de prelucrare a cererilor de plată);
 - (g) costurile pe care entitatea le va suporta în legătură cu acordarea de beneficii contractuale plătite în natură;
 - (h) costuri aferente administrării și întreținerii polițelor, cum ar fi costuri ale facturării primelor și ale gestionării schimbărilor poliței (de exemplu, conversii și reînnoiri); Astfel de costuri includ, de asemenea, comisioane recurente care sunt preconizate a fi plătite intermediarilor în cazul în care un anumit deținător de poliță de asigurare continuă să plătească primele în limitele contractului de asigurare;
 - (i) taxe bazate pe tranzacții (cum ar fi taxele pe prime, taxa pe valoarea adăugată și impozitele pe produse și servicii) și taxe (cum ar fi taxele pentru combaterea incendiilor și evaluările fondului de garantare) care decurg în mod direct din contractele de asigurare existente sau care pot fi atribuite acestora în mod rezonabil și consecvent;
 - (j) plățile efectuate de către asigurator în calitate fiduciară în vederea îndeplinirii obligațiilor fiscale care îi revin deținătorului poliței de asigurare și veniturile conexe;
 - (k) posibile fluxuri de trezorerie de intrare din recuperări (cum ar fi recuperări și regrese) din cereri de despăgubiri viitoare acoperite de contracte de asigurare existente și, în măsura în care acestea nu se califică pentru a fi recunoscute ca active separate, posibile fluxuri de trezorerie de intrare generate de recuperări din cereri de despăgubire anterioare;
 - (ka) costurile pe care entitatea le va suporta în legătură cu:
 - (i) desfășurarea activității de investiții, în măsura în care entitatea desfășoară activitatea respectivă în vederea sporirii beneficiilor rezultate din acoperirea asigurării pentru deținătorii polițelor de asigurare. Activitățile de investiții sporesc beneficiile rezultate din acoperirea asigurării în cazul în care entitatea desfășoară activitățile respective preconizând că acestea vor genera un randament al investițiilor de care vor beneficia deținătorii polițelor de asigurare în cazul în care are loc un eveniment asigurat;
 - (ii) furnizarea de servicii legate de randamentul investițiilor către deținătorii polițelor de asigurare în cadrul contractelor de asigurare fără particularități de participare directă (a se vedea punctul B1 I 9B);
 - (iii) furnizarea de servicii legate de investiții către deținătorii polițelor de asigurare în cadrul contractelor de asigurare cu particularități de participare directă;
 - (l) o alocare a cheltuielilor indirecte fixe și variabile (cum ar fi costurile aferente contabilității, resurselor umane, tehnologiei informației și asistenței, amortizării imobilelor, chiriei, întreținerii și utilităților) care pot fi atribuite în mod direct pentru executarea contractelor de asigurare. Astfel de cheltuieli indirecte se alocă grupurilor de contracte utilizând metode care sunt sistematice și raționale și care se aplică în mod consecvent tuturor costurilor având caracteristici similare;
 - (m) orice alte costuri imputabile în mod specific deținătorului poliței de asigurare în baza contractului.

- B66 Următoarele fluxuri de trezorerie nu sunt incluse în estimarea fluxurilor de trezorerie care vor apărea pe măsură ce entitatea execută un contract de asigurare existent:
- (a) randamentul investițiilor. Investițiile sunt recunoscute, evaluate și prezentate separat;
 - (b) fluxuri de trezorerie (plăți sau încasări) care apar în baza contractelor de reasigurare deținute. Contractele de reasigurare sunt recunoscute, evaluate și prezentate separat;
 - (c) fluxuri de trezorerie care pot apărea din contracte de asigurare viitoare, și anume fluxuri de trezorerie în afara limitelor contractelor existente (a se vedea punctele 34-35);
 - (d) fluxuri de trezorerie legate de costuri care nu pot fi atribuite în mod direct portofoliului de contracte de asigurare din care face parte contractul, cum ar fi unele costuri legate de dezvoltarea produselor și de formare. Astfel de costuri sunt recunoscute în contul de profit sau pierdere atunci când survin;
 - (e) fluxuri de trezorerie care rezultă din pierderi anormale de forță de muncă sau de alte resurse utilizate pentru executarea contractului. Astfel de costuri sunt recunoscute în contul de profit sau pierdere atunci când survin;
 - (f) plăți și încasări aferente impozitului pe profit pe care asigurătorul nu le efectuează sau nu le primește în calitate fiduciară sau care nu sunt imputabile în mod specific deținătorului poliței de asigurare în conformitate cu termenii contractuali;
 - (g) fluxuri de trezorerie între diferite componente ale entității raportoare, cum ar fi fonduri ale deținătorilor de polițe de asigurare și fonduri ale acționarilor, dacă respectivele fluxuri de trezorerie nu modifică suma care va fi plătită deținătorilor de polițe de asigurare;
 - (h) fluxuri de trezorerie provenite din componente separate din contractul de asigurare și contabilizate în temeiul altor standarde aplicabile (a se vedea punctele 10-13).
- B66A Înainte de recunoașterea unui grup de contracte de asigurare, este posibil ca o entitate să trebuiască să recunoască un activ sau o datorie pentru fluxuri de trezorerie aferente grupului de contracte de asigurare, altele decât fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări, fie ca urmare a survenirii fluxurilor de trezorerie în cauză, fie ca urmare a aplicării cerințelor unui alt standard IFRS. Fluxurile de trezorerie sunt aferente grupului de contracte de asigurare dacă fluxurile de trezorerie respective ar fi fost incluse în fluxurile de trezorerie pentru executare la data recunoașterii inițiale a grupului, în cazul în care ar fi fost plătite sau încasate după acea dată. În vederea aplicării punctului 38 litera (c) subpunctul (ii), o entitate trebuie să derecunoască un astfel de activ sau o astfel de datorie în măsura în care acesta sau aceasta nu ar fi recunoscut(ă) separat de grupul de contracte de asigurare, dacă fluxul de trezorerie sau aplicarea standardului IFRS ar surveni la data recunoașterii inițiale a grupului de contracte de asigurare.

Contracte cu fluxuri de trezorerie care afectează sau sunt afectate de fluxurile de trezorerie destinate deținătorilor de polițe de asigurare din alte contracte

- B67 Unele contracte de asigurare afectează fluxurile de trezorerie destinate deținătorilor de polițe de asigurare din alte contracte, impunând:
- (a) deținătorului poliței de asigurare să împartă cu deținătorii de polițe de asigurare din alte contracte randamentul aceleiași rezervei specifice de elemente suport; și
 - (b) fie:
 - (i) deținătorului poliței de asigurare să suporte o reducere a cotei care îi revine din randamentul elementelor suport din cauza plăților efectuate către deținătorii de polițe de asigurare din alte contracte care împart aceeași rezervă, inclusiv a plăților care decurg din garanții acordate deținătorilor de polițe de asigurare din acele alte contracte; fie
 - (ii) deținătorilor de polițe de asigurare din alte contracte să suporte o reducere a cotei care le revine din randamentul elementelor suport din cauza plăților efectuate către deținătorul poliței de asigurare, inclusiv a plăților care decurg din garanții acordate deținătorului poliței de asigurare.
- B68 Uneori, astfel de contracte vor afecta fluxurile de trezorerie destinate deținătorilor de polițe de asigurare din contractele din alte grupuri. Fluxurile de trezorerie pentru executare ale fiecărui grup reflectă măsura în care contractele din grup determină afectarea entității de fluxurile de trezorerie preconizate, indiferent dacă acestea sunt destinate deținătorilor de polițe de asigurare din grupul respectiv sau deținătorilor de polițe de asigurare din alt grup. Prin urmare, fluxurile de trezorerie pentru executare pentru un grup:
- (a) includ plățile care decurg din termenii contractelor existente efectuate către deținători de polițe de asigurare din contracte din alte grupuri, indiferent dacă respectivele plăți sunt preconizate a fi efectuate către deținătorii de polițe de asigurare actuali sau viitori; și
 - (b) exclud plățile către deținătorii de polițe de asigurare din grup care, prin aplicarea dispozițiilor literei (a), au fost incluse în fluxurile de trezorerie pentru executare ale altui grup.

- B69 De exemplu, în măsura în care plățile către deținătorii de polițe de asigurare dintr-un anumit grup sunt reduse de la o cotă din randamentul elementelor suport echivalentă cu 350 de unități monetare la 250 de unități monetare din cauza unor plăți ale unei sume garantate deținătorilor unei polițe de asigurare dintr-un alt grup, fluxurile de trezorerie pentru executare din primul grup includ plata a 100 de unități monetare (adică vor fi în valoare de 350 de unități monetare), iar fluxurile de trezorerie pentru executare ale celui de al doilea grup ar exclude 100 de unități monetare din suma garantată.
- B70 Se poate recurge la diferite abordări practice pentru a stabili fluxurile de trezorerie pentru executare ale grupurilor de contracte care afectează sau sunt afectate de fluxurile de trezorerie destinate deținătorilor de polițe de asigurare din contracte din alte grupuri. În unele cazuri, o entitate poate fi în măsură să identifice schimbări ale elementelor suport și schimbarea rezultantă a fluxurilor de trezorerie doar la un nivel mai ridicat de agregare decât grupurile. În astfel de cazuri, entitatea trebuie să distribuie efectul modificării elementelor suport fiecărui astfel de grup în mod sistematic și rațional.
- B71 După ce s-au prevăzut toate serviciile contractuale de asigurare pentru contractele dintr-un grup, este posibil ca fluxurile de trezorerie pentru executare să includă totuși plăți preconizate a fi efectuate către deținătorii polițelor de asigurare actuali din alte grupuri sau către deținătorii polițelor de asigurare viitori. O entitate nu este obligată să continue să distribuie astfel de fluxuri de trezorerie pentru executare unor grupuri specifice, însă poate să recunoască, în schimb, și să evalueze o datorie aferentă unor astfel de fluxuri de trezorerie aferente tuturor grupurilor.

Rate de actualizare (punctul 36)

- B72 O entitate trebuie să utilizeze următoarele rate de actualizare atunci când aplică IFRS 17:
- (a) pentru a evalua fluxurile de trezorerie pentru executare – rate de actualizare curente, prin aplicarea punctului 36;
 - (b) pentru a stabili dobânda de acumulat la marja de servicii contractuale prin aplicarea punctului 44 litera (b) pentru contractele de asigurare fără particularități de participare directă – rate de actualizare stabilite la data recunoașterii inițiale a unui grup de contracte, prin aplicarea punctului 36 la fluxurile de trezorerie nominale care nu variază în funcție de randamentul oricăruia dintre elementele suport;
 - (c) pentru a evalua modificările produse la nivelul marjei de servicii contractuale prin aplicarea dispozițiilor de la punctul B96 literele (a), (b) și (d) pentru contractele de asigurare fără particularități de participare directă – rate de actualizare, prin aplicarea punctului 36, care au fost stabilite la recunoașterea inițială;
 - (d) pentru grupuri de contracte care aplică abordarea bazată pe alocarea primelor care au o componentă de finanțare semnificativă, pentru a ajusta valoarea contabilă a datoriei pentru acoperirea rămasă prin aplicarea punctului 56 – rate de actualizare, prin aplicarea punctului 36, stabilite la recunoașterea inițială;
 - (e) în cazul în care o entitate alege să dezagrege veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor între contul de profit sau pierdere și alte elemente ale rezultatului global (a se vedea punctul 88), pentru a stabili valoarea veniturilor sau cheltuielilor financiare aferente asigurărilor incluse în contul de profit sau pierdere:
 - (i) pentru grupurile de contracte de asigurare pentru care modificările ipotezelor care se referă la riscul financiar nu au un efect substanțial asupra sumelor plătite deținătorilor de polițe de asigurare, prin aplicarea punctului B131 – rate de actualizare stabilite la data recunoașterii inițiale a unui grup de contracte, prin aplicarea punctului 36 pentru fluxurile de trezorerie nominale care nu variază în funcție de randamentul oricăruia dintre elementele suport;
 - (ii) pentru grupurile de contracte de asigurare pentru care modificările ipotezelor care se referă la riscul financiar au un efect substanțial asupra sumelor plătite deținătorilor de polițe de asigurare, prin aplicarea punctului B132 litera (a) subpunctul (i) – rate de actualizare care distribuie veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor preconizate rămase pe durata rămasă din grupul de contracte la o rată constantă; și
 - (iii) pentru grupurile de contracte care aplică abordarea bazată pe alocarea primelor prin aplicarea punctului 59 litera (b) și a punctului B133 – rate de actualizare stabilite la data cheltuielilor cu daunele, prin aplicarea punctului 36 pentru fluxurile de trezorerie nominale care nu variază în funcție de randamentul oricăruia dintre elementele suport.
- B73 Pentru a stabili ratele de actualizare la data recunoașterii inițiale a unui grup de contracte descrise la punctul B72 literele (b)-(e), o entitate poate utiliza rate de actualizare a căror medie este ponderată în perioada în care sunt emise contractele din grup, care, prin aplicarea punctului 22, nu poate depăși un an.

- B74 Estimarea ratelor de actualizare trebuie să fie în concordanță cu alte estimări folosite la evaluarea contractelor de asigurare, pentru a se evita dubla contabilizare sau omisiunile; de exemplu:
- (a) fluxurile de trezorerie care nu variază în funcție de randamentul oricăruia dintre elementele suport trebuie să fie actualizate la rate care nu reflectă nicio astfel de variabilitate;
 - (b) fluxurile de trezorerie care variază în funcție de randamentul oricăruia dintre elementele financiare suport sunt:
 - (i) actualizate pe baza unor rate care reflectă această variabilitate; sau
 - (ii) ajustate pentru a ține seama de efectul variabilității respective și actualizate la o rată care reflectă ajustarea efectuată;
 - (c) fluxurile de trezorerie nominale (și anume, cele care includ efectul inflației) trebuie să fie actualizate la rate care includ efectul inflației; și
 - (d) fluxurile de trezorerie reale (și anume, cele care exclud efectul inflației) trebuie să fie actualizate la rate care exclud efectul inflației.
- B75 Punctul B74 litera (b) prevede că fluxurile de trezorerie care variază în funcție de randamentul elementelor suport trebuie să fie actualizate utilizând rate care să reflecte această variabilitate sau să fie ajustate pentru a ține seama de efectul variabilității respective și actualizate la o rată care să reflecte ajustarea efectuată. Variabilitatea este un factor relevant, indiferent dacă aceasta apare din cauza unor termeni contractuali sau deoarece entitatea exercită puteri discreționare și indiferent dacă entitatea deține elementele suport.
- B76 Fluxurile de trezorerie care variază în funcție de randamentul elementelor suport cu randament variabil, dar care sunt acoperite de o garanție de profit minim, nu variază doar în funcție de randamentul elementelor suport, chiar și atunci când suma garantată este mai mică decât randamentul preconizat al elementelor suport. Prin urmare, o entitate trebuie să ajusteze rata care reflectă variabilitatea profiturilor din elementele suport pentru a ține seama de efectul garanției, chiar și atunci când suma garantată este mai mică decât profiturile preconizate din elementele suport.
- B77 IFRS 17 nu impune unei entități să împartă fluxurile de trezorerie estimate între cele care variază în funcție de randamentul elementelor suport și cele care nu variază în funcție de acest randament. În cazul în care o entitate nu împarte fluxurile de trezorerie estimate în acest fel, entitatea trebuie să aplice rate de actualizare adecvate pentru fluxurile de trezorerie estimate în ansamblu; de exemplu, utilizând tehnicile de modelare stocastică sau tehnicile de evaluare neutre din punctul de vedere al riscurilor.
- B78 Ratele de actualizare trebuie să includă doar factorii relevanți, cum ar fi factorii care decurg din valoarea-timp a banilor, caracteristicile fluxurilor de trezorerie și caracteristicile de lichiditate ale contractelor de asigurare. Este posibil ca astfel de rate de actualizare să nu fie direct observabile pe piață. Prin urmare, atunci când ratele observabile pe piață pentru un instrument având aceleași caracteristici nu sunt disponibile sau ratele observabile pe piață pentru instrumente similare sunt disponibile, dar nu identifică separat factorii care fac deosebirea între instrument și contractele de asigurare, o entitate trebuie să estimeze valorile corespunzătoare. IFRS 17 nu impune o anumită tehnică de estimare pentru stabilirea ratelor de actualizare. Atunci când aplică o tehnică de estimare, o entitate trebuie:
- (a) să valorifice la maximum datele de intrare observabile (a se vedea punctul B44) și să reflecte toate informațiile rezonabile și justificabile despre variabilele fără legătură cu piața care sunt disponibile fără costuri sau eforturi nejustificate, atât la nivel extern, cât și la nivel intern (a se vedea punctul B49). În special, ratele de actualizare utilizate nu trebuie să fie în contradicție cu datele de piață disponibile și relevante, iar variabilele utilizate care nu au legătură cu piața nu trebuie să fie în contradicție cu variabilele observabile pe piață;
 - (b) să reflecte condițiile curente ale pieței din perspectiva unui participant pe piață;
 - (c) să își exercite raționamentul pentru a evalua gradul de similitudine dintre particularitățile contractelor de asigurare care fac obiectul evaluării și cele ale instrumentului pentru care sunt disponibile prețuri observabile pe piață și să ajusteze prețurile respective pentru a reflecta diferențele care există între acestea.

- B79 În cazul fluxurilor de trezorerie aferente contractelor de asigurare care nu variază în funcție de randamentul elementelor suport, rata de actualizare trebuie să reflecte curba randamentului în moneda corespunzătoare pentru instrumentele care expun deținătorul la riscul de credit zero sau neglijabil, ajustată pentru a reflecta caracteristicile de lichiditate ale grupului de contracte de asigurare. Această ajustare trebuie să reflecte diferența dintre caracteristicile de lichiditate ale grupului de contracte de asigurare și caracteristicile de lichiditate ale activelor utilizate pentru determinarea curbei randamentului. Curbele randamentului reflectă activele tranzacționate pe piețele active, pe care deținătorul le poate vinde, de regulă, imediat și în orice moment, fără a suporta costuri semnificative. În schimb, în baza anumitor contracte de asigurare, entitatea nu poate fi obligată să efectueze plăți înainte de producerea evenimentelor asigurate sau înainte de datele specificate în contracte.
- B80 Prin urmare, pentru fluxurile de trezorerie aferente contractelor de asigurare care nu variază în funcție de randamentul elementelor suport, o entitate poate determina ratele de actualizare prin ajustarea unei curbe a randamentului lichidă, fără riscuri, pentru a reflecta diferențele dintre caracteristicile de lichiditate ale instrumentelor financiare care stau la baza ratelor observate pe piață și caracteristicile de lichiditate ale contractelor de asigurare (abordare ascendentă).
- B81 Alternativ, o entitate poate stabili ratele de actualizare adecvate pentru contractele de asigurare pe baza unei curbe a randamentului care să reflecte ratele curente ale rentabilității de pe piață în mod implicit într-o evaluare la valoarea justă a unui portofoliu de active de referință (o abordare descendentă). O entitate trebuie să ajusteze această curbă a randamentului pentru a elimina orice factori care nu sunt relevanți pentru contractele de asigurare, însă nu este obligată să ajusteze curba randamentului pentru a ține cont de diferențele dintre caracteristicile de lichiditate ale contractelor de asigurare și portofoliul de referință.
- B82 Atunci când estimează curba randamentului descrisă la punctul B81:
- (a) dacă există prețuri de piață observabile pe piețele active pentru activele din portofoliul de referință, o entitate trebuie să utilizeze aceste prețuri (în conformitate cu punctul 69 din IFRS 13);
 - (b) dacă o piață nu este activă, o entitate trebuie să ajusteze prețurile de piață observabile pentru activele similare pentru a le face comparabile cu prețurile de piață pentru activele evaluate (în conformitate cu punctul 83 din IFRS 13);
 - (c) dacă nu există o piață pentru activele din portofoliul de referință, o entitate trebuie să aplice o tehnică de estimare. Pentru astfel de active (în conformitate cu punctul 89 din IFRS 13), o entitate trebuie:
 - (i) să elaboreze date de intrare neobservabile utilizând cele mai bune informații disponibile în circumstanțele respective. Astfel de date de intrare ar putea include datele proprii ale entității și, în contextul IFRS 17, entitatea ar putea să acorde o importanță mai mare estimărilor pe termen lung decât fluctuațiilor pe termen scurt; și
 - (ii) să ajusteze datele respective pentru a reflecta toate informațiile privind ipotezele referitoare la participanții pe piață care sunt disponibile în mod rezonabil.
- B83 Atunci când ajustează curba randamentului, o entitate trebuie să ajusteze ratele de piață observate în cadrul tranzacțiilor recente cu instrumente care au caracteristici similare în ceea ce privește fluctuațiile factorilor de piață începând cu data tranzacției și să ajusteze ratele de piață observate pentru a reflecta gradul de disimilitudine dintre instrumentul evaluat și instrumentul pentru care sunt observabile prețuri de tranzacție. Pentru fluxurile de trezorerie aferente contractelor de asigurare care nu variază în funcție de randamentul activelor din portofoliul de referință, aceste ajustări includ:
- (a) efectuarea de ajustări pentru a ține seama de diferențele dintre valoarea, plasarea în timp și incertitudinea fluxurilor de trezorerie aferente activelor din portofoliu și valoarea, plasarea în timp și incertitudinea fluxurilor de trezorerie aferente contractelor de asigurare; și
 - (b) excluderea primelor de risc de piață, în cazul riscului de credit, care sunt relevante numai pentru activele incluse în portofoliul de referință.
- B84 În principiu, pentru fluxurile de trezorerie aferente contractelor de asigurare care nu variază în funcție de randamentul activelor din portofoliul de referință, ar trebui să existe o singură curbă a randamentului nelichidă, fără risc, care să elimine toate incertitudinile referitoare la valoarea și plasarea în timp a fluxurilor de trezorerie. Cu toate acestea, în practică, abordarea descendentă și cea ascendentă pot genera curbe ale randamentului diferite, chiar în aceeași monedă. Acest lucru este determinat de limitările inerente în ceea ce privește estimarea ajustărilor efectuate în cadrul fiecărei abordări, precum și de o posibilă lipsă de ajustare pentru diferite caracteristici de lichiditate în abordarea descendentă. O entitate nu este obligată să reconcilieze rata de actualizare determinată în cadrul abordării alese de ea cu rata de actualizare care ar fi fost stabilită în cadrul celeilalte abordări.

B85 IFRS 17 nu prevede restricții privind portofoliul de referință al activelor utilizate la aplicarea punctului B81. Cu toate acestea, ar fi necesare mai puține ajustări pentru a elimina factori care nu sunt relevanți pentru contractele de asigurare atunci când portofoliul de referință al activelor are caracteristici similare. De exemplu, dacă fluxurile de trezorerie aferente contractelor de asigurare nu variază în funcție de randamentul elementelor suport, ar fi necesare mai puține ajustări în cazul în care o entitate a utilizat ca punct de plecare instrumente de datorie, nu instrumente de capital. În cazul instrumentelor de datorie, obiectivul ar fi să se elimine din totalul randamentului obligațiunilor efectul riscului de credit și alți factori care nu sunt relevanți pentru contractele de asigurare. O modalitate de estimare a efectului riscului de credit este de a utiliza prețul de piață al unui instrument derivat de credit ca punct de referință.

Ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar (punctul 37)

B86 Ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar se referă la riscul care decurge din contracte de asigurare, altul decât riscul financiar. Riscul financiar este inclus în estimările fluxurilor de trezorerie viitoare sau în rata de actualizare folosită pentru ajustarea fluxurilor de trezorerie. Riscurile acoperite de ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar sunt riscul de asigurare și alte riscuri nefinanciare, cum ar fi riscul de reziliere și riscul de cheltuieli (a se vedea punctul B14).

B87 Ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar pentru contractele de asigurare evaluează despăgubirea de care entitatea ar avea nevoie pentru a fi indiferentă între:

- (a) îndeplinirea unei datorii care are o serie de rezultate posibile asociate riscului nefinanciar; și
- (b) îndeplinirea unei datorii care va genera fluxuri de trezorerie fixe, cu aceeași valoare actualizată preconizată ca și contractele de asigurare.

De exemplu, ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar ar evalua despăgubirea de care entitatea ar avea nevoie pentru a o face indiferentă între îndeplinirea unei datorii care, din cauza riscului nefinanciar, are o probabilitate de 50 % de a fi de 90 de unități monetare și o probabilitate de 50 % de a fi de 110 unități monetare și îndeplinirea unei datorii fixate la 100 de unități monetare. Prin urmare, ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar transmite utilizatorilor situațiilor financiare informații cu privire la suma percepută de către entitate pentru incertitudinea care rezultă din riscul nefinanciar cu privire la valoarea și plasarea în timp a fluxurilor de trezorerie.

B88 Datorită faptului că ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar reflectă despăgubirea de care ar avea nevoie entitatea pentru a suporta riscul nefinanciar generat de suma incertă și plasarea în timp a fluxurilor de trezorerie, ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar reflectă, de asemenea:

- (a) gradul de beneficiu pentru diversificare pe care entitatea îl include atunci când stabilește despăgubirea de care are nevoie pentru suportarea riscului respectiv; și
- (b) atât rezultatele favorabile, cât și cele nefavorabile, într-un mod care reflectă gradul de aversiune față de risc a entității.

B89 Scopul ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar este de a evalua efectul incertitudinii fluxurilor de trezorerie asociate contractelor de asigurare, altul decât incertitudinea asociată riscului financiar. În consecință, ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar trebuie să reflecte toate riscurile nefinanciare asociate contractelor de asigurare. Aceasta nu trebuie să reflecte riscurile care nu rezultă din contracte de asigurare, cum ar fi riscul operațional general.

B90 Ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar trebuie să fie inclusă în evaluare în mod explicit. Ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar este separată, din punct de vedere conceptual, de estimările fluxurilor de trezorerie viitoare și de ratele de actualizare care ajustează aceste fluxuri de trezorerie. Entitatea nu trebuie să realizeze o dublă contabilizare a ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar, de exemplu, prin includerea și a ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar în mod implicit, atunci când stabilește estimările fluxurilor de trezorerie viitoare sau ratele de actualizare. Ratele de actualizare care sunt prezentate în conformitate cu punctul 120 nu trebuie să includă ajustări implicite în cazul riscului nefinanciar.

B91 IFRS 17 nu specifică tehnica (tehnicile) de estimare utilizată (utilizate) pentru a stabili ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar. Cu toate acestea, pentru a reflecta despăgubirea de care entitatea ar avea nevoie pentru a suporta riscul nefinanciar, ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar trebuie să aibă următoarele caracteristici:

- (a) riscurile cu frecvență redusă și un grad ridicat de severitate vor determina ajustări mai mari în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar decât riscurile cu frecvență ridicată și un grad redus de severitate;
- (b) în cazul riscurilor similare, contractele cu o durată mai lungă vor determina ajustări mai mari în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar decât contractele cu o durată mai scurtă;

- (c) riscurile cu o distribuție mai amplă a probabilității vor determina ajustări mai mari în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar decât riscurile cu o distribuție mai redusă;
- (d) cu cât se cunoaște mai puțin despre estimarea actuală și evoluția sa, cu atât va fi mai mare ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar; și
- (e) în măsura în care experiența emergentă reduce incertitudinea cu privire la valoarea și plasarea în timp a fluxurilor de trezorerie, ajustările în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar vor scădea și invers.

B92 O entitate trebuie să aplice raționamente atunci când stabilește o tehnică de estimare adecvată pentru ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar. Atunci când aplică un astfel de raționament, o entitate trebuie să analizeze, de asemenea, dacă tehnica asigură o prezentare concisă și informativă, astfel încât utilizatorii situațiilor financiare să poată compara activitatea entității cu activitatea desfășurată de alte entități. Punctul 119 impune unei entități care utilizează o altă tehnică decât cea de stabilire a nivelului de încredere pentru determinarea ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar să prezinte informații cu privire la tehnica utilizată și nivelul de încredere corespunzător rezultatelor tehnicii respective.

Recunoașterea inițială a transferurilor contractelor de asigurare și a combinărilor de întreprinderi (punctul 39)

B93 Atunci când o entitate dobândește contracte de asigurare emise sau contracte de reasigurare deținute în cadrul unui transfer de contracte de asigurare care nu constituie o activitate comercială sau în cadrul unei combinări de întreprinderi care intră sub incidența IFRS 3, entitatea trebuie să aplice punctele 14-24 pentru a identifica grupurile de contracte dobândite, ca și când ar fi încheiat contractele la data tranzacției.

B94 O entitate trebuie să utilizeze contraprestația primită sau plătită pentru contracte ca substituent pentru primele primite. Contraprestația primită sau plătită pentru contracte exclude contraprestația primită sau plătită pentru orice alte active și datorii dobândite în cadrul aceleiași tranzacții. Într-o combinație de întreprinderi care intră sub incidența IFRS 3, contraprestația primită sau plătită este valoarea justă a contractelor la acea dată. Atunci când stabilește respectiva valoare justă, o entitate nu trebuie să aplice punctul 47 din IFRS 13 (cu privire la caracteristicile cererii).

B95 Cu excepția cazului în care se aplică abordarea privind alocarea primelor în cazul datoriei pentru acoperirea rămasă de la punctele 55-59 și 69-70A, la recunoașterea inițială, marja de servicii contractuale se calculează prin aplicarea punctului 38 pentru contractele de asigurare dobândite emise și a punctului 65 pentru contractele de reasigurare dobândite deținute folosind contraprestația primită sau plătită pentru contracte ca substituent pentru primele încasate sau plătite la data recunoașterii inițiale.

B95A În cazul în care contractele de asigurare dobândite emise sunt oneroase, prin aplicarea punctului 47, entitatea trebuie să recunoască excedentul de fluxuri de trezorerie pentru executare față de contraprestația plătită sau primită ca parte a fondului comercial sau a câștigului realizat în urma unei cumpărări în condiții avantajoase, pentru contractele dobândite într-o combinație de întreprinderi care intră sub incidența IFRS 3, sau ca o pierdere în contul de profit sau pierdere, pentru contractele dobândite în cadrul unui transfer. Entitatea trebuie să stabilească o componentă de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă pentru acel excedent și să aplice punctele 49-52 pentru a alocă modificările ulterioare aduse fluxurilor de trezorerie ale respectivei componente de pierdere.

B95B Pentru un grup de contracte de reasigurare deținute cărora li se aplică punctele 66A-66B, o entitate trebuie să determine componenta de recuperare a pierderilor aferentă activului pentru acoperirea rămasă la data tranzacției înmulțind:

- (a) componenta de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă aferentă contractelor de asigurare suport la data tranzacției; și
- (b) procentajul cererilor de despăgubire legate de contractele de asigurare suport pe care, la data tranzacției, entitatea preconizează că le va recupera prin intermediul grupului de contracte de reasigurare deținute.

B95C Entitatea trebuie să recunoască valoarea componentei de recuperare a pierderilor determinată prin aplicarea punctului B95B ca parte a fondului comercial sau a câștigului realizat în urma unei cumpărări în condiții avantajoase, pentru contractele de reasigurare deținute pe care le-a dobândit într-o combinație de întreprinderi care intră sub incidența IFRS 3, sau ca venit în contul de profit sau pierdere, pentru contractele dobândite în cadrul unui transfer.

B95D Prin aplicarea punctelor 14-22, la data tranzacției, o entitate ar putea include într-un grup oneros de contracte de asigurare atât contracte de asigurare oneroase care sunt acoperite printr-un grup de contracte de reasigurare deținute, cât și contracte oneroase care nu sunt acoperite prin grupul de contracte de reasigurare deținute. În vederea aplicării punctului B95B în aceste situații, o entitate trebuie să utilizeze o bază sistematică și rațională de repartizare pentru a determina partea din componenta de pierdere aferentă grupului de contracte de asigurare care se referă la contractele de asigurare acoperite prin grupul de contracte de reasigurare deținute.

Activul pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări

B95E Atunci când o entitate dobândește contracte de asigurare emise în cadrul unui transfer de contracte de asigurare care nu constituie o activitate comercială sau în cadrul unei combinări de întreprinderi care intră sub incidența IFRS 3, entitatea respectivă trebuie să recunoască un activ pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări la valoarea justă de la data tranzacției în legătură cu drepturile de a obține:

- (a) contracte de asigurare viitoare, care reprezintă reînnoiri ale contractelor de asigurare recunoscute la data tranzacției; și
- (b) contracte de asigurare viitoare, altele decât cele menționate la litera (a), după data tranzacției, fără a efectua din nou plățile pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări deja efectuate de entitatea dobândită, care pot fi atribuite direct portofoliului aferent de contracte de asigurare.

B95F La data tranzacției, valoarea niciunui activ pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări nu trebuie inclusă în evaluarea grupului de contracte de asigurare dobândit, prin aplicarea punctelor B93-B95A.

Modificări ale valorii contabile a marjei de servicii contractuale pentru contractele de asigurare fără particularități de participare directă (punctul 44)

B96 În ceea ce privește contractele de asigurare fără particularități de participare directă, punctul 44 litera (c) impune o ajustare a marjei de servicii contractuale a unui grup de contracte de asigurare în cazul modificărilor aduse fluxurilor de trezorerie pentru executare care sunt legate de servicii viitoare. Aceste modificări includ:

- (a) ajustări bazate pe experiență rezultate din primele primite în perioada aferentă serviciilor viitoare și fluxuri de trezorerie conexe, cum ar fi fluxuri de trezorerie aferente achiziției de asigurări și taxe pe prime, evaluate la ratele de actualizare prevăzute la punctul B72 litera (c);
- (b) modificări ale estimărilor valorii actualizate a fluxurilor de trezorerie viitoare în datoria pentru acoperirea rămasă, cu excepția celor descrise la punctul B97 litera (a), evaluate la ratele de actualizare prevăzute la punctul B72 litera (c);
- (c) diferențe între orice componentă de investiții prevăzută a deveni exigibilă în respectiva perioadă și componenta de investiții efectivă care devine exigibilă în respectiva perioadă. Respectivul diferențe se stabilesc prin compararea (i) componentei de investiții efective care devine exigibilă în respectiva perioadă cu (ii) plata din decursul perioadei care a fost preconizată la începutul respectivei perioade, plus orice venituri sau cheltuieli financiare aferente asigurărilor în legătură cu acea plată preconizată, înainte ca aceasta să devină exigibilă;
- (ca) diferențe între orice împrumut către un deținător al unei polițe de asigurare preconizat a deveni rambursabil în respectiva perioadă și împrumutul efectiv către un deținător al unei polițe de asigurare care devine rambursabil în respectiva perioadă. Aceste diferențe se stabilesc prin compararea (i) împrumutului efectiv către un deținător al unei polițe de asigurare care devine rambursabil în respectiva perioadă cu (ii) rambursarea din decursul perioadei care a fost preconizată la începutul respectivei perioade, plus orice venituri sau cheltuieli financiare aferente asigurărilor în legătură cu acea rambursare preconizată, înainte ca aceasta să devină rambursabilă;
- (d) modificări la nivelul ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar care se referă la servicii viitoare. O entitate nu este obligată să dezagrege modificarea de la nivelul ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar între: (i) o modificare aferentă riscului nefinanciar; și (ii) efectul valorii-timp a banilor și modificările produse la nivelul valorii-timp a banilor. În cazul în care o entitate efectuează o astfel de dezagregare, aceasta trebuie să ajusteze marja de servicii contractuale în cazul modificării aferente riscului nefinanciar, evaluată la ratele de actualizare prevăzute la punctul B72 litera (c).

B97 O entitate nu trebuie să ajusteze marja de servicii contractuale pentru un grup de contracte de asigurare fără particularități de participare directă în cazul următoarelor modificări aduse fluxurilor de trezorerie pentru executare, deoarece acestea nu se referă la servicii viitoare:

- (a) efectul valorii-timp a banilor și modificările produse la nivelul valorii-timp a banilor, precum și efectul riscului financiar și al modificărilor produse la nivelul acestuia. Aceste efecte includ:
 - (i) efectul asupra fluxurilor de trezorerie viitoare estimate, dacă există;

- (ii) efectul asupra ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar, dacă s-a efectuat dezagregarea; și
 - (iii) efectul unei modificări la nivelul ratei de actualizare.
- (b) modificări ale estimărilor fluxurilor de trezorerie pentru executare în datoria pentru cheltuielile cu daunele;
- (c) ajustări bazate pe experiență, cu excepția celor descrise la punctul B96 litera (a).

- B98 Termenii unor contracte de asigurare fără particularități de participare directă oferă unei entități o marjă de apreciere în ceea ce privește fluxurile de trezorerie care trebuie plătite deținătorilor de polițe de asigurare. O modificare produsă la nivelul fluxurilor de trezorerie discreționare este considerată ca fiind legată de servicii viitoare și ajustează în consecință marja de servicii contractuale. Pentru a stabili modalitatea de identificare a unei modificări produse la nivelul fluxurilor de trezorerie discreționare, o entitate trebuie să precizeze la începutul contractului pe ce bază se așteaptă să își stabilească angajamentul în cadrul contractului; de exemplu, pe baza unei rate fixe a dobânzii sau pe baza profiturilor care variază în funcție de randamentul specificat al activelor.
- B99 O entitate trebuie să utilizeze această specificație pentru a face deosebirea între efectul modificărilor de la nivelul ipotezelor care se referă la riscul financiar asupra angajamentului respectiv (care nu ajustează marja de servicii contractuale) și efectul modificărilor discreționare asupra respectivului angajament (care ajustează marja de servicii contractuale).
- B100 Dacă o entitate nu poate specifica, la începutul contractului, ce angajament consideră că are în temeiul contractului și ce consideră ca fiind discreționar, aceasta trebuie să considere că angajamentul său este profitul implicit în estimarea fluxurilor de trezorerie pentru executare la începutul contractului, actualizate pentru a reflecta ipotezele curente care se referă la riscul financiar.

Modificări ale valorii contabile a marjei de servicii contractuale pentru contractele de asigurare cu particularități de participare directă (punctul 45)

- B101 Contractele de asigurare cu particularități de participare directă sunt contracte de asigurare care sunt în esență contracte de servicii legate de investiții, în cadrul cărora o entitate promite să obțină un randament al investiției pe baza elementelor suport. Prin urmare, acestea sunt definite ca fiind contracte de asigurare pentru care:
- (a) termenii contractuali specifică faptul că deținătorul poliței de asigurare participă cu o cotă într-o rezervă clar identificată de elemente suport (a se vedea punctele B105-B106);
 - (b) entitatea se așteaptă să plătească deținătorului poliței de asigurare o sumă egală cu o cotă substanțială din rata de rentabilitate la valoarea justă a elementelor suport (a se vedea punctul B107); și
 - (c) entitatea se așteaptă ca o proporție substanțială din orice modificare a sumelor care trebuie plătite deținătorului poliței de asigurare să varieze în funcție de modificarea valorii juste a elementelor suport (a se vedea punctul B107).
- B102 O entitate trebuie să evalueze dacă sunt îndeplinite condițiile de la punctul B101 pe baza așteptărilor sale la începutul contractului și nu trebuie să reevalueze condițiile ulterior, cu excepția cazului în care contractul este modificat, prin aplicarea punctului 72.
- B103 În măsura în care contractele de asigurare dintr-un grup afectează fluxurile de trezorerie destinate deținătorilor de polițe de asigurare din contracte din alte grupuri (a se vedea punctele B67-B71), o entitate trebuie să evalueze dacă sunt îndeplinite condițiile de la punctul B101, luând în considerare fluxurile de trezorerie pe care entitatea se așteaptă să le plătească deținătorilor de polițe de asigurare stabiliți prin aplicarea punctelor B68-B70.
- B104 Condițiile de la punctul B101 asigură faptul că acele contracte de asigurare cu particularități de participare directă sunt contracte în cadrul cărora obligația entității față de deținătorul poliței de asigurare este diferența netă dintre:
- (a) obligația de a plăti deținătorului poliței de asigurare o sumă egală cu valoarea justă a elementelor suport; și
 - (b) o taxă variabilă (a se vedea punctele B110-B118) pe care entitatea o va deduce de la litera (a) în schimbul serviciului viitor prevăzut în contractul de asigurare, care cuprinde:
 - (i) suma aferentă cotei entității din valoarea justă a elementelor suport; minus
 - (ii) fluxurile de trezorerie pentru executare care nu variază în funcție de randamentul elementelor suport.
- B105 O cotă menționată la punctul B101 litera (a) nu exclude existența unei marje de apreciere din partea entității de a varia sumele plătite deținătorului poliței de asigurare. Cu toate acestea, legătura cu elementele suport trebuie să fie aplicabilă (a se vedea punctul 2).

- B106 Rezerva de elemente suport menționată la punctul B101 litera (a) poate include orice elemente, de exemplu, un portofoliu de referință de active, activele nete ale entității sau un anumit subset de active nete ale entității, atât timp cât acestea sunt identificate în mod clar în contract. Nu este necesar ca o entitate să dețină rezerva identificată de elemente suport. Cu toate acestea, o rezervă de elemente suport identificată în mod clar nu există atunci când:
- (a) o entitate poate modifica elementele suport care stabilesc valoarea obligației entității cu efect retroactiv; sau
 - (b) nu există elemente suport identificate, chiar dacă deținătorului poliței de asigurare i s-ar putea oferi un profit care reflectă, în general, performanța globală și așteptările entității sau performanța și așteptările aferente unui subset al activelor deținute de către entitate. Un exemplu de un astfel de profit este o rată de creditare sau plata unor dividende stabilite la sfârșitul perioadei la care se referă. În acest caz, obligația față de deținătorul poliței de asigurare reflectă rata de creditare sau cuantumurile dividendelor pe care le-a stabilit entitatea și nu reflectă elementele suport identificate.
- B107 Punctul B101 litera (b) prevede ca entitatea să preconizeze faptul că o cotă substanțială din rata de rentabilitate la valoarea justă a elementelor suport va fi plătită deținătorului poliței de asigurare, iar punctul B101 litera (c) prevede că entitatea preconizează faptul că o proporție substanțială din orice modificare a sumelor care trebuie plătite deținătorului poliței de asigurare variază în funcție de modificarea valorii juste a elementelor suport. O entitate trebuie:
- (a) să interpreteze termenul „substanțial” de la ambele puncte în contextul obiectivului contractelor de asigurare cu particularități de participare directă ca fiind contracte în baza cărora entitatea prestează servicii legate de investiții și primește în schimbul acestora o taxă care este stabilită în raport cu elementele suport; și
 - (b) să evalueze variabilitatea sumelor de la punctul B101 literele (b) și (c):
 - (i) pe durata contractului de asigurare; și
 - (ii) pe baza mediei ponderate cu probabilitățile la valoarea actualizată, nu pe baza celor mai bune sau a celor mai slabe rezultate (a se vedea punctele B37-B38).
- B108 De exemplu, dacă entitatea preconizează că va plăti o cotă substanțială din rata de rentabilitate la valoarea justă a elementelor suport, sub rezerva unei garanții de profit minim, vor exista scenarii în care:
- (a) fluxurile de trezorerie pe care entitatea preconizează să le plătească deținătorului poliței de asigurare variază în funcție de modificările valorii juste a elementelor suport, deoarece randamentul garantat și alte fluxuri de trezorerie care nu variază în funcție de randamentul elementelor suport nu depășesc randamentul la valoarea justă al elementelor suport; și
 - (b) fluxurile de trezorerie pe care entitatea preconizează să le plătească deținătorului poliței de asigurare nu variază în funcție de modificările valorii juste a elementelor suport, deoarece randamentul garantat și alte fluxuri de trezorerie care nu variază în funcție de randamentul elementelor suport depășesc randamentul la valoarea justă al elementelor suport.
- Evaluarea de către entitate a variabilității prevăzute la punctul B101 litera (c) pentru acest exemplu va reflecta media ponderată cu probabilitățile la valoarea actualizată a tuturor acestor scenarii.
- B109 Contractele de reasigurare emise și contractele de reasigurare deținute nu pot fi contracte de asigurare cu particularități de participare directă în sensul IFRS 17.
- B110 În cazul contractelor de asigurare cu particularități de participare directă, marja de servicii contractuale este ajustată pentru a reflecta caracterul variabil al taxei. Prin urmare, modificările valorilor prevăzute la punctul B104 sunt tratate conform dispozițiilor de la punctele B111-B114.
- B111 Modificările aduse obligației de a plăti deținătorului poliței de asigurare o sumă egală cu valoarea justă a elementelor suport [punctul B104 litera (a)] nu se referă la servicii viitoare și nu ajustează marja de servicii contractuale.
- B112 Modificările aduse sumei aferente cotei entității din valoarea justă a elementelor suport [punctul B104 litera (b) subpunctul (i)] se referă la servicii viitoare și determină ajustarea marjei de servicii contractuale, prin aplicarea punctului 45 litera (b).

- B113 Modificările fluxurilor de trezorerie pentru executare care nu variază în funcție de randamentul elementelor suport [punctul B104 litera (b) subpunctul (ii)] cuprind:
- (a) modificările fluxurilor de trezorerie pentru executare, altele decât cele menționate la litera (b). O entitate trebuie să aplice punctele B96-B97, în conformitate cu contractele de asigurare fără particularități de participare directă, pentru a stabili în ce măsură acestea sunt legate de servicii viitoare și, prin aplicarea punctului 45 litera (c), să ajusteze marja de servicii contractuale. Toate ajustările sunt evaluate pe baza ratelor de actualizare curente;
 - (b) modificarea efectului valorii-timp a banilor și al riscurilor financiare care nu decurg din elementele suport; de exemplu, efectul garanțiilor financiare. Acestea sunt legate de servicii viitoare și, prin aplicarea punctului 45 litera (c), determină ajustarea marjei de servicii contractuale, cu excepția cazului în care se aplică punctul B115.
- B114 O entitate nu este obligată să identifice ajustări ale marjei de servicii contractuale prevăzute la punctele B112 și B113 în mod separat. În schimb, pentru unele ajustări sau pentru toate ajustările poate fi stabilită o sumă combinată.

Atenuarea riscului

- B115 În măsura în care o entitate îndeplinește condițiile de la punctul B116, aceasta poate alege să nu recunoască o modificare a marjei de servicii contractuale pentru a reflecta unele sau toate modificările efectului valorii-timp a banilor și al riscului financiar asupra:
- (a) sumei aferente cotei entității din elementele suport (a se vedea punctul B112), în cazul în care entitatea atenuază efectul riscului financiar asupra sumei respective utilizând instrumente derivate sau contracte de reasigurare deținute; și
 - (b) fluxurilor de trezorerie pentru executare prevăzute la punctul B113 litera (b), în cazul în care entitatea atenuază efectul riscului financiar asupra fluxurilor respective de trezorerie pentru executare utilizând instrumente derivate, instrumente financiare nederivate evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere sau contracte de reasigurare deținute.
- B116 Pentru a aplica dispozițiile de la punctul B115, o entitate trebuie să aibă un obiectiv și o strategie de administrare a riscurilor documentate anterior în vederea atenuării riscului financiar, astfel cum se descrie la punctul B115. La aplicarea respectivului obiectiv și a respectivei strategii:
- (a) între contractele de asigurare și instrumentul derivat, instrumentul financiar nederivat evaluat la valoarea justă prin profit sau pierdere sau contractul de reasigurare deținut există o compensare economică (adică valorile contractelor de asigurare și cele ale elementelor de atenuare a riscului evoluează, în general, în direcții opuse din cauza faptului că acestea reacționează similar la modificările riscului care este atenuat). O entitate nu trebuie să ia în considerare diferențele de evaluare contabilă atunci când evaluează compensarea economică;
 - (b) riscul de credit nu domină compensarea economică.
- B117 Entitatea trebuie să stabilească, în mod consecvent și în fiecare perioadă de raportare, fluxurile de trezorerie pentru executare dintr-un grup căruia i se aplică punctul B115.
- B117A În cazul în care entitatea atenuază efectul riscului financiar utilizând instrumente derivate sau instrumente financiare nederivate evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere, aceasta trebuie să includă veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor pentru respectiva perioadă care decurg din aplicarea punctului B115 în contul de profit sau pierdere. În cazul în care entitatea atenuază efectul riscului financiar utilizând contracte de reasigurare deținute, aceasta trebuie să aplice pentru prezentarea veniturilor sau a cheltuielilor financiare aferente asigurărilor care decurg din aplicarea punctului B115 aceeași politică contabilă pe care o aplică în cazul contractelor de reasigurare deținute, prin aplicarea punctelor 88 și 90.
- B118 Dacă vreuna dintre condițiile de la punctul B116 nu mai este îndeplinită, o entitate trebuie să înceteze aplicarea punctului B115 începând de la data respectivă. Entitatea nu trebuie să facă nicio ajustare pe baza modificărilor recunoscute anterior în contul de profit sau pierdere.

Recunoașterea marjei de servicii contractuale în contul de profit sau pierdere

- B119 O sumă din marja de servicii contractuale pentru un grup de contracte de asigurare este recunoscută în contul de profit sau pierdere în fiecare perioadă pentru a reflecta serviciile contractuale de asigurare prestate în cadrul grupului de contracte de asigurare din perioada respectivă [a se vedea punctul 44 litera (e), punctul 45 litera (e) și punctul 66 litera (e)]. Suma este stabilită prin:

- (a) identificarea unităților de acoperire din grup. Numărul unităților de acoperire dintr-un grup reprezintă cantitatea de servicii contractuale de asigurare prevăzută de contractele din grup, care este stabilită prin luarea în considerare, pentru fiecare contract, a cantității de beneficii furnizate în baza unui contract și a perioadei de acoperire preconizate a acestuia;
- (b) distribuirea marjei de servicii contractuale la sfârșitul perioadei (înainte de recunoașterea oricăror sume în contul de profit sau pierdere pentru a reflecta serviciile contractuale de asigurare prestate în respectiva perioadă), în mod egal, pentru fiecare unitate de acoperire acordată în perioada curentă și preconizată a fi acordată în viitor;
- (c) recunoașterea în contul de profit sau pierdere a sumei alocate pentru unitățile de acoperire acordate în respectiva perioadă.

B119A În vederea aplicării punctului B119, perioada aferentă prestării serviciului legat de randamentul investițiilor sau a serviciului legat de investiții se încheie la sau înainte de data plății tuturor sumelor datorate deținătorilor curenți ai polițelor de asigurare în legătură cu serviciile respective, fără a se ține seama de plățile către deținătorii viitori ai polițelor de asigurare incluse în fluxurile de trezorerie pentru executare prin aplicarea punctului B68.

B119B Contractele de asigurare fără particularități de participare directă pot prevedea un serviciu legat de randamentul investițiilor dacă și numai dacă:

- (a) există o componentă de investiții sau deținătorul poliței de asigurare are dreptul de a retrage o sumă;
- (b) entitatea se așteaptă ca respectiva componentă de investiții sau suma pe care deținătorul poliței de asigurare are dreptul să o retragă să includă un randament al investițiilor (randamentul investițiilor poate fi mai mic de zero, de exemplu, într-un mediu cu o rată a dobânzii negativă); și
- (c) entitatea preconizează că va desfășura activități de investiții în vederea generării respectivului randament al investițiilor.

Contracte de reasigurare deținute – recunoașterea recuperării pierderilor aferente contractelor de asigurare suport (punctele 66A-66B)

B119C Punctul 66A se aplică dacă și numai dacă respectivul contract de reasigurare deținut este încheiat înainte de sau în același timp cu recunoașterea contractelor de asigurare suport oneroase.

B119D În vederea aplicării punctului 66A, o entitate trebuie să determine ajustarea aferentă marjei de servicii contractuale a unui grup de contracte de reasigurare deținute și venitul care rezultă din aceasta înmulțind:

- (a) pierderea recunoscută ca fiind rezultată din contractele de asigurare suport; și
- (b) procentajul cererilor de despăgubire legate de contractele de asigurare suport pe care entitatea preconizează că le va recupera prin intermediul grupului de contracte de reasigurare deținute.

B119E Prin aplicarea punctelor 14-22, o entitate ar putea include într-un grup oneros de contracte de asigurare atât contracte de asigurare oneroase care sunt acoperite de un grup de contracte de reasigurare deținute, cât și contracte de asigurare oneroase care nu sunt acoperite de grupul de contracte de reasigurare deținute. În vederea aplicării punctului 66 litera(c) subpunctele (i)-(ii) și a punctului 66A în aceste situații, entitatea trebuie să aplice o metodă sistematică și rațională de repartizare pentru a stabili partea din pierderile recunoscute ca fiind rezultate din grupul de contracte de asigurare care se referă la contractele de asigurare acoperite de grupul de contracte de reasigurare deținute.

B119F După ce a stabilit o componentă de recuperare a pierderilor prin aplicarea punctului 66B, o entitate trebuie să ajusteze componenta de recuperare a pierderilor pentru a reflecta modificările la nivelul componentei de pierdere aferente unui grup oneros de contracte de asigurare suport (a se vedea punctele 50-52). Valoarea contabilă a componentei de recuperare a pierderilor nu trebuie să depășească partea din valoarea contabilă a componentei de pierdere aferente grupului oneros de contracte de asigurare suport, pe care entitatea preconizează că o va recupera din grupul de contracte de reasigurare deținute.

VENITURI DIN ASIGURĂRI (PUNCTELE 83 ȘI 85)

B120 Valoarea totală a veniturilor din asigurări pentru un grup de contracte de asigurare constituie contraprestația contractelor, adică valoarea primelor plătite entității:

- (a) ajustată pentru un efect de finanțare; și
- (b) excluzând orice componente de investiții.

- B121 Punctul 83 impune ca valoarea veniturilor din asigurări recunoscute într-o perioadă să ilustreze transferul serviciilor promise la o valoare care reflectă contraprestația la care entitatea preconizează că are dreptul în schimbul serviciilor respective. Contraprestația totală a unui grup de contracte include următoarele sume:
- (a) sumele legate de prestarea de servicii, care cuprind:
 - (i) cheltuielile cu servicii de asigurare, excluzând orice sume aferente ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar incluse la subpunctul (ii) și orice sume alocate componentei de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă;
 - (ia) sume aferente impozitului pe profit care sunt imputabile în mod specific deținătorului poliței de asigurare;
 - (ii) ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar, excluzând orice sume alocate componentei de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă; și
 - (iii) marja de servicii contractuale;
 - (b) sume legate de fluxuri de trezorerie aferente achiziției de asigurări.
- B122 Veniturile din asigurări pentru o perioadă care se referă la sumele descrise la punctul B121 litera (a) se stabilesc în conformitate cu punctele B123-B124. Veniturile din asigurări pentru o perioadă care se referă la sumele descrise la punctul B121 litera (b) se stabilesc în conformitate cu punctul B125.
- B123 Aplicând IFRS 15, atunci când o entitate furnizează servicii, aceasta derecunoaște obligația de executare pentru serviciile respective și recunoaște venituri. În mod consecvent, aplicând IFRS 17, atunci când o entitate furnizează servicii în decursul unei perioade, aceasta reduce datoria pentru acoperirea rămasă pentru serviciile prestate și recunoaște veniturile din asigurări. Reducerea datoriei pentru acoperirea rămasă care generează venituri din asigurări exclude modificările datoriei care nu se referă la servicii preconizate a fi acoperite de contraprestația primită de entitate. Aceste modificări sunt:
- (a) modificările care nu se referă la servicii furnizate în perioada respectivă, de exemplu:
 - (i) modificările care rezultă din fluxurile de trezorerie de intrare generate de primele primite;
 - (ii) modificările care se referă la componente de investiții în respectiva perioadă;
 - (iia) modificările care rezultă din fluxurile de trezorerie generate de împrumuturile acordate deținătorilor polițelor de asigurare;
 - (iii) modificările care se referă la taxe bazate pe tranzacții colectate în numele unor terți (cum ar fi taxe pe prime, taxa pe valoarea adăugată și impozitele pe bunuri și servicii) [a se vedea punctul B65 litera (i)];
 - (iv) veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor;
 - (v) fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări (a se vedea punctul B125); și
 - (vi) derecunoașterea datoriilor cesionate unui terț;
 - (b) modificările care se referă la servicii, dar pentru care entitatea nu se așteaptă să primească în schimb o contravaloare, adică creșteri și descreșteri ale componentei de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă (a se vedea punctele 47-52).
- B123A În măsura în care o entitate derecunoaște un activ pentru alte fluxuri de trezorerie decât fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări la data recunoașterii inițiale a unui grup de contracte de asigurare [a se vedea punctul 38 litera (c) subpunctul (ii) și punctul B66A], aceasta trebuie să recunoască venituri din asigurări și cheltuieli cu asigurările pentru valoarea derecunoscută la data respectivă.
- B124 În consecință, veniturile din asigurări pentru respectiva perioadă pot fi analizate, de asemenea, ca total al modificărilor în ceea ce privește datoria pentru acoperirea rămasă în perioada respectivă, care se referă la servicii pentru care entitatea se așteaptă să primească în schimb o contravaloare. Aceste modificări sunt:
- (a) cheltuielile aferente serviciilor de asigurare suportate în respectiva perioadă (evaluate la valorile preconizate la începutul perioadei), cu excepția:
 - (i) sumelor alocate pentru componenta de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă prin aplicarea punctului 51 litera (a);
 - (ii) rambursărilor de componente de investiții;
 - (iii) sumelor care se referă la taxe bazate pe tranzacții colectate în numele unor terți (cum ar fi taxe pe prime, taxa pe valoarea adăugată și impozitele pe bunuri și servicii) [a se vedea punctul B65 litera (i)];

- (iv) cheltuielilor aferente achiziției de asigurări (a se vedea punctul B125); și
 - (v) sumei aferente ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar [a se vedea litera (b)];
- (b) modificarea produsă la nivelul ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar, cu excepția:
- (i) modificărilor incluse în veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor prin aplicarea punctului 87;
 - (ii) modificărilor care determină ajustarea marjei de servicii contractuale, deoarece acestea se referă la servicii viitoare, prin aplicarea punctului 44 litera (c) și a punctului 45 litera (c); și
 - (iii) sumelor alocate pentru componenta de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă, prin aplicarea punctului 51 litera (b);
- (c) valoarea marjei de servicii contractuale recunoscute în contul de profit sau pierdere în respectiva perioadă, prin aplicarea punctului 44 litera (e) și a punctului 45 litera (e);
- (d) alte sume, dacă există, de exemplu, ajustările bazate pe experiență pentru încasările din prime, altele decât cele care se referă la servicii viitoare [a se vedea punctul B96 litera (a)].
- B125 O entitate trebuie să stabilească venituri din asigurări legate de fluxuri de trezorerie aferente achiziției de asigurări prin repartizarea părții din primele legate de recuperarea respectivelor fluxuri de trezorerie pentru fiecare perioadă de raportare în mod sistematic în funcție de trecerea timpului. O entitate trebuie să recunoască aceeași sumă drept cheltuieli cu servicii de asigurare.
- B126 Atunci când o entitate aplică abordarea bazată pe alocarea primelor prevăzută la punctele 55-58, veniturile din asigurări pentru respectiva perioadă constituie valoarea încasărilor estimate din prime (excluzând orice componentă de investiție și ajustate pentru a reflecta valoarea-timp a banilor și efectul riscului financiar, după caz, prin aplicarea punctului 56) alocate pentru perioada respectivă. Entitatea trebuie să aloce încasările estimate din prime pentru fiecare perioadă aferentă serviciilor contractuale de asigurare:
- (a) în funcție de trecerea timpului; însă
 - (b) dacă tiparul preconizat de eliberare de risc în perioada de acoperire diferă în mod semnificativ de trecerea timpului, atunci alocarea se efectuează în funcție de calendarul preconizat pentru cheltuielile suportate cu servicii de asigurare.
- B127 O entitate trebuie să modifice baza de alocare între punctul B126 literele (a) și (b), după caz, dacă se modifică datele și circumstanțele.

VENITURI SAU CHELTUIELI FINANCIARE AFERENTE ASIGURĂRILOR (PUNCTELE 87-92)

- B128 Punctul 87 impune unei entități să includă în veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor efectul valorii-timp a banilor și al riscului financiar, precum și modificările acestora. În sensul IFRS 17:
- (a) ipotezele privind inflația în funcție de un indice al prețurilor sau al ratelor ori în funcție de prețuri ale activelor cu un randament corelat cu inflația sunt ipoteze care se referă la riscul financiar;
 - (b) ipotezele privind inflația bazate pe așteptările unei entități cu privire la modificări specifice ale prețurilor nu sunt ipoteze care se referă la riscul financiar; și
 - (c) modificările la nivelul evaluării unui grup de contracte de asigurare determinate de modificările valorii elementelor-suport (excluzând adăugările și retragerile) sunt modificări care decurg din efectul valorii-timp a banilor și al riscului financiar, precum și din modificările acestora.
- B129 Punctele 88-89 impun unei entități să aleagă o politică contabilă și să se decidă în ceea ce privește dezagregarea veniturilor sau cheltuielilor financiare aferente asigurărilor în respectiva perioadă între contul de profit sau pierdere și alte elemente ale rezultatului global. O entitate trebuie să aplice portofoliilor de contracte de asigurare politică contabilă pe care a ales-o. Atunci când evaluează politica contabilă adecvată pentru un portofoliu de contracte de asigurare, prin aplicarea punctului 13 din IAS 8 *Politici contabile, modificări ale estimărilor contabile și erori*, entitatea trebuie să ia în considerare, pentru fiecare portofoliu, activele pe care le deține și modul de contabilizare a acestor active.

- B130 Dacă se aplică punctul 88 litera (b), o entitate trebuie să includă în contul de profit sau pierdere o sumă stabilită prin repartizarea sistematică a veniturilor sau cheltuielilor financiare totale preconizate pe durata grupului de contracte de asigurare. În acest context, alocarea sistematică este o alocare a veniturilor sau cheltuielilor financiare totale preconizate ale unui grup de contracte de asigurare pe durata grupului, care:
- (a) se bazează pe caracteristici ale contractelor, fără a face trimitere la factori care nu afectează fluxurile de trezorerie prevăzute a fi generate în baza contractelor. De exemplu, alocarea veniturilor sau a cheltuielilor financiare nu trebuie să fie bazată pe randamente recunoscute preconizate din active dacă respectivele randamente recunoscute preconizate nu afectează fluxurile de trezorerie ale contractelor din grup;
 - (b) are ca rezultat o valoare totală zero a sumelor recunoscute în alte elemente ale rezultatului global pe durata grupului de contracte. Valoarea cumulată recunoscută în alte elemente ale rezultatului global la orice dată constituie diferența dintre valoarea contabilă a grupului de contracte și valoarea la care grupul ar fi evaluat atunci când se aplică alocarea sistematică.
- B131 În ceea ce privește grupurile de contracte de asigurare pentru care modificările ipotezelor care se referă la riscul financiar nu au un efect substanțial asupra sumelor plătite deținătorului poliței de asigurare, alocarea sistematică este determinată utilizând ratele de actualizare specificate la punctul B72 litera (e) subpunctul (i).
- B132 În ceea ce privește grupurile de contracte de asigurare pentru care modificările ipotezelor care se referă la riscul financiar au un efect substanțial asupra sumelor plătite deținătorilor de polițe de asigurare:
- (a) o alocare sistematică, în cazul veniturilor sau al cheltuielilor financiare aferente estimărilor fluxurilor de trezorerie viitoare, poate fi stabilită în unul din următoarele moduri:
 - (i) utilizând o rată care alocă veniturile sau cheltuielile financiare preconizate revizuite rămase pe durata rămasă a grupului de contracte la o rată constantă; sau
 - (ii) în cazul contractelor care folosesc o rată de creditare pentru a stabili sumele datorate deținătorilor de polițe de asigurare, utilizând o alocare bazată pe sumele creditate în respectiva perioadă și preconizate a fi creditate în perioadele viitoare;
 - (b) o alocare sistematică, în cazul veniturilor sau al cheltuielilor financiare aferente ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar, dacă acestea sunt dezagregate separat de alte modificări de la nivelul ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar, prin aplicarea punctului 81, este stabilită folosind o alocare în concordanță cu cea utilizată pentru alocarea în cazul veniturilor sau al cheltuielilor financiare aferente fluxurilor de trezorerie viitoare;
 - (c) o alocare sistematică, în cazul veniturilor sau al cheltuielilor financiare aferente marjei de servicii contractuale, este stabilită:
 - (i) pentru contractele de asigurare fără particularități de participare directă, utilizând ratele de actualizare prevăzute la punctul B72 litera (b); și
 - (ii) pentru contractele de asigurare cu particularități de participare directă, utilizând o alocare în concordanță cu cea folosită pentru alocarea în cazul veniturilor sau al cheltuielilor aferente fluxurilor de trezorerie viitoare.
- B133 Atunci când aplică abordarea bazată pe alocarea primelor pentru contractele de asigurare descrise la punctele 53-59, o entitate poate fi obligată sau poate alege să reducă datoria pentru cheltuielile cu daunele. În astfel de cazuri, aceasta poate alege să dezagrege veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor prin aplicarea punctului 88 litera (b). Dacă optează pentru acest lucru, entitatea trebuie să stabilească veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor în contul de profit sau pierdere folosind rata de actualizare specificată la punctul B72 litera (e) subpunctul (iii).
- B134 Punctul 89 se aplică în cazul în care o entitate, fie că alege, fie că i se impune, deține elementele suport pentru contracte de asigurare cu particularități de participare directă. Dacă o entitate alege să dezagrege veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor prin aplicarea punctului 89 litera (b), aceasta trebuie să includă în contul de profit sau pierdere veniturile sau cheltuielile care corespund exact veniturilor sau cheltuielilor incluse în contul de profit sau pierdere pentru elementele suport, rezultând o valoare netă a elementelor prezentate separat egală cu zero.
- B135 O entitate se poate califica pentru a face alegerea de politică contabilă prevăzută la punctul 89 în unele perioade, dar nu în altele, din cauza unei modificări legate de deținerea elementelor suport. Dacă ar surveni o astfel de modificare, alegerea politicii contabile disponibile entității s-ar schimba de la cea prevăzută la punctul 88 la cea prevăzută la punctul 89 sau invers. Prin urmare, o entitate își poate modifica politica contabilă, trecând de la cea prevăzută la punctul 88 litera (b) la cea prevăzută la punctul 89 litera (b). Atunci când efectuează o astfel de modificare, o entitate trebuie:

- (a) să includă valoarea cumulată, inclusă anterior în alte elemente ale rezultatului global până la data modificării, drept o ajustare din reclasificare în contul de profit sau pierdere în perioada modificării și în perioadele viitoare, după cum urmează:
- (i) dacă entitatea a aplicat anterior punctul 88 litera (b), aceasta trebuie să includă în contul de profit sau pierdere valoarea cumulată inclusă în alte elemente ale rezultatului global înainte de modificare, ca și când entitatea ar continua abordarea de la punctul 88 litera (b) pe baza ipotezelor care s-au aplicat imediat înainte de modificare; și
 - (ii) dacă entitatea a aplicat anterior punctul 89 litera (b), aceasta trebuie să includă în contul de profit sau pierdere valoarea cumulată inclusă în alte elemente ale rezultatului global înainte de modificare, ca și când entitatea ar continua abordarea de la punctul 89 litera (b) pe baza ipotezelor care s-au aplicat imediat înainte de modificare;
- (b) să nu retrateze informațiile comparative din perioadele anterioare.

B136 Atunci când aplică punctul B135 litera (a), o entitate nu trebuie să recalculeze valoarea cumulată inclusă anterior în alte elemente ale rezultatului global ca și când noua dezagregare s-a aplicat dintotdeauna; iar ipotezele folosite pentru reclasificare în perioadele viitoare nu se actualizează după data modificării.

EFECTUL ESTIMĂRILOR CONTABILE REALIZATE ÎN SITUAȚIILE FINANCIARE INTERIMARE

B137 În cazul în care o entitate întocmește situații financiare interimare prin aplicarea IAS 34 *Raportarea financiară interimară*, aceasta trebuie să aleagă o politică contabilă, decidând dacă să modifice tratamentul estimărilor contabile realizate în situațiile financiare interimare precedente atunci când aplică IFRS 17 în situațiile financiare interimare ulterioare și în perioada de raportare anuală. Entitatea trebuie să aplice politica contabilă pe care a ales-o tuturor grupurilor de contracte de asigurare pe care le emite, precum și grupurilor de contracte de reasigurare pe care le deține.

Apendicele C

Data intrării în vigoare și tranziția

Prezentul apendice este parte integrantă a IFRS 17 Contracte de asigurare.

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

- C1 O entitate trebuie să aplice IFRS 17 pentru perioadele de raportare anuală care încep la 1 ianuarie 2023 sau ulterior acestei date. Dacă o entitate aplică IFRS 17 mai devreme, entitatea trebuie să prezinte informații despre acest fapt. Se permite aplicarea anterior acestei date în cazul entităților care aplică IFRS 9 *Instrumente financiare* la data aplicării inițiale a IFRS 17 sau anterior acestei date.
- C2 În sensul cerințelor privind tranziția de la punctele C1 și C3-C33:
- (a) data aplicării inițiale reprezintă începutul perioadei de raportare anuală în care o entitate aplică pentru prima dată IFRS 17; și
 - (b) data tranziției este începutul perioadei de raportare anuală imediat anterioară datei aplicării inițiale.

TRANZIȚIA

- C3 Cu excepția cazului în care acest lucru nu este posibil sau se aplică punctul C5A, o entitate trebuie să aplice IFRS 17 retroactiv, sub rezerva următoarelor aspecte:
- (a) o entitate nu este obligată să prezinte informațiile cantitative prevăzute la punctul 28 litera (f) din IAS 8 *Politici contabile, modificări în estimările contabile și erori*; și
 - (b) o entitate nu trebuie să aplice opțiunea de la punctul B115 pentru perioade anterioare datei tranziției. O entitate poate aplica opțiunea de la punctul B115 prospectiv la sau după data tranziției dacă și numai dacă entitatea desemnează relații de atenuare a riscului la sau înainte de data la care aplică opțiunea respectivă.

- C4 Pentru a aplica retroactiv IFRS 17, o entitate trebuie, la data tranziției:
- (a) să identifice, să recunoască și să evalueze fiecare grup de contracte de asigurare ca și când IFRS 17 s-ar fi aplicat dintotdeauna;
 - (aa) să identifice, să recunoască și să evalueze orice active pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări ca și când IFRS 17 s-ar fi aplicat dintotdeauna (cu excepția faptului că o entitate nu este obligată să aplice evaluarea posibilității de recuperare prevăzută la punctul 28E înainte de data tranziției);
 - (b) să derecunoască orice solduri existente care nu ar fi existat dacă IFRS 17 s-ar fi aplicat dintotdeauna; și
 - (c) să recunoască orice diferență netă rezultată la nivelul capitalurilor proprii.
- C5 Dacă și numai dacă nu este posibil să aplice punctul C3 pentru un grup de contracte de asigurare, o entitate trebuie să aplice următoarele abordări în locul dispozițiilor de la punctul C4 litera (a):
- (a) abordarea retrospectivă modificată de la punctele C6-C19A, sub rezerva dispozițiilor de la punctul C6 litera (a); sau
 - (b) abordarea bazată pe valoarea justă de la punctele C20-C24B.
- C5A Fără a aduce atingere punctului C5, o entitate poate alege să aplice abordarea bazată pe valoarea justă de la punctele C20-C24B pentru un grup de contracte de asigurare cu particularități de participare directă în legătură cu care ar putea aplica IFRS 17 retroactiv dacă și numai dacă:
- (a) entitatea alege să aplice prospectiv opțiunea de atenuare a riscurilor prevăzută la punctul B115 pentru un grup de contracte de asigurare de la data tranziției; și
 - (b) entitatea a utilizat instrumente derivate, instrumente financiare nederivate evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere sau contracte de reasigurare deținute în vederea atenuării riscului financiar care decurge din grupul respectiv de contracte de asigurare, astfel cum se specifică la punctul B115, înainte de data tranziției.
- C5B Dacă și numai dacă nu este posibil să aplice punctul C4 litera (aa) în legătură cu un activ pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări, o entitate trebuie să aplice următoarele abordări în vederea evaluării activului pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări:
- (a) abordarea retrospectivă modificată de la punctele C14B-C14D și de la punctul C17A, sub rezerva dispozițiilor de la punctul C6 litera (a); sau
 - (b) abordarea bazată pe valoarea justă de la punctele C24A-C24B.

Abordarea retrospectivă modificată

- C6 Obiectivul abordării retrospective modificate este de a obține rezultatul cel mai apropiat posibil de aplicarea retrospectivă utilizând informații rezonabile și justificabile disponibile fără costuri sau eforturi nejustificate. În consecință, atunci când aplică această abordare, o entitate trebuie:
- (a) să utilizeze informații rezonabile și justificabile. Dacă entitatea nu poate obține informații rezonabile și justificabile, necesare în vederea aplicării abordării retrospective modificate, entitatea trebuie să aplice abordarea bazată pe valoarea justă;
 - (b) să valorifice la maximum informațiile care ar fi fost utilizate pentru a aplica o abordare pe deplin retrospectivă, dar trebuie să utilizeze numai informații disponibile fără costuri sau eforturi nejustificate.
- C7 Punctele C9-C19A stabilesc modificările permise în ceea ce privește aplicarea retrospectivă în următoarele domenii:
- (a) evaluări ale contractelor de asigurare sau ale grupurilor de contracte de asigurare care ar fi fost efectuate la data începerii contractului sau la recunoașterea inițială;
 - (b) sumele aferente marjei de servicii contractuale sau componente de pierdere pentru contractele de asigurare fără particularități de participare directă;
 - (c) sumele aferente marjei de servicii contractuale sau componente de pierdere pentru contractele de asigurare cu particularități de participare directă; și
 - (d) venituri sau cheltuieli financiare aferente asigurărilor.

- C8 În vederea realizării obiectivului abordării retrospective modificate, unei entități i se permite să utilizeze fiecare modificare de la punctele C9-C19A numai în măsura în care aceasta nu deține informații rezonabile și justificabile pentru a aplica o abordare retrospectivă.

Evaluări la începutul contractului sau la recunoașterea inițială

- C9 În măsura permisă de punctul C8, o entitate trebuie să stabilească următoarele chestiuni pe baza informațiilor disponibile la data tranziției:
- (a) cum să identifice grupurile de contracte de asigurare, prin aplicarea punctelor 14-24;
 - (b) dacă un contract de asigurare corespunde definiției unui contract de asigurare cu particularități de participare directă, prin aplicarea punctelor B101-B109;
 - (c) cum să identifice fluxurile de trezorerie discreționare pentru contractele de asigurare fără particularități de participare directă, prin aplicarea punctelor B98-B100; și
 - (d) dacă un contract de investiții corespunde definiției unui contract de investiții cu particularități de participare discreționară care intră sub incidența IFRS 17, prin aplicarea punctului 71.
- C9A În măsura permisă de punctul C8, o entitate trebuie să clasifice drept datorie pentru cheltuielile cu daunele o datorie aferentă soluționării cererilor de despăgubire survenite înainte de dobândirea unui contract de asigurare în cadrul unui transfer de contracte de asigurare care nu constituie o activitate comercială sau în cadrul unei combinări de întreprinderi care intră sub incidența IFRS 3.

- C10 În măsura permisă de punctul C8, o entitate nu trebuie să aplice punctul 22 pentru a împărți grupurile în grupuri care nu includ contracte emise la un interval mai mare de un an.

Stabilirea marjei de servicii contractuale sau a componentei de pierdere pentru grupuri de contracte de asigurare fără particularități de participare directă

- C11 În măsura permisă de punctul C8, pentru contractele fără particularități de participare directă, o entitate trebuie să stabilească marja de servicii contractuale sau componenta de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă (a se vedea punctele 49-52) la data tranziției, prin aplicarea punctelor C12-C16C.
- C12 În măsura permisă de punctul C8, o entitate trebuie să estimeze fluxurile de trezorerie viitoare la data recunoașterii inițiale a unui grup de contracte de asigurare ca fiind valoarea fluxurilor de trezorerie viitoare la data tranziției [sau la o dată anterioară, dacă fluxurile de trezorerie viitoare la acea dată anterioară pot fi stabilite retrospectiv, prin aplicarea punctului C4 litera (a)], ajustate la valoarea fluxurilor de trezorerie despre care se știe că au fost realizate între data recunoașterii inițiale a unui grup de contracte de asigurare și data tranziției (sau o dată anterioară). Fluxurile de trezorerie despre care se știe că au fost realizate includ fluxurile de trezorerie rezultate din contracte a căror valabilitate a încetat înainte de data tranziției.
- C13 În măsura permisă de punctul C8, o entitate trebuie să stabilească ratele de actualizare care au fost aplicate la data recunoașterii inițiale a unui grup de contracte de asigurare (sau ulterior):
- (a) utilizând o curbă a randamentului observabil care, pe o perioadă de cel puțin trei ani imediat anterioară datei tranziției, se apropie de curba randamentului estimat prin aplicarea punctelor 36 și B72-B85, în cazul în care există o astfel de curbă a randamentului observabil;
 - (b) în cazul în care curba randamentului observabil de la litera (a) nu există, să estimeze ratele de actualizare care au fost aplicate la data recunoașterii inițiale (sau ulterior), stabilind o marjă medie între o curbă a randamentului observabil și curba randamentului estimat prin aplicarea punctelor 36 și B72-B85 și prin aplicarea respectivei marje la curba randamentului observabil. Această marjă trebuie să fie o medie pe o perioadă de cel puțin trei ani imediat înainte de data tranziției.
- C14 În măsura permisă de punctul C8, o entitate trebuie să stabilească ajustarea în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar la data recunoașterii inițiale a unui grup de contracte de asigurare (sau ulterior) prin ajustarea ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar la data tranziției în funcție de eliberarea de risc preconizată înainte de data tranziției. Eliberarea de risc preconizată se stabilește prin raportare la eliberarea de risc în cazul contractelor de asigurare similare pe care entitatea le emite la data tranziției.

- C14A Atunci când aplică punctul B137, o entitate poate alege să nu modifice tratamentul estimărilor contabile realizate în situațiile financiare interimare anterioare. În măsura permisă de punctul C8, respectiva entitate trebuie să stabilească marja de servicii contractuale sau componenta de pierdere la data tranziției ca și cum nu ar fi întocmit situații financiare interimare înainte de data tranziției.
- C14B În măsura permisă de punctul C8, o entitate trebuie să utilizeze aceeași metodă sistematică și rațională pe care entitatea preconizează că o va utiliza după data tranziției atunci când aplică punctul 28A pentru a repartiza orice fluxuri de trezorerie aferente achiziției de asigurări plătite (sau pentru care a fost recunoscută o datorie prin aplicarea unui alt standard IFRS) înainte de data tranziției (excluzând orice valoare aferentă contractelor de asigurare a căror valabilitate a încetat înainte de data tranziției):
- grupurilor de contracte de asigurare recunoscute la data tranziției; și
 - grupurilor de contracte de asigurare preconizate a fi recunoscute după data tranziției.
- C14C Fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări plătite înainte de data tranziției care sunt repartizate unui grup de contracte de asigurare recunoscute la data tranziției determină ajustarea marjei de servicii contractuale a celui grup, în măsura în care contractele de asigurare preconizate a fi incluse în grupul în cauză au fost recunoscute la data respectivă (a se vedea punctele 28C și B35C). Alte fluxuri de trezorerie aferente achiziției de asigurări plătite înainte de data tranziției, inclusiv cele repartizate unui grup de contracte de asigurare preconizate a fi recunoscute după data tranziției, sunt recunoscute ca activ, prin aplicarea punctului 28B.
- C14D În cazul în care o entitate nu deține informații rezonabile și justificabile în vederea aplicării punctului C14B, entitatea trebuie să stabilească următoarele sume ca fiind egale cu zero la data tranziției:
- ajustarea marjei de servicii contractuale a unui grup de contracte de asigurare recunoscute la data tranziției și a oricărui activ pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări care se referă la acel grup; și
 - activul pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări în legătură cu grupurile de contracte de asigurare preconizate a fi recunoscute după data tranziției.
- C15 Dacă, aplicând punctele C12-C14D, rezultă o marjă de servicii contractuale la data recunoașterii inițiale, pentru a determina marja de servicii contractuale la data tranziției, o entitate trebuie:
- dacă entitatea aplică punctul C13 pentru a estima ratele de actualizare care se aplică la recunoașterea inițială, să utilizeze aceste rate pentru a acumula dobânda la marja de servicii contractuale; și
 - în măsura permisă de punctul C8, să stabilească valoarea marjei de servicii contractuale recunoscută în contul de profit sau pierdere ca urmare a transferului de servicii înainte de data tranziției, prin compararea unităților de acoperire rămase la acea dată cu unitățile de acoperire prevăzute în cadrul grupului de contracte înainte de data tranziției (a se vedea punctul B119).
- C16 Dacă, aplicând punctele C12-C14D, rezultă o componentă de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă la data recunoașterii inițiale, o entitate trebuie să stabilească orice sume alocate componentei de pierdere înainte de data tranziției aplicând punctele C12-C14D și utilizând o bază de alocare sistematică.
- C16A Pentru un grup de contracte de reasigurare deținute, care oferă acoperire pentru un grup oneros de contracte de asigurare și care a fost constituit înainte de sau la aceeași dată la care au fost emise contractele de asigurare, o entitate trebuie să stabilească o componentă de recuperare a pierderilor aferentă activului pentru acoperirea rămasă la data tranziției (a se vedea punctele 66A-66B). În măsura permisă de punctul C8, o entitate trebuie să stabilească respectiva componentă de recuperare a pierderilor înmulțind:
- componenta de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă aferentă contractelor de asigurare suport la data tranziției (a se vedea punctele C16 și C20); și
 - procentajul cererilor de despăgubire legate de contractele de asigurare suport pe care entitatea preconizează că le va recupera prin intermediul grupului de contracte de reasigurare deținute.

C16B Prin aplicarea punctelor 14-22, la data tranziției, o entitate ar putea include într-un grup oneros de contracte de asigurare atât contracte de asigurare oneroase care sunt acoperite de un grup de contracte de reasigurare deținute, cât și contracte de asigurare oneroase care nu sunt acoperite de grupul de contracte de reasigurare deținute. În vederea aplicării punctului C16A în aceste situații, o entitate trebuie să utilizeze o bază de repartizare sistematică și rațională pentru a stabili partea din componenta de pierdere aferentă grupului de contracte de asigurare care se referă la contractele de asigurare acoperite de grupul de contracte de reasigurare deținute.

C16C În cazul în care o entitate nu deține informații rezonabile și justificabile în vederea aplicării punctului C16A, entitatea nu trebuie să identifice o componentă de recuperare a pierderilor pentru grupul de contracte de reasigurare deținute.

Stabilirea marjei de servicii contractuale sau a componentei de pierdere pentru grupuri de contracte de asigurare cu particularități de participare directă

C17 În măsura permisă de punctul C8, pentru contractele cu particularități de participare directă, o entitate trebuie să stabilească marja de servicii contractuale sau componenta de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă la data tranziției ca:

- (a) valoarea justă totală a elementelor suport la data respectivă; minus
- (b) fluxurile de trezorerie pentru executare la acea dată; plus sau minus
- (c) o ajustare pentru:
 - (i) sumele percepute de către entitate de la deținătorii de polițe de asigurare (inclusiv sumele deduse din elementele suport) înainte de această dată;
 - (ii) sumele care au fost plătite înainte de această dată, care nu ar fi fluctuat în funcție de elementele suport;
 - (iii) modificarea produsă la nivelul ajustării în funcție de risc în cazul riscului nefinanciar, ca urmare a eliberării de risc înainte de această dată. Entitatea trebuie să estimeze această sumă prin raportare la eliberarea de risc în cazul contractelor de asigurare similare pe care entitatea le emite la data tranziției;
 - (iv) fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări plătite (sau pentru care a fost recunoscută o datorie prin aplicarea unui alt standard IFRS) înainte de data tranziției, care sunt repartizate grupului respectiv (a se vedea punctul C17A);
- (d) dacă, în urma aplicării literelor (a)-(c), rezultă o marjă de servicii contractuale, minus valoarea marjei de servicii contractuale care se referă la servicii prestate înainte de data respectivă. Totalul valorilor de la literele (a)-(c) este un substituent pentru marja totală de servicii contractuale, în cazul tuturor serviciilor care urmează a fi furnizate în cadrul grupului de contracte, adică înainte de stabilirea oricăror sume care ar fi fost recunoscute în contul de profit sau pierdere pentru serviciile prestate. Entitatea trebuie să estimeze sumele care ar fi fost recunoscute în contul de profit sau pierdere pentru serviciile prestate prin compararea unităților de acoperire rămase la data tranziției cu unitățile de acoperire prevăzute în cadrul grupului de contracte înainte de data tranziției; sau
- (e) dacă, în urma aplicării literelor(a)-(c), rezultă o componentă a pierderii, se ajustează componenta de pierdere la zero și se majorează datoria pentru acoperirea rămasă, excluzând aceeași sumă din componenta de pierdere.

C17A În măsura permisă de punctul C8, o entitate trebuie să aplice punctele C14B-C14D pentru a recunoaște un activ pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări și orice ajustare a marjei de servicii contractuale a unui grup de contracte de asigurare cu particularități de participare directă pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări [a se vedea punctul C17 litera (c) subpunctul (iv)].

Venituri sau cheltuieli financiare aferente asigurărilor

C18 Pentru grupurile de contracte de asigurare care, prin aplicarea punctului C10, includ contracte emise la un interval mai mare de un an:

- (a) unei entități i se permite să stabilească ratele de actualizare la data recunoașterii inițiale a unui grup prevăzut la punctul B72 litera (b)-litera (e) subpunctul (ii) și ratele de actualizare la data cheltuielilor cu daunele prevăzute la punctul B72 litera (e) subpunctul (iii) la data tranziției, nu la data recunoașterii inițiale sau a cheltuielilor cu daunele;

- (b) dacă o entitate alege să dezagrege veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor între sumele incluse în contul de profit sau pierdere și sumele incluse în alte elemente ale rezultatului global prin aplicarea punctului 88 litera (b) sau a punctului 89 litera (b), atunci entitatea trebuie să stabilească valoarea cumulată a veniturilor sau a cheltuielilor financiare aferente asigurărilor, care sunt recunoscute în alte elemente ale rezultatului global la data tranziției pentru a aplica punctul 91 litera (a) în perioadele viitoare. Entitățile i se permite să stabilească valoarea cumulată fie prin aplicarea punctului C19 litera (b), fie:
- (i) ca fiind egală cu zero, cu excepția cazului în care se aplică subpunctul (ii); și
 - (ii) pentru contractele de asigurare cu particularități de participare directă cărora li se aplică punctul B134, ca fiind egală cu valoarea cumulată recunoscută în alte elemente ale rezultatului global aferent elementelor suport.

C19 Pentru grupurile de contracte de asigurare care nu includ contracte emise la un interval mai mare de un an:

- (a) dacă o entitate aplică punctul C13 pentru a estima ratele de actualizare care au fost aplicate la recunoașterea inițială (sau ulterior), aceasta stabilește, de asemenea, ratele de actualizare prevăzute la punctul B72 literele (b)-(e), prin aplicarea punctului C13; și
- (b) dacă o entitate alege să dezagrege veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor între sumele incluse în contul de profit sau pierdere și sumele incluse în alte elemente ale rezultatului global prin aplicarea punctului 88 litera (b) sau a punctului 89 litera (b), atunci entitatea trebuie să stabilească valoarea cumulată a veniturilor sau a cheltuielilor financiare aferente asigurărilor recunoscute în alte elemente ale rezultatului global la data tranziției pentru a aplica punctul 91 litera (a) în perioadele viitoare. Entitatea trebuie să stabilească respectiva valoare cumulată:
 - (i) în cazul contractelor de asigurare pentru care o entitate va aplica metodele de alocare sistematică prevăzute la punctul B131, dacă entitatea aplică punctul C13 pentru a estima ratele de actualizare la recunoașterea inițială, folosind ratele de actualizare care au fost aplicate la data recunoașterii inițiale, tot prin aplicarea punctului C13;
 - (ii) în cazul contractelor de asigurare pentru care o entitate va aplica metodele de alocare sistematică prevăzute la punctul B132, pe baza faptului că ipotezele care se referă la riscul financiar și care au fost aplicate la data recunoașterii inițiale sunt cele care se aplică la data tranziției, adică egale cu zero;
 - (iii) în cazul contractelor de asigurare pentru care o entitate va aplica metodele de alocare sistematică prevăzute la punctul B133, dacă entitatea aplică punctul C13 pentru a estima ratele de actualizare la recunoașterea inițială (sau ulterior), folosind ratele de actualizare care au fost aplicate la data cheltuielilor cu daunele, tot prin aplicarea punctului C13; și
 - (iv) în cazul contractelor de asigurare cu particularități de participare directă cărora li se aplică punctul B134, ca fiind egală cu valoarea cumulată recunoscută în alte elemente ale rezultatului global aferent elementelor suport.

C19A Atunci când aplică punctul B137, o entitate poate alege să nu modifice tratamentul estimărilor contabile realizate în situațiile financiare interimare anterioare. În măsura permisă de punctul C8, respectiva entitate trebuie să stabilească sumele legate de veniturile sau cheltuielile financiare aferente asigurărilor la data tranziției ca și cum nu ar fi întocmit situații financiare interimare înainte de data tranziției.

Abordarea bazată pe valoarea justă

C20 În vederea aplicării abordării bazate pe valoarea justă, o entitate trebuie să stabilească marja de servicii contractuale sau componenta de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă la data tranziției ca fiind diferența dintre valoarea justă a unui grup de contracte de asigurare la acea dată și fluxurile de trezorerie pentru executare evaluate la acea dată. Atunci când stabilește respectiva valoare justă, o entitate nu trebuie să aplice punctul 47 din IFRS 13 *Evaluarea la valoarea justă* (cu privire la caracteristicile cererii).

C20A Pentru un grup de contracte de reasigurare deținute în legătură cu care se aplică punctele 66A-66B (fără a fi necesară îndeplinirea condiției prevăzute la punctul B119C), o entitate va stabili componenta de recuperare a pierderilor aferentă activului pentru acoperirea rămasă la data tranziției înmulțind:

- (a) componenta de pierdere a datoriei pentru acoperirea rămasă aferentă contractelor de asigurare suport la data tranziției (a se vedea punctele C16 și C20); și

- (b) procentajul cererilor de despăgubire legate de contractele de asigurare suport pe care entitatea preconizează că le va recupera prin intermediul grupului de contracte de reasigurare deținute.
- C20B Prin aplicarea punctelor 14-22, la data tranziției o entitate ar putea include într-un grup oneros de contracte de asigurare atât contracte de asigurare oneroase care sunt acoperite de un grup de contracte de reasigurare deținute, cât și contracte de asigurare oneroase care nu sunt acoperite de grupul de contracte de reasigurare deținute. În vederea aplicării punctului C20A în aceste situații, o entitate trebuie să utilizeze o bază sistematică și rațională de repartizare pentru a stabili partea din componenta de pierdere aferentă grupului de contracte de asigurare care se referă la contractele de asigurare acoperite de grupul de contracte de reasigurare deținute.
- C21 Atunci când aplică abordarea bazată pe valoarea justă, o entitate poate aplica punctul C22 pentru a stabili:
- cum să identifice grupurile de contracte de asigurare, prin aplicarea punctelor 14-24;
 - dacă un contract de asigurare corespunde definiției unui contract de asigurare cu particularități de participare directă, prin aplicarea punctelor B101-B109;
 - cum să identifice fluxurile de trezorerie discreționare pentru contractele de asigurare fără particularități de participare directă, prin aplicarea punctelor B98-B100; și
 - dacă un contract de investiții corespunde definiției unui contract de investiții cu particularități de participare discreționară care intră sub incidența IFRS 17, prin aplicarea punctului 71.
- C22 O entitate poate alege să stabilească aspectele de la punctul C21 utilizând:
- informații rezonabile și justificabile pentru ceea ce entitatea ar fi stabilit având în vedere termenii contractului și condițiile pieței la data începerii contractului sau la recunoașterea inițială, după caz; sau
 - informații rezonabile și justificabile disponibile la data tranziției.
- C22A Atunci când aplică abordarea bazată pe valoarea justă, o entitate poate alege să clasifice drept o datorie pentru cheltuielile cu daunele o datorie aferentă soluționării cererilor de despăgubire survenite înainte de dobândirea unui contract de asigurare în cadrul unui transfer de contracte de asigurare care nu constituie o activitate comercială sau în cadrul unei combinații de întreprinderi care intră sub incidența IFRS 3.
- C23 Atunci când aplică abordarea bazată pe valoarea justă, o entitate nu este obligată să aplice punctul 22 și poate include într-un grup contracte emise la un interval mai mare de un an. O entitate trebuie să împartă grupurile în grupuri care includ numai contracte emise în decurs de un an (sau mai puțin) numai dacă are informații rezonabile și justificabile pentru a face împărțirea. Indiferent dacă o entitate aplică punctul 22, acestea i se permite să stabilească ratele de actualizare la data recunoașterii inițiale a unui grup prevăzut la punctul B72 litera (b)-litera (e) subpunctul (ii) și ratele de actualizare la data cheltuielilor cu daunele prevăzute la punctul B72 litera (e) subpunctul (iii) la data tranziției, nu la data recunoașterii inițiale sau a cheltuielilor cu daunele.
- C24 Atunci când aplică abordarea bazată pe valoarea justă, dacă o entitate alege să dezagrege venituri sau cheltuieli financiare aferente asigurărilor între contul de profit sau pierdere și alte elemente ale rezultatului global, este permis să se stabilească valoarea cumulată a veniturilor sau a cheltuielilor financiare aferente asigurărilor recunoscute în alte elemente ale rezultatului global la data tranziției:
- retrospectiv, însă doar dacă are informații rezonabile și justificabile pentru a face acest lucru; sau
 - ca fiind egală cu zero, cu excepția cazului în care se aplică litera (c); și
 - pentru contractele de asigurare cu particularități de participare directă cărora li se aplică punctul B134, ca fiind egală cu valoarea cumulată recunoscută în alte elemente ale rezultatului global aferent elementelor suport.

Activul pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări

- C24A Atunci când aplică abordarea bazată pe valoarea justă în cazul unui activ pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări [a se vedea punctul C5B litera (b)], la data tranziției, o entitate trebuie să stabilească un activ pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări la o valoare egală cu fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări pe care entitatea le-ar suporta la data tranziției în legătură cu drepturile de a obține:
- recuperări ale fluxurilor de trezorerie aferente achiziției de asigurări din prime ale contractelor de asigurare emise înainte de data tranziției, însă nerecunoscute la data tranziției;
 - contracte de asigurare viitoare care reprezintă reînnoiri ale contractelor de asigurare recunoscute la data tranziției și contractele de asigurare prevăzute la litera (a); și

- (c) alte contracte de asigurare viitoare decât cele menționate la litera (b), după data tranziției, fără a efectua din nou plățile pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări deja efectuate de entitate, care pot fi atribuite direct portofoliului aferent de contracte de asigurare.

C24B La data tranziției, entitatea va exclude din evaluarea oricărui grupuri de contracte de asigurare valoarea oricărui activ pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări.

Informații comparative

- C25 Fără a se aduce atingere trimiterii la perioada de raportare anuală imediat anterioară datei aplicării inițiale prevăzute la punctul C2 litera (b), o entitate poate prezenta, de asemenea, informații comparative ajustate prin aplicarea IFRS 17 pentru orice perioadă anterioară prezentată, dar nu este obligată să facă acest lucru. Dacă o entitate prezintă informații comparative ajustate pentru orice perioadă anterioară, trimiterea la „începutul perioadei de raportare anuală imediat anterioară datei aplicării inițiale” de la punctul C2 litera (b) se interpretează ca fiind „începutul celei mai îndepărtate perioade comparative ajustate prezentate”.
- C26 O entitate nu are obligația de a prezenta informațiile prevăzute la punctele 93-132 pentru nicio perioadă prezentată înainte de începutul perioadei de raportare anuală imediat anterioară datei aplicării inițiale.
- C27 Dacă o entitate prezintă informații comparative și alte informații neajustate pentru orice perioadă anterioară, aceasta trebuie să identifice în mod clar informațiile care nu au fost ajustate, să declare că au fost pregătite pe baze diferite și să explice aceste baze.
- C28 O entitate nu trebuie să prezinte informații nepublicate anterior în legătură cu evoluția cheltuielilor cu daunele care au apărut mai devreme de cinci ani înainte de sfârșitul perioadei de raportare anuală în care aceasta aplică pentru prima dată IFRS 17. Însă, în cazul în care o entitate nu prezintă informațiile respective, entitatea trebuie să menționeze acest lucru.

Reîncadrarea activelor financiare

- C29 La data aplicării inițiale a IFRS 17, o entitate care a aplicat IFRS 9 pentru perioadele de raportare anuală înainte de aplicarea inițială a IFRS 17:
- (a) poate reevalua dacă un activ financiar eligibil îndeplinește condiția de la punctul 4.1.2 litera (a) sau de la punctul 4.1.2A litera (a) din IFRS 9. Un activ financiar este eligibil doar în cazul în care activul financiar nu este deținut în legătură cu o activitate care nu are legătură cu contracte care intră sub incidența IFRS 17. Printre exemplele de active financiare care nu ar fi eligibile pentru reevaluare se numără activele financiare deținute pentru activități bancare sau activele financiare deținute în fonduri destinate contractelor de investiții care nu intră sub incidența IFRS 17.
 - (b) trebuie să revoce clasificarea sa anterioară a unui activ financiar, astfel cum a fost evaluat la valoarea justă prin profit sau pierdere, în cazul în care nu mai este îndeplinită condiția de la punctul 4.1.5 din IFRS 9 ca urmare a aplicării IFRS 17;
 - (c) poate să clasifice un activ financiar, astfel cum a fost evaluat la valoarea justă prin profit sau pierdere, în cazul în care este îndeplinită condiția de la punctul 4.1.5 din IFRS 9;
 - (d) poate să clasifice o investiție într-un instrument de capitaluri proprii, astfel cum a fost evaluată la valoarea justă prin alte elemente ale rezultatului global, prin aplicarea punctului 5.7.5 din IFRS 9;
 - (e) poate să revoce clasificarea sa anterioară a unei investiții într-un instrument de capitaluri proprii, astfel cum a fost evaluată la valoarea justă prin alte elemente ale rezultatului global, prin aplicarea punctului 5.7.5 din IFRS 9.
- C30 O entitate trebuie să aplice punctul C29 pe baza faptelor și a circumstanțelor care există la data aplicării inițiale a IFRS 17. O entitate trebuie să aplice retrospectiv respectivele încadrări și clasificări. În acest sens, entitatea trebuie să aplice dispozițiile relevante privind tranziția prevăzute de IFRS 9. Data aplicării inițiale în acest scop se consideră a fi data aplicării inițiale a IFRS 17.
- C31 O entitate care aplică punctul C29 nu este obligată să retrateze perioade anterioare pentru a reflecta astfel de modificări la nivelul încadrărilor sau al clasificărilor. Entitatea poate să retrateze perioade anterioare doar dacă acest lucru este posibil fără a se recurge la o perspectivă retrospectivă. Dacă o entitate retratează perioade anterioare, situațiile financiare retratate trebuie să reflecte toate cerințele IFRS 9 pentru respectivele active financiare afectate. Dacă o entitate nu retratează perioade anterioare, aceasta trebuie să recunoască, în rezultatul reportat de deschidere (sau altă componentă de capitaluri proprii, după caz) la data aplicării inițiale, orice diferență dintre:
- (a) valoarea contabilă anterioară a respectivelor active financiare; și
 - (b) valoarea contabilă a respectivelor active financiare la data aplicării inițiale.

- C32 Atunci când o entitate aplică punctul C29, aceasta trebuie să prezinte în respectiva perioadă de raportare anuală pentru respectivele active financiare pe clase:
- (a) dacă se aplică punctul C29 litera (a), acesta constituind temeiul pentru stabilirea activelor financiare eligibile;
 - (b) dacă se aplică oricare dintre literele (a)-(e) de la punctul C29:
 - (i) categoria de evaluare și valoarea contabilă a activelor financiare afectate stabilite imediat înainte de data aplicării inițiale a IFRS 17; și
 - (ii) noua categorie de evaluare și valoarea contabilă a activelor financiare afectate stabilite după aplicarea punctului C29.
 - (c) dacă se aplică punctul C29 litera (b), valoarea contabilă a activelor financiare din situația poziției financiare, care au fost clasificate anterior, astfel cum au fost evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere, prin aplicarea punctului 4.1.5 din IFRS 9 și care nu mai sunt clasificate astfel.
- C33 Atunci când o entitate aplică punctul C29, aceasta trebuie să prezinte în respectiva perioadă de raportare anuală informații calitative care să permită utilizatorilor situațiilor financiare să înțeleagă:
- (a) modul în care aceasta a aplicat punctul C29 în cazul activelor financiare a căror clasificare s-a modificat la aplicarea inițială a IFRS 17;
 - (b) motivele pentru orice clasificare sau reclasificare a activelor financiare, astfel cum au fost evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere, prin aplicarea punctului 4.1.5 din IFRS 9; și
 - (c) de ce entitatea a ajuns la concluzii diferite în noua evaluare efectuată prin aplicarea punctului 4.1.2 litera (a) sau a punctului 4.1.2A litera (a) din IFRS 9.

RETRAGEREA ALTOR STANDARDE IFRS

- C34 IFRS 17 înlocuiește IFRS 4 *Contracte de asigurare*, astfel cum a fost modificat în 2020.

Apendicele D

Modificări aduse altor standarde IFRS

În prezentul apendice sunt prezentate modificările aduse altor standarde, care sunt o consecință a publicării de către Consiliul pentru Standarde Internaționale de Contabilitate a standardului IFRS 17 *Contracte de asigurare*. O entitate trebuie să aplice aceste modificări atunci când aplică IFRS 17.

Unei entități nu i se permite să aplice IFRS 17 înainte de a aplica IFRS 9 *Instrumente financiare* și IFRS 15 *Venituri din contracte cu clienții* (a se vedea punctul C1). În consecință, cu excepția cazului în care se prevede altfel, modificările din prezentul apendice sunt prezentate pe baza textului standardelor care au intrat în vigoare la 1 ianuarie 2017, astfel cum au fost modificate prin IFRS 9 și IFRS 15.

IFRS 1 Adoptarea pentru prima dată a Standardelor Internaționale de Raportare Financiară

Se adaugă punctul 39AE.

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

...

39AE În IFRS 17 *Contracte de asigurare*, publicat în mai 2017, s-au modificat punctele B1 și D1, s-au eliminat titlul dinaintea punctului D4 și punctul D4 și, după punctul B12, s-au adăugat un titlu și punctul B13. O entitate trebuie să aplice amendamentele respective atunci când aplică IFRS 17.

În apendicele B, se modifică punctul B1. După punctul B12, se adaugă un titlu și punctul B13.

*Apendicele B***Excepții de la aplicarea retroactivă a altor IFRS-uri**

...

- B1 O entitate trebuie să aplice următoarele excepții:
- (a) ...
 - (f) instrumente derivate încorporate (punctul B9);
 - (g) împrumuturi guvernamentale (punctele B10-B12); și
 - (h) contracte de asigurare (punctul B13).

...

Contracte de asigurare

- B13 O entitate trebuie să aplice dispozițiile privind tranziția de la punctele C1-C24 și C28 din apendicele C la IFRS 17 pentru contracte care intră sub incidența IFRS 17. Trimiterile la aceste puncte din IFRS 17 la data tranziției sunt interpretate ca fiind trimiteri la data tranziției către IFRS-uri.

În apendicele D, se modifică punctul D1, iar punctul D4 și titlul aferent acestuia se elimină.

*Apendicele D***Derogări de la alte IFRS-uri**

...

- D1 O entitate poate alege să utilizeze una sau mai multe dintre derogările care urmează:
- (a) ...
 - (b) [eliminat]
 - (c) ...
- D4 [Eliminat]

IFRS 3 Combinări de întreprinderi

Punctele 17, 20, 21 și 35 se modifică. După punctul 31 se adaugă un titlu și punctul 31A. Se adaugă punctul 64N.

Încadrarea sau clasificarea activelor identificabile dobândite și a datoriilor asumate într-o combinare de întreprinderi

...

17. Prezentul IFRS prevede o excepție de la principiul prevăzut la punctul 15:
- (a) clasificarea unui contract de leasing în care entitatea dobândită este locatorul, fie ca un contract de leasing operațional, fie ca un contract de leasing financiar, în conformitate cu IFRS 16 *Contracte de leasing*;
 - (b) [eliminat]
- Dobânditorul trebuie să clasifice aceste contracte pe baza termenilor contractuali și a altor factori la începutul contractului (sau, dacă termenii contractuali au fost modificați de așa natură încât să se schimbe și clasificarea acestuia, la data acelei modificări, care ar putea fi data achiziției).

...

Principiul de evaluare

...

20. Punctele 24-31A precizează tipurile de active și de datorii identificabile care cuprind elemente pentru care prezentul IFRS prevede excepții limitate de la principiul de evaluare.

Excepții de la principiile de recunoaștere sau evaluare

21. Prezentul IFRS prevede excepții limitate de la principiile sale de recunoaștere și evaluare. Punctele 22-31A specifică atât elementele particulare pentru care sunt prevăzute excepții, cât și natura acestor excepții. Dobânditorul trebuie să contabilizeze aceste elemente prin aplicarea cerințelor de la punctele 22-31A, ceea ce va avea drept rezultat faptul că unele elemente sunt:

...

Contracte de asigurare

- 31A Dobânditorul trebuie să evalueze un grup de contracte care intră sub incidența IFRS 17 *Contracte de asigurare* dobândite în cadrul unei combinări de întreprinderi și orice active pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări, astfel cum sunt definite în IFRS 17, ca activ sau datorie în conformitate cu punctele 39 și B93-B95F din IFRS 17, la data achiziției.

...

Cumpărări în condiții avantajoase

...

35. O cumpărare în condiții avantajoase poate avea loc, de exemplu, într-o combinație de întreprinderi care constituie o vânzare forțată în cadrul căreia vânzătorul acționează sub efectul unei constrângeri. Cu toate acestea, excepțiile de recunoaștere sau de evaluare pentru anumite elemente prezentate la punctele 22-31A pot, de asemenea, avea drept rezultat recunoașterea unui câștig (sau o modificare a valorii unui câștig recunoscut) în cadrul unei cumpărări în condiții avantajoase.

...

Data intrării în vigoare

...

- 64N În IFRS 17, publicat în mai 2017, au fost modificate punctele 17, 20, 21, 35 și B63 și, după punctul 31, au fost adăugate un titlu și punctul 31A. Prin *Amendamentele la IFRS 17*, publicate în iunie 2020, s-a modificat punctul 31A. O entitate trebuie să aplice modificările aduse punctului 17 combinărilor de întreprinderi cu o dată a achiziției ulterioară datei aplicării inițiale a IFRS 17. O entitate trebuie să aplice celelalte modificări atunci când aplică IFRS 17.

În apendicele B, se modifică punctul B63.

ALTE IFRS-URI CARE OFERĂ ÎNDRUMĂRI PRIVIND EVALUAREA ȘI CONTABILIZAREA ULTERIOARĂ (APLICAREA PUNCTULUI 54)

- B63 Exemple de alte IFRS-uri care oferă îndrumări privind evaluarea și contabilizarea ulterioară a activelor achiziționate și a datoriilor asumate sau suportate în cadrul unei combinări de întreprinderi:

(a) ...

(b) [eliminat]

(c) ...

IFRS 5 Active imobilizate deținute în vederea vânzării și activități întrerupte

Se modifică punctul 5. Se adaugă punctul 44M.

DOMENIU DE APLICARE

...

5. Prevederile prezentului IFRS [notă de subsol omisă] privind evaluarea nu se aplică următoarelor active, care fac obiectul IFRS-urilor enumerate, fie că sunt active individuale, fie că fac parte dintr-un grup destinat cedării:

(a) ...

(f) grupurile de contracte care intră sub incidența IFRS 17 *Contracte de asigurare*.

...

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

...

- 44M În IFRS 17, publicat în mai 2017, s-a modificat punctul 5. O entitate trebuie să aplice modificarea respectivă atunci când aplică IFRS 17.

IFRS 7 Instrumente financiare: informații de furnizat

Se modifică punctele 3, 8 și 29. Se elimină punctul 30. Se adaugă punctul 44DD.

DOMENIU DE APLICARE

3. Prezentul IFRS trebuie aplicat de toate entitățile pentru toate tipurile de instrumente financiare, cu excepția:
- (a) ...
 - (d) contractelor de asigurare, astfel cum sunt definite în IFRS 17 *Contracte de asigurare*, sau a contractelor de investiții cu particularități de participare discreționară care intră sub incidența IFRS 17. Cu toate acestea, prezentul IFRS se aplică:
 - (i) instrumentelor derivate care sunt încorporate în contracte care intră sub incidența IFRS 17, dacă IFRS 9 impune entităților să contabilizeze aceste instrumente separat;
 - (ii) componentelor de investiții care sunt separate de contractele care intră sub incidența IFRS 17, dacă IFRS 17 impune o astfel de separare, cu excepția cazului în care componenta de investiții separată este un contract de investiții cu particularități de participare discreționară;
 - (iii) drepturilor și obligațiilor unui emitent decurgând din contracte de asigurare care îndeplinesc definiția *contractelor de garanție financiară*, în cazul în care emitentul aplică IFRS 9 pentru recunoașterea și evaluarea contractelor. Cu toate acestea, emitentul trebuie să aplice IFRS 17 dacă emitentul alege, în conformitate cu punctul 7 litera (e) din IFRS 17, să aplice IFRS 17 pentru recunoașterea și evaluarea contractelor;
 - (iv) drepturilor și obligațiilor unei entități reprezentând instrumente financiare în baza contractelor de emisie a cărților de credit sau a unor contracte similare care prevăd modalități de creditare sau de plată emise de o entitate, care îndeplinesc definiția unui contract de asigurare, în cazul în care entitatea aplică IFRS 9 în legătură cu drepturile și obligațiile respective, în conformitate cu punctul 7 litera (h) din IFRS 17 și punctul 2.1 litera (e) subpunctul (iv) din IFRS 9;
 - (v) drepturilor și obligațiilor unei entități reprezentând instrumente financiare în baza unor contracte de asigurare emise de o entitate, care limitează despăgubirea pentru evenimentele asigurate la suma necesară altfel pentru stingerea obligației deținătorului poliței de asigurare generate de contract, dacă entitatea alege, în conformitate cu punctul 8A din IFRS 17, să aplice IFRS 9 în locul IFRS 17 în legătură cu respectivele contracte;
 - (e) ...

Categorii de active financiare și de datorii financiare

8. Valorile contabile ale fiecăreia dintre următoarele categorii, astfel cum sunt precizate în IFRS 9, trebuie prezentate fie în situația poziției financiare, fie în note:
- (a) active financiare evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere, indicându-le separat (i) pe cele desemnate astfel la recunoașterea inițială sau ulterior, în conformitate cu punctul 6.7.1 din IFRS 9; (ii) pe cele evaluate ca atare în conformitate cu alegerea de la punctul 3.3.5 din IFRS 9; (iii) pe cele evaluate ca atare în conformitate cu alegerea de la punctul 3.3A din IAS 32 și (iv) pe cele evaluate în mod obligatoriu la valoarea justă prin profit sau pierdere, în conformitate cu IFRS 9.
 - (b) ...

Valoarea justă

...

29. Nu trebuie furnizate informații privind valoarea justă:
- (a) atunci când valoarea contabilă reprezintă o aproximare rezonabilă a valorii juste, de exemplu pentru instrumente financiare cum sunt creanțele și datoriile comerciale pe termen scurt; sau
 - (b) [eliminat]
 - (c) [eliminat]
 - (d) pentru obligații aferente contractelor de leasing.

30. [Eliminat]

...

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE ȘI TRANZIȚIA

...

44DD În IFRS 17, publicat în mai 2017, s-au modificat punctele 3, 8 și 29 și a fost eliminat punctul 30. Prin *Amendamentele la IFRS 17*, publicate în iunie 2020, s-a modificat din nou punctul 30 entitate trebuie să aplice amendamentele respective atunci când aplică IFRS 17.

IFRS 9 Instrumente financiare

Se modifică punctul 2.1. Se adaugă punctele 3.3.5 și 7.1.6.

Capitolul 2 Domeniu de aplicare

2.1. **Prezentul standard trebuie să fie aplicat de toate entitățile pentru toate tipurile de instrumente financiare, cu excepția:**

...

(e) **drepturilor și obligațiilor decurgând dintr-un contract de asigurare, astfel cum este definit în IFRS 17 *Contracte de asigurare*, sau dintr-un contract de investiții cu particularități de participare discreționară care intră sub incidența IFRS 17. Cu toate acestea, prezentul standard se aplică:**

(i) **instrumentelor derivate care sunt încorporate în contractele care intră sub incidența IFRS 17, dacă instrumentele derivate nu sunt ele însele contracte care intră sub incidența IFRS 17;**

(ii) **componentelor de investiții care sunt separate de contractele care intră sub incidența IFRS 17, dacă IFRS 17 impune o astfel de separare, cu excepția cazului în care componenta de investiții separată este un contract de investiții cu particularități de participare discreționară care intră sub incidența IFRS 17;**

(iii) **drepturilor și obligațiilor unui emitent decurgând din contracte de asigurare care îndeplinesc definiția unui contract de garanție financiară. Cu toate acestea, dacă un emitent al contractelor de garanție financiară a afirmat anterior în mod explicit că el consideră astfel de contracte drept contracte de asigurare și a utilizat contabilitatea aplicabilă contractelor de asigurare, emitentul poate alege să aplice fie prezentul standard, fie IFRS 17 pentru astfel de contracte de garanție financiară (a se vedea punctele B2.5-B2.6). Emitentul poate opta în acest sens în cazul fiecărui contract în parte, dar alegerea pentru fiecare contract este irevocabilă;**

(iv) **drepturilor și obligațiilor unei entități reprezentând instrumente financiare în baza contractelor de emisie a cărților de credit sau a unor contracte similare care prevăd modalități de creditare sau de plată emise de o entitate, care îndeplinesc definiția unui contract de asigurare, însă care sunt excluse din domeniul de aplicare al IFRS 17 în conformitate cu punctul 7 litera (h) din IFRS 17. Cu toate acestea, dacă și numai dacă acoperirea asigurării este un termen contractual al unui astfel de instrument financiar, entitatea trebuie să separe componenta respectivă și să aplice IFRS 17 [a se vedea punctul 7 litera (h) din IFRS 17];**

(v) **drepturilor și obligațiilor unei entități reprezentând instrumente financiare în baza unor contracte de asigurare emise de o entitate, care limitează despăgubirea pentru evenimentele asigurate la suma necesară altfel pentru stingerea obligației deținătorului poliței de asigurare generate de contract, dacă entitatea alege, în conformitate cu punctul 8A din IFRS 17, să aplice IFRS 9 în locul IFRS 17 în legătură cu respectivele contracte.**

(f) ...

...

3.3. DERCUNOAȘTEREA DATORIILOR FINANCIARE

...

3.3.5. Unele entități operează, pe plan intern sau extern, un fond de investiții care oferă investitorilor beneficii generate de unitățile fondului și recunosc datorii financiare pentru sumele care urmează să fie plătite acestor investitori. În mod similar, unele entități emit grupuri de contracte de asigurare cu particularități de participare directă și entitățile respective dețin elementele suport. Unele astfel de fonduri sau elemente suport includ o datorie

financiară a entității (de exemplu, o obligațiune corporativă emisă). În pofida celorlalte cerințe din prezentul standard pentru derecunoașterea datoriilor financiare, o entitate poate alege să nu își derecunoască datoria financiară care este inclusă într-un astfel de fond sau care este un element suport atunci și numai atunci când entitatea își răscumpără datoria financiară în acest scop. În schimb, entitatea poate alege să continue să contabilizeze acel instrument ca o datorie financiară și să contabilizeze instrumentul răscumpărat ca și când acesta ar fi un activ financiar și să îl evalueze la valoarea justă prin profit sau pierdere în conformitate cu prezentul standard. Alegerea este irevocabilă și este efectuată pentru fiecare instrument în parte. În scopul acestei alegeri, contractele de asigurare includ contractele de investiții cu particularități de participare discreționară. (A se vedea IFRS 17 pentru termenii utilizați în prezentul paragraf, care sunt definiți în standardul menționat.)

...

Capitolul 7 Data intrării în vigoare și tranziția

7.1. DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

...

7.1.6. În IFRS 17, publicat în mai 2017, s-au modificat punctele 2.1, B2.1, B2.4, B2.5 și B4.1.30 și s-a adăugat punctul 3.3.5. Prin *Amendamentele la IFRS 17*, publicate în iunie 2020, s-a modificat din nou punctul 2.1 și s-au adăugat punctele 7.2.36-7.2.42. O entitate trebuie să aplice amendamentele respective atunci când aplică IFRS 17.

În apendicele B, se modifică punctele B2.1, B2.4, B2.5 și B4.1.30.

7.2. TRANZIȚIA

...

Tranziția la IFRS 17, astfel cum a fost modificat în iunie 2020

7.2.36. O entitate trebuie să aplice amendamentele la IFRS 9 prin intermediul IFRS 17, astfel cum a fost modificat în iunie 2020, retroactiv, în conformitate cu IAS 8, cu excepția situațiilor prevăzute la punctele 7.2.37-7.2.42.

7.2.37. O entitate care aplică pentru prima dată IFRS 17, astfel cum a fost modificat în iunie 2020, odată cu aplicarea pentru prima dată a prezentului standard trebuie să aplice punctele 7.2.1-7.2.28 în locul punctelor 7.2.38-7.2.42.

7.2.38. O entitate care aplică pentru prima dată IFRS 17, astfel cum a fost modificat în iunie 2020, după ce a aplicat pentru prima dată prezentul standard trebuie să aplice punctele 7.2.39-7.2.42. Entitatea trebuie să aplice, de asemenea, celelalte dispoziții tranzitorii din prezentul standard care sunt necesare pentru aplicarea acestor amendamente. În acest scop, trimerile la data aplicării inițiale se interpretează ca trimeri la începutul perioadei de raportare în care entitatea aplică pentru prima dată aceste amendamente (data aplicării inițiale a acestor amendamente).

7.2.39. În ceea ce privește desemnarea unei datorii financiare ca fiind evaluată la valoarea justă prin profit sau pierdere, o entitate:

- (a) trebuie să revoce desemnarea anterioară a unei datorii financiare ca fiind evaluată la valoarea justă prin profit sau pierdere, dacă desemnarea respectivă a fost efectuată anterior conform condiției prevăzute la punctul 4.2.2 litera (a), dar această condiție nu mai este îndeplinită ca urmare a aplicării acestor amendamente; și
- (b) poate desemna o datorie financiară ca fiind evaluată la valoarea justă prin profit sau pierdere, dacă desemnarea respectivă nu ar fi îndeplinit anterior condiția prevăzută la punctul 4.2.2 litera (a), dar această condiție este îndeplinită în prezent ca urmare a aplicării acestor amendamente.

O astfel de desemnare și revocare trebuie făcută pe baza faptelor și circumstanțelor care existau la data aplicării inițiale a acestor amendamente. Această clasificare trebuie aplicată retroactiv.

7.2.40. O entitate nu este obligată să retrateze perioadele anterioare pentru a reflecta aplicarea acestor amendamente. Entitatea poate să retrateze perioadele anterioare numai dacă este posibil să facă acest lucru fără a se recurge la o perspectivă retrospectivă. Dacă o entitate retratează perioade anterioare, situațiile financiare retratate trebuie să reflecte toate cerințele din prezentul standard pentru respectivele instrumente financiare afectate. Dacă o entitate

nu retratează perioadele anterioare, aceasta trebuie să recunoască orice diferență între valoarea contabilă anterioară și valoarea contabilă de la începutul perioadei de raportare anuale care cuprinde data aplicării inițiale a acestor amendamente în rezultatul raportat de deschidere (sau în altă componentă a capitalurilor proprii, după caz) al perioadei de raportare anuale care cuprinde data aplicării inițiale a acestor amendamente.

- 7.2.41. În perioada de raportare care include data aplicării inițiale a acestor amendamente, o entitate nu este obligată să prezinte informațiile cantitative prevăzute la punctul 28 litera (f) din IAS 8.
- 7.2.42. În perioada de raportare care include data aplicării inițiale a acestor amendamente, entitatea trebuie să prezinte următoarele informații valabile la respectiva dată a aplicării inițiale pentru fiecare clasă de active financiare și de datorii financiare care au fost afectate de aceste amendamente:
- (a) clasificarea anterioară, inclusiv categoria de evaluare anterioară, dacă este cazul, și valoarea contabilă anterioară, determinate imediat înainte de aplicarea acestor amendamente;
 - (b) noua categorie de evaluare și noua valoare contabilă, determinate după aplicarea acestor amendamente;
 - (c) valoarea contabilă a oricăror datorii financiare din situația poziției financiare care au fost desemnate anterior ca fiind evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere, dar care nu mai sunt desemnate astfel; și
 - (d) motivele pentru orice desemnare sau re desemnare a datoriilor financiare ca fiind evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere.

DOMENIU DE APLICARE (CAPITOLUL 2)

- B2.1 Anumite contracte prevăd o plată bazată pe variabile climatice, geologice sau pe alte variabile fizice. (Cele bazate pe variabile climatice sunt denumite uneori „instrumente derivate climatice”.) În cazul în care aceste contracte nu intră sub incidența IFRS 17 *Contracte de asigurare*, acestea intră sub incidența prezentului standard.
- ...
- B2.4 Prezentul standard se aplică activelor financiare și datoriilor financiare ale asigurătorilor, altele decât drepturile și obligațiile pe care le exclude punctul 2.1 litera (e), deoarece acestea rezultă din contracte care intră sub incidența IFRS 17.
- B2.5 Contractele de garanție financiară pot lua diverse forme juridice, precum o garanție, unele tipuri de acreditive, un contract de neexecutare a creditului sau un contract de asigurare. Tratamentul lor contabil nu depinde de forma lor juridică. În continuare sunt prezentate exemple de tratament adecvat [a se vedea punctul 2.1 litera (e)]:
- (a) Deși un contract de garanție financiară îndeplinește definiția contractului de asigurare din IFRS 17 [a se vedea punctul 7 litera (e) din IFRS 17] dacă riscul transferat este semnificativ, emitentul aplică prezentul standard. Cu toate acestea, dacă emitentul a arătat anterior în mod explicit că el consideră astfel de contracte drept contracte de asigurare și a utilizat contabilitatea aplicabilă contractelor de asigurare, emitentul poate alege să aplice fie prezentul standard, fie IFRS 17 pentru astfel de contracte de garanție financiară;...
 - (b) Unele garanții legate de credite nu impun, ca o condiție prealabilă de plată, ca deținătorul să fie expus și să suporte o pierdere atunci când debitorul nu efectuează plățile la timp pentru activul garantat. Un exemplu de astfel de garanție este atunci când se solicită plăți ca răspuns la modificările ratingului de credit specificat sau ale indicelui de credit specificat. Astfel de garanții nu sunt contracte de garanție financiară conform definiției din prezentul standard și nu sunt contracte de asigurare, conform definiției din IFRS 17. Astfel de garanții constituie instrumente derivate, în cazul lor emitentul aplicând prezentul standard;
 - (c) ...

Desemnarea elimină sau reduce în mod semnificativ o necorelare contabilă

...

B4.1.30 Următoarele exemple arată când ar putea fi îndeplinită această condiție. În toate cazurile, o entitate poate utiliza această condiție pentru a desemna activele financiare sau datoriile financiare la valoarea justă prin profit sau pierdere numai dacă respectă principiul prevăzut la punctul 4.1.5 sau la punctul 4.2.2 litera (a):

- (a) o entitate are contracte care intră sub incidența IFRS 17 (a căror evaluare încorporează informații actuale și active financiare pe care le consideră a fi legate și care altfel ar fi evaluate fie la valoarea justă prin alte elemente ale rezultatului global, fie la costul amortizat);
- (b) ...

IFRS 15 Venituri din contracte cu clienții

Se modifică punctul 5

DOMENIU DE APLICARE

5. O entitate trebuie să aplice prezentul standard tuturor contractelor cu clienții, cu excepția următoarelor:
- (a) ...
 - (b) contractele care intră sub incidența IFRS 17 *Contracte de asigurare*. Cu toate acestea, o entitate poate alege să aplice prezentul standard contractelor de asigurare care au ca scop principal furnizarea de servicii pe bază de tarif fix, în conformitate cu punctul 8 din IFRS 17;
 - (c) ...

În apendicele C, se adaugă punctul C1C.

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

...

C1C În IFRS 17, publicat în mai 2017, s-a modificat punctul 5. O entitate trebuie să aplice modificarea respectivă atunci când aplică IFRS 17.

IAS 1 Prezentarea situațiilor financiare

Se modifică punctele 7, 54 și 82. Se adaugă punctul 139R.

DEFINIȚII

7. ...

Alte elemente ale rezultatului global cuprind elemente de venituri și cheltuieli (inclusiv ajustări din reclasificare) care nu sunt recunoscute în contul de profit sau pierdere, astfel cum se impune sau se permite de către alte IFRS-uri.

Componentele altor elemente ale rezultatului global includ:

- (a) ...
- (g) ...;
- (h) ...;
- (i) veniturile și cheltuielile financiare aferente asigurărilor rezultate din contracte emise care intră sub incidența IFRS 17 *Contracte de asigurare*, excluse din profit sau pierdere atunci când veniturile sau cheltuielile financiare totale aferente asigurărilor sunt dezagregate pentru a include în contul de profit sau pierdere o sumă stabilită prin repartizare sistematică prin aplicarea punctului 88 litera (b) din IFRS 17 sau printr-o sumă care elimină neconcordanțele contabile cu veniturile sau cheltuielile financiare aferente elementelor suport, prin aplicarea punctului 89 litera (b) din IFRS 17; și
- (j) veniturile și cheltuielile financiare rezultate din contracte de reasigurare deținute excluse din contul de profit sau pierdere atunci când veniturile sau cheltuielile financiare totale aferente reasigurărilor sunt dezagregate pentru a include în contul de profit sau pierdere o sumă stabilită prin repartizare sistematică prin aplicarea punctului 88 litera (b) din IFRS 17.

...

Informații care trebuie prezentate în situația poziției financiare

54. **Situația poziției financiare trebuie să cuprindă elemente-rânduri care prezintă următoarele valori:**
- (a) ...
 - (da) **portofolii de contracte care intră sub incidența IFRS 17 care sunt active, dezagregate astfel cum se prevede la punctul 78 din IFRS 17;**
 - (e) ...
 - (ma) **portofolii de contracte care intră sub incidența IFRS 17 care sunt datorii, dezagregate astfel cum se prevede la punctul 78 din IFRS 17;**
 - (n) ...

Informații care trebuie prezentate în secțiunea de profit sau pierdere ori în contul de profit sau pierdere

82. **Pe lângă elementele prevăzute în alte IFRS-uri, secțiunea de profit sau pierdere ori contul de profit sau pierdere trebuie să includă elemente-rânduri care prezintă următoarele valori pentru respectiva perioadă:**
- (a) **venituri, prezentând separat:**
 - (i) **veniturile din dobânzi calculate prin metoda dobânzii efective; și**
 - (ii) **veniturile din asigurări (a se vedea IFRS 17);**
 - (aa) ...
 - (ab) **cheltuieli cu servicii de asigurare din contracte emise care intră sub incidența IFRS 17 (a se vedea IFRS 17);**
 - (ac) **venituri sau cheltuieli din contracte de reasigurare deținute (a se vedea IFRS 17);**
 - (b) ...
 - (bb) **venituri sau cheltuieli financiare aferente asigurărilor din contracte emise care intră sub incidența IFRS 17 (a se vedea IFRS 17);**
 - (bc) **venituri sau cheltuieli financiare din contracte de reasigurare deținute (a se vedea IFRS 17);**
 - (c) ...

TRANZIȚIA ȘI DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

...

- 139R În IFRS 17, publicat în mai 2017, s-au modificat punctele 7, 54 și 82. Prin *Amendamentele la IFRS 17*, publicate în iunie 2020, s-a modificat din nou punctul 54. O entitate trebuie să aplice amendamentele respective atunci când aplică IFRS 17.

...

IAS 7 Situația aferentă fluxurilor de trezorerie

Se modifică punctul 14. Se adaugă punctul 61.

Activități de exploatare

...

14. Fluxurile de trezorerie din activități de exploatare sunt derivate, în primul rând, din principalele activități producătoare de venit ale entității. Prin urmare, acestea rezultă în general din tranzacții și alte evenimente care sunt luate în considerare la stabilirea profitului sau a pierderii. Exemple de fluxuri de trezorerie din activități de exploatare:
- (a) ...
 - (e) [eliminat]
 - (f) ...

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

...

61. În IFRS 17 *Contracte de asigurare*, publicat în mai 2017, s-a modificat punctul 14. O entitate trebuie să aplice modificarea respectivă atunci când aplică IFRS 17.

IAS 16 Imobilizări corporale

Se adaugă punctele 29A, 29B și 81M.

EVALUARE DUPĂ RECUNOAȘTERE

...

- 29A Unele entități operează, pe plan intern sau extern, un fond de investiții care oferă investitorilor beneficii generate de unitățile fondului. În mod similar, unele entități emit grupuri de contracte de asigurare cu particularități de participare directă și dețin elementele suport. Unele astfel de fonduri sau elemente suport includ o proprietate imobiliară utilizată de posesor. Entitatea aplică IAS 16 pentru proprietățile imobiliare utilizate de posesor care sunt incluse într-un astfel de fond sau sunt elemente suport. În pofida punctului 29, entitatea poate să aleagă să evalueze astfel de proprietăți utilizând modelul bazat pe valoarea justă, în conformitate cu IAS 40. În scopul acestei alegeri, contractele de asigurare includ contractele de investiții cu particularități de participare discreționară. (A se vedea IFRS 17 *Contracte de asigurare* pentru termenii utilizați în prezentul paragraf, care sunt definiți în standardul menționat).
- 29B O entitate trebuie să trateze o proprietate imobiliară utilizată de posesor evaluată utilizând modelul bazat pe valoarea justă atunci când aplică dispozițiile de la punctul 29A ca o clasă separată de imobilizări corporale.

...

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

...

- 81M În IFRS 17, publicat în mai 2017, s-au adăugat punctele 29A și 29B. O entitate trebuie să aplice amendamentele respective atunci când aplică IFRS 17.

IAS 19 Beneficiile angajaților

Se modifică nota de subsol de la punctul 8. Se adaugă punctul 178.

O poliță de asigurare restrictivă nu este neapărat un contract de asigurare, așa cum este definit în IFRS 17 *Contracte de asigurare*.

...

TRANZIȚIA ȘI DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

...

178. În IFRS 17, publicat în mai 2017, s-a modificat nota de subsol de la punctul 8. O entitate trebuie să aplice modificarea respectivă atunci când aplică IFRS 17.

IAS 28 Investiții în entitățile asociate și în asocierile în participație

Se modifică punctul 18. Se adaugă punctul 45F.

Derogări de la aplicarea metodei punerii în echivalență

...

18. Atunci când o investiție într-o entitate asociată sau o asociere în participație este deținută de sau este deținută în mod indirect prin intermediul unei entități care este o organizație cu capital de risc sau un fond mutual, un fond de investiții și entități similare care includ fonduri de asigurare cu componentă de investiții, entitatea poate alege să evalueze investiția respectivă la valoarea justă prin profit sau pierdere, în conformitate cu IFRS 9. Un exemplu

de fond de asigurare cu componentă de investiții este un fond deținut de o entitate ca element suport pentru un grup de contracte de asigurare cu particularități de participare directă. În scopul acestei alegeri, contractele de asigurare includ contractele de investiții cu particularități de participare discreționară. O entitate trebuie să efectueze această alegere separat pentru fiecare entitate asociată sau asocierie în participație, la recunoașterea inițială a entității asociate sau a asocierii în participație. (A se vedea IFRS 17 *Contracte de asigurare* pentru termenii utilizați în prezentul paragraf, care sunt definiți în standardul menționat.)

...

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE ȘI TRANZIȚIA

...

45F În IFRS 17, publicat în mai 2017, s-a modificat punctul 18. O entitate trebuie să aplice modificarea respectivă atunci când aplică IFRS 17.

IAS 32 Instrumente financiare: prezentare

Se modifică punctul 4. Se adaugă punctele 33A și 97T.

DOMENIU DE APLICARE

4. **Prezentul standard trebuie să fie aplicat de toate entitățile pentru toate tipurile de instrumente financiare, cu excepția:**

(a) ...

(d) **contractelor de asigurare, astfel cum sunt definite în IFRS 17 *Contracte de asigurare*, sau a contractelor de investiții cu particularități de participare discreționară care intră sub incidența IFRS 17. Cu toate acestea, prezentul standard se aplică:**

(i) **instrumentelor derivate care sunt încorporate în contracte care intră sub incidența IFRS 17, dacă IFRS 9 impune entității să le contabilizeze separat;**

(ii) **componentelor de investiții care sunt separate de contractele care intră sub incidența IFRS 17, dacă IFRS 17 impune o astfel de separare, cu excepția cazului în care componenta de investiții separată este un contract de investiții cu particularități de participare discreționară care intră sub incidența IFRS 17;**

(iii) **drepturilor și obligațiilor unui emitent decurgând din contracte de asigurare care îndeplinesc definiția contractelor de garanție financiară, în cazul în care emitentul aplică IFRS 9 pentru recunoașterea și evaluarea contractelor. Cu toate acestea, emitentul trebuie să aplice IFRS 17 dacă emitentul alege, în conformitate cu punctul 7 litera (e) din IFRS 17, să aplice IFRS 17 pentru recunoașterea și evaluarea contractelor;**

(iv) **drepturilor și obligațiilor unei entități reprezentând instrumente financiare în baza contractelor de emisie a cărților de credit sau a unor contracte similare care prevăd modalități de creditare sau de plată emise de o entitate, care îndeplinesc definiția unui contract de asigurare, în cazul în care entitatea aplică IFRS 9 în legătură cu drepturile și obligațiile respective, în conformitate cu punctul 7 litera (h) din IFRS 17 și punctul 2.1 litera (e) subpunctul (iv) din IFRS 9;**

(v) **drepturilor și obligațiilor unei entități reprezentând instrumente financiare în baza unor contracte de asigurare emise de o entitate, care limitează despăgubirea pentru evenimentele asigurate la suma necesară altfel pentru stingerea obligației deținătorului poliței de asigurare generate de contract, dacă entitatea alege, în conformitate cu punctul 8A din IFRS 17, să aplice IFRS 9 în locul IFRS 17 în legătură cu respectivele contracte.**

(e) [eliminat]

(f) ...

Acțiuni de trezorerie (a se vedea, de asemenea, punctul AG36)

...

33A Unele entități operează, pe plan intern sau extern, un fond de investiții care oferă investitorilor beneficii generate de unitățile fondului și recunosc datorii financiare pentru sumele care urmează să fie plătite acestor investitori. În mod similar, unele entități emit grupuri de contracte de asigurare cu particularități de participare directă și entitățile respective dețin elementele suport. Unele astfel de fonduri sau elemente suport includ acțiunile de trezorerie ale entității. În pofida punctului 33, o entitate poate alege să nu deducă din capitalurile proprii o acțiune de trezorerie care este inclusă într-un astfel de fond sau care este un element suport atunci și numai atunci când o entitate își răscumpără propriile instrumente de capital în acest scop. În schimb, entitatea poate alege să continue să contabilizeze respectiva acțiune de trezorerie drept capital propriu și să contabilizeze instrumentul răscumpărat ca și când instrumentul ar fi un activ financiar și să îl evalueze la valoarea justă prin profit sau pierdere în conformitate cu IFRS 9. Alegerea este irevocabilă și este efectuată pentru fiecare instrument în parte. În scopul acestei alegeri, contractele de asigurare includ contractele de investiții cu particularități de participare discreționară. (A se vedea IFRS 17 pentru termenii utilizați în prezentul paragraf, care sunt definiți în standardul menționat.)

...

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE ȘI TRANZIȚIA

...

97T În IFRS 17, publicat în mai 2017, s-au modificat punctele 4, AG8 și AG36 și s-a adăugat punctul 33A. Prin *Amendamentele la IFRS 17*, publicate în iunie 2020, s-a modificat din nou punctul 4. O entitate trebuie să aplice amendamentele respective atunci când aplică IFRS 17.

În Ghidul de aplicare, se modifică punctul AG8.

Active financiare și datorii financiare

...

AG8 Capacitatea de a exercita un drept contractual sau cerința de a satisface o obligație contractuală poate fi absolută sau poate fi contingentă apariției unui eveniment viitor. De exemplu, o garanție financiară este un drept contractual al creditorului de a primi numerar din partea garantului și o obligație contractuală corespunzătoare a garantului de a plăti creditorului dacă debitorul nu-și respectă obligația de plată. Dreptul contractual și obligația contractuală există ca urmare a unei tranzacții sau a unui eveniment anterior (ipoteza unei garanții), chiar dacă atât capacitatea creditorului de a-și exercita dreptul, cât și cerința aplicabilă garantului de a fi obligat să acționeze sunt ambele contingente unui act de nerespectare a obligațiilor de către debitor. Dreptul contingent și obligația contingentă corespund definiției unui activ financiar și a unei datorii financiare, chiar dacă astfel de active și datorii nu sunt întotdeauna recunoscute în situațiile financiare. Unele dintre aceste drepturi și obligații contingente pot fi contracte care intră sub incidența IFRS 17.

IAS 36 Deprecierea activelor

Se modifică punctul 2. Se adaugă punctul 140N.

DOMENIU DE APLICARE

2. **Prezentul standard trebuie aplicat la contabilizarea deprecierei tuturor activelor, altele decât:**

(a) ...

(h) **contractele care intră sub incidența IFRS 17 *Contracte de asigurare care sunt active și orice active pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări, astfel cum sunt definite în IFRS 17; și***

(i) ...

DISPOZIȚII PRIVIND TRANZIȚIA ȘI DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

...

140N În IFRS 17, publicat în mai 2017, s-a modificat punctul 2. Prin *Amendamentele la IFRS 17*, publicate în iunie 2020, s-a modificat din nou punctul 2. O entitate trebuie să aplice amendamentele respective atunci când aplică IFRS 17.

IAS 37 Provizioane, datorii contingente și active contingente

Se modifică punctul 5. Se adaugă punctul 103.

DOMENIU DE APLICARE

...

5. În cazul în care un anumit tip de provizion, activ contingent sau datorie contingentă intră sub incidența unui alt standard, o entitate aplică standardul în cauză, și nu prezentul standard. De exemplu, anumite tipuri de provizioane fac obiectul standardelor privind:
- (a) ...
 - (e) contracte de asigurare și alte contracte care intră sub incidența IFRS 17 *Contracte de asigurare*.
 - (f) ...

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

...

103. În IFRS 17, publicat în mai 2017, s-a modificat punctul 5. O entitate trebuie să aplice modificarea respectivă atunci când aplică IFRS 17.

IAS 38 Imobilizări necorporale

Se modifică punctul 3. Se adaugă punctul 130M.

DOMENIU DE APLICARE

...

3. Dacă un alt standard prescrie contabilizarea unui tip specific de imobilizări necorporale, o entitate aplică standardul respectiv, și nu prezentul standard. De exemplu, prezentul standard nu se aplică în cazul:
- (a) ...
 - (g) contractelor care intră sub incidența IFRS 17 *Contracte de asigurare* și oricăror active pentru fluxurile de trezorerie aferente achiziției de asigurări, astfel cum sunt definite în IFRS 17;
 - (h) ...

DISPOZIȚII PRIVIND TRANZIȚIA ȘI DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

...

- 130M În IFRS 17, publicat în mai 2017, s-a modificat punctul 3. Prin *Amendamentele la IFRS 17*, publicate în iunie 2020, s-a modificat din nou punctul 3. O entitate trebuie să aplice amendamentele respective atunci când aplică IFRS 17.

IAS 40 Investiții imobiliare

Se modifică punctul 32B. Se adaugă punctul 85H.

Politica contabilă

...

- 32B Unele entități operează, pe plan intern sau extern, un fond de investiții care oferă investitorilor beneficii generate de unitățile fondului. În mod similar, unele entități emit contracte de asigurare cu particularități de participare directă, în cazul cărora elementele suport includ investiții imobiliare. Exclusiv în sensul punctelor 32A-32B, contractele de asigurare includ contractele de investiții cu particularități de participare discreționară. Punctul 32A nu permite unei entități să evalueze proprietatea deținută de către fond (sau o proprietate care este element suport) parțial la nivel de cost și parțial la valoarea justă. (A se vedea IFRS 17 *Contracte de asigurare* pentru termenii utilizați în prezentul paragraf, care sunt definiți în standardul menționat.)

...

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

...

85H În IFRS 17, publicat în mai 2017, s-a modificat punctul 32B. O entitate trebuie să aplice modificarea respectivă atunci când aplică IFRS 17.

SIC-27 Evaluarea fondului economic al tranzacțiilor care implică forma legală a unui contract de leasing

Se modifică punctul privind referințele.

REFERINȚE

...

IFRS 17 *Contracte de asigurare*

...

Se modifică punctul 7

CONSENS

...

7. Alte obligații ale unui acord, inclusiv orice garanții oferite și obligații suportate în cazul unei rezilieri anticipate a acordului, trebuie să fie contabilizate conform IAS 37, IFRS 9 sau IFRS 17, în funcție de termenii acordului.

Se modifică punctul privind data intrării în vigoare.

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

...

În IFRS 17, publicat în mai 2017, s-a modificat punctul 7. O entitate trebuie să aplice modificarea respectivă atunci când aplică IFRS 17.
